

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

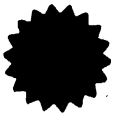
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

106.5 Boe. ^{Stack}
RBS

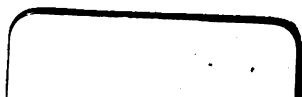

575

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL
Corpus Christi Professor of Latin, 1935-53
—
1970

600007376T

H. Derkert 350.

Edvard Fraenkel

L. Lütke

2996

Erst in November 1823.

Modum 1st 6yl
Lund " 4"

1st 10yl

GRAECAE TRAGOEDIAE PRINCIPUM,
AESCHYLI, SOPHOCLIS,
EURIPIDIS,

NUM EA, QUAE SUPERSUNT, ET GENUINA
OMNIA SINT, ET FORMA PRIMITIVA SER-
VATA, AN EORUM FAMILIIS ALIQUID
DEBEAT EX IIS TRIBUI.

INSUNT ALIA QUaedam AD CRISIN
TRAGICORUM GRAECORUM PERTINENTIA.

SCRIPSIT
AUGUSTUS BOECKHIUS,
PROFESSOR HEIDELBERGENSIS.

HEIDELBERGAE,
EX OFFICINA ET LIBRARIA ACADEMICA
MOHRII ET ZIMMERI.
MDCCCVIII.

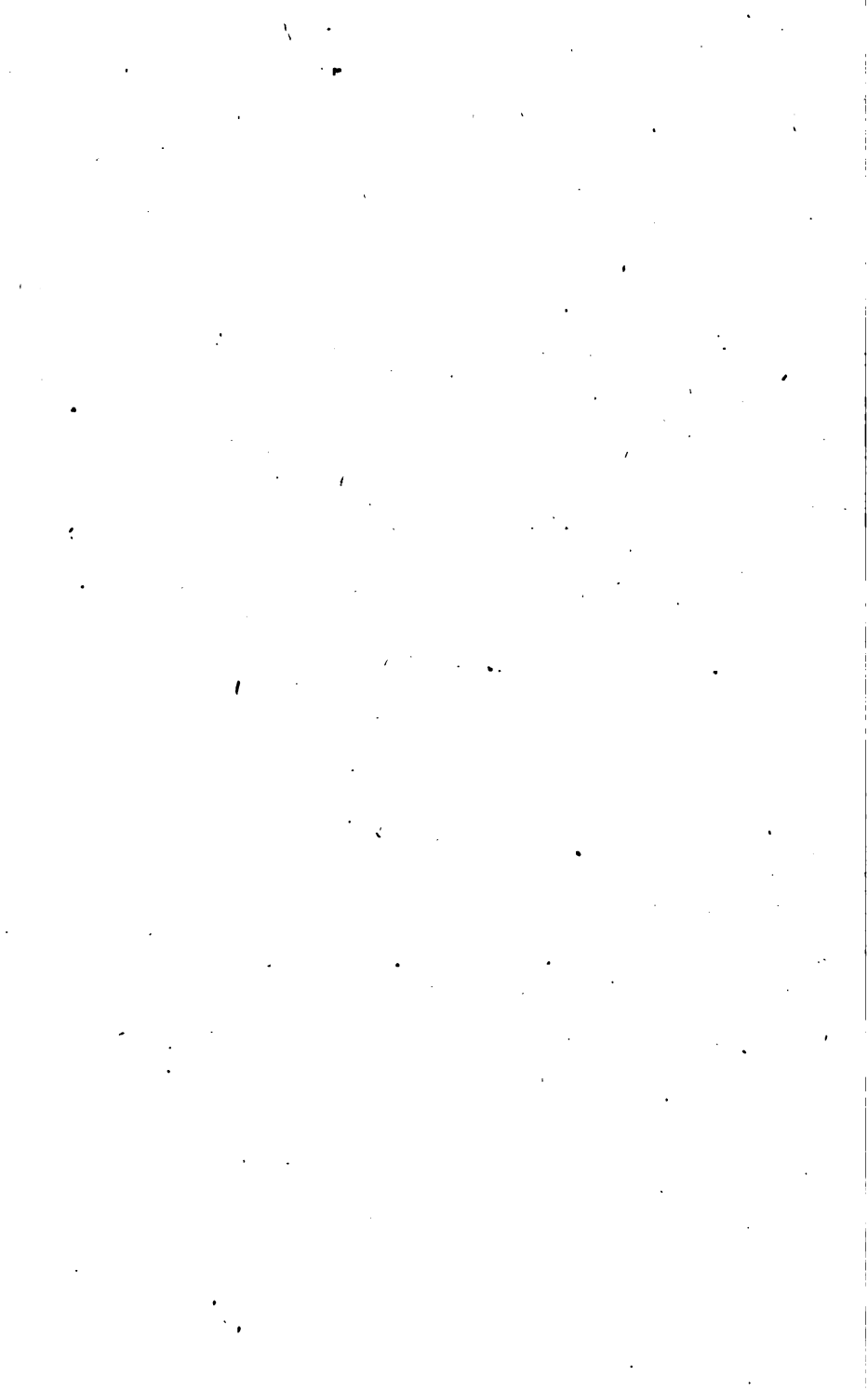

VIRO ILLUSTRİ,
GODOFREDO HERMANNO,
PROFESSORI LIPSIENSI
CELEBERRIMO,
SCENICAE REI VETERUM
JUDICI LONGE PERITISSIMO,
SUMMAE VENERATIONIS TESTIFICANDAE CAUSA

HUNCCE LIBRUM

D. D. D.

A U C T O R.

PRAEFATIO AUCTORIS.

AD GODOFREDUM HERMANNUM.

Quum Tibi munus hocce offero, praestantissime Hermanne, video Te miraturum primum, quod id Tuo nomini inscripserim ego, quem neque oculis coram videris unquam, nec per epistolas in amicorum numero habueris; deinde quaesitum religiose, an dignum Te, an litteris utile sit propositum meum. Est igitur opusculum, ut aliena verba accomodem meae rei, si aut ex sua aut ex Tua dignitate spectetur, perexiguū: si

ex viribus meis, mediocre: si ex animo, magnum. Sed cur ad Te mitterem, duae fuerunt causae gravissimae; altera, quod peritiorem neminem invenire poteram et dramatis veterum universae indolis, et verae criticae ac grammaticae artis, nullum in Graecae tragoediae historia magis versatum, nullum acutiorem interpolationum investigatorem, nullum numerorum feliciorum restitutorem, denique nullum talium scriptorum arbitrum callidiorem, neque ab invidia partiumve studio alieniorem: altera, quod ad nonnulla a me explanata viam monstravit Tuum inventum idque, quod sciam, nondum abs Te publici factum iuris; quod quum mecum ab amico communicatum esset, silentio transmittere non potui: itaque aequum videbatur, ut rediret res, unde profecta esset; quo simul gratiam ego persolverem Tibi debitam. Vides observantiam,

qua ego Te colo: vides religionem hominis, cui piaculum sit alienis esse usum, etiam nominato auctore, eum nisi sibi devinxerit officio quodam. Sic scrupulo, qui me stimulabat ac pungebat, ex animo evulso quid deest ad meam felicitatem? Nihil magnopere ab litteris quidem, modo Tibi mea probaverim, non omnia puta, immo ne summam quidem rerum: hoc enim optare parum fuerit verecundum: sed partem rerum, sed indagandi viam ac rationem. Hoc est in votis; quibus potiturum esse me licetne sperare? Verum ne potiar, num credis fore, ut poeniteat me huius publicae testificationis mei in Te animi? Nam Tibi si ea re crearem incommodum, dolerem certe id factum acerbissime: sed Tu quid inde detrimenti ceperis, si quae improbes Tibi consecrentur? Tu cares culpa; memet pro meis stare necesse est.

Mene autem graviter laturum, si veritatem pluris feceris, quam mei studium? mene indignaturum, si tantus vir non assentiatur meis commentis? Quid quod summo homini, Frid. Aug. Wolfio in immortalis operis de Homero idem accidit, ut ei, cui sacrum volebat esse, non persuaderet? Nonne tanto capite tamque mihi caro consoler me?

Ac profecto quum natura sim ita timida et religiosa, quum mei mearumque rerum ita parum amans, ut nonnisi in generando, in quo gaudemus omnes, primo inventionis impetu placeant, ut adolescens mox suboles displiceat, ut tandem adultam et perfectam, non aliter ac bestiae suam prolem, nihil fere curem ac prope fastidiam; haud mirum est, si ipse minus fortasse quam alii benigne iudicem de libro hocce, neque eo, quo patres solent, coeco amore prosequar

eum. Quid multa? In schola pueri didicimus narrationem eximiam de Simo-
nide, de quo quum quaesivisset Hiero
tyrannus, quid aut quale sit deus (verba
sunt Ciceronis), deliberandi sibi unum
diem postulavit: quum idem ex eo po-
stridie quaereret, biduum petivit: quum
saepius duplicaret numerum dierum ad-
miransque Hiero requireret, cur ita face-
ret, Quia quanto, inquit, diutius consi-
dero, tanto mihi spes videtur obscurior
inveniendi. Similiter, credo, si tempesti-
ve interrogatus forem, an dignum editio-
ne scriptum haberem, semel atque iterum
et deinceps saepius postulaturus fuisset
prorogationem: nunc casus manibus ex-
torsit, maturius. Quid pudeat fateri?
Laudi mihi quam vitio potius duco,
quod non tam mea virtute quam naturae
beneficio in iuventute ad eam pervene-
rim temperantiam meique cognitionem,

qua nihil maius nec faustius ipsius Apollinis iudicio contingere potest mortalibus, ut mea considerare queam tamquam aliena. Itaque quod Ruhnkenius, cetera magnus vir, sed in hoc superstitiose adhaerens pristinis opinionibus, quas puer imbibisset, de Wolfii Prolegomenis dixit, notum illud, *Dum lego assentior*, aiebat, *quum posui librum, assensio omnis illa dilabitur*; hoc mihi prae timiditate accidit interdum in proprio hoc libro: nec rationes novi meae dubitationis, quae animum occupat eo vehementius, quo singula argumenta magis evanuerunt e memoria, solis manentibus generalioribus sententiis: contra recurrentibus specialibus indiciis ac testimoniis crescit persuasio. Quod ipsum meam mihi sententiam firmat rursus, quum multo deterior et desperatior res soleat esse, quando probabilior videatur elapsis his, incertior

subvenientibus: sic nescio an multa mihi tantum ideo videantur ambigua, quod in maximo quoque minime ipse mihi confidam. Fortasse hanc confessionem subabsurdam vocabunt nonnulli, qui nihil tolerant incertum, nihil sibi non exploratum putant: ii me quid velim nescire dicent. Verum mihi unus Deus ab errore videtur tutus esse; ille σοφός, nos sumus φιλόσοφοι: praeter quem pauca sunt divina ingenia, quae ex speciosis quid verum sit quid falsum, primo obtutu videant; istis autem ut par est magnifica verba condonare, ita si nos, quos summissiora fari decet, clamaremus, *Jacta est alea*, aut, *Actum est, ilicet*, quid quaeso Tu de nobis censes, Vir humanissime? Alii fortasse similiter ambigent atque ego: qui si cogitabunt, ut Cicero dicit cogitasse Simonidem, quia multa venissent in mentem acuta atque subtilia,

quid eorum esset verissimum dubitasse, eos impense rogatos velim, ne, ut idem poeta, continuo in ea re desperent omnem veritatem.

In elaboratione libri, celeberrime Hermanne, neque eloquentiam affectavi, quam habeo nullam, neque elegantias captavi non aptas ieiunis quaestionibus, sed simplici et infucata oratione usus sum, forte non ubivis sibi aequali, brevior in gravioribus, prolixior in levibus rebus, etiam horridula passim, passim contorta: diversis enim temporibus, locis diversis, animo diversississime affecto, horis maxime subsecivis scriptus est; quin primae duae plagulae iam ineunte hyeme proximi anni excusae sunt, quod Prooemii causa moneo: reliquum opus et me et typographo occupato huc usque intermissum nunc demum repetitur. Ordinem autem rerum non casus instituit, neque

hic sunt *ὁμοῦ πάντα χρήματα*: in materiae varietate multa, in contextu quamvis intricato, in magno numero rerum, quae praeter propositum ad ostentationem afferri videantur, mentem esse ratione omnia disponentem, *νοῦν τὸν πάντα κοσμοῦντα*, intelliget is, qui ex diversissimis unum illud colligere, et longam ac saepe interruptam demonstrationum seriem forti animo complecti didicerit: quod quum philosophiae sit fere proprium, mala fortuna in litteratoribus desideratur haud raro. Fallor aut nihil est quod sine detrimento loco moveris: plurima eorum, quae obiter addita videantur, aut dicta sunt ad nostra tuenda, aut erroribus occurrunt sive grassantibus, sive ad quos proclives hac aetate simus. At vero quum tale scriptum non uno tenore deinceps neque de industria excogitetur, sed fortuitas origines, fortuita incrementa capiat, singulae autem partes,

per se quaeque inventae et posthac in unum corpus coniunctae, museum opus referant, non illud temere conglutinatum, sed suam habens artem: in hoc genere scribendi manca quidem res et affecta potius quam perfecta putanda est; habet tamen id aliud commodum hoc, quod breviori spatio nova plura contineri possunt, quam ubi ad singula arctius connectenda multis opus est ligamentis. Postremo moneo, solere me veterum et recentiorum locos in potissimis apponere integros, quo errores evitentur tutius, quoque facilius existat laboriosa lectio.

Haec erant, quae ad Te praefanda habebam, Vir humanissime. Tu igitur iudices nunc, iudicet peritissimus quisque: ego veritatis unice studiosus non invitus cedam maiori. Quibus vero mea impugnare fuerit operae pretium, eos rogo, primum sine ira et studio agant, et hu-

maniter, non acerbe; ut ipse quos refutavi, ad solam causam intentus, non invidioso nec maligno dente carpsi, quamvis natura pronus ad irrisionem ac severa iudicia: deinde sibi caveant, ne ex una alterave particula totum iudicent opus, aut praeceptas opiniones pro argumentis opponant nostris rationibus; cuius generis adversariis ne respondebo quidem. Quodsi pauci illi, quos idoneos in hoc genere iudices merito dixeris, damnabunt plura quam probabunt, non hercle unquam posthac in huiusmodi quaestionibus deprehendes me ultra communem gustum sapientem. Quis enim, obsecro, in tanta vitae dulcedine, in tanta discendi ac docendi iucunditate, in tanto fructu ex omnis generis scriptorum lectione, ex poeseos, historiae, philosophiae, naturae studio percipiendo, fluxam aetatem consumet nugis colendis doctis quidem, etiam

acutis fortasse, sed ieiunis, vanis, futilibus? Nam equidem haud magni aestimo ingenium et virtutem, unde proba, unde vera, unde fructuosa non nascantur. Sed iam condones quaeso, quod Te diutius moratus sim, Hermanne plurimum venerande; iam enim habes omnia. Vale mihiq̃ue fave. Scribebam Mannhemii, feriis Pentecostes MDCCCVIII.

INDEX CAPITUM.

CAP. I. Prooemium. Altior, quam vocant, critica duplex. Altera posita in diasceue investiganda. Diascene passim tentata ab hystriõibus.

CAP. II. Poetae suas ipsi fabulas refingunt. . . . p. 18.

CAP. III. Recentiores postae vetustiorum interpolant fabulas. *Aeschyli* satyrica dramata. Eius quae nam fuerit in tragoedia familia, quinam diasceustae. 24.

CAP. IV. Eumenides Aeschyli iterum data. Quando primum in scena commissa sit. Diminutio chori quando lege sancita. Num mulieres Athenis tragoedias spectaverint. Utram Eumenidum habemus editionem. 35.

CAP. V. De temporibus Aeschyli, inprimis de Sicula profectione. Eiusdem Σικελισμός. De chronologia dramatum suorum. Alia nonnulla de Aeschyli fabularum hystoria. 46.

XVIII

- CAP. VI. Chori tragici numerus quantus fuerit, imprimis
in Aeschyli Agamemnone, Supplicibus, Prometheo, Septem adversus Thebas. Alia de chori
oeconomia. 57
- CAP. VII. Explicatur chori ratio in Euripideis nonnullis
tragoediis. Böttigeri commentum quoddam do-
mutis personis refutatum. 75.
-
- CAP. VIII. *Sophoclis* fabulae quot fuerint. Eiusdem
familia. 98.
- CAP. IX. Sophoclearum fabularum tituli superstites quot.
Quaenam maiori Sophocli tribuendae sint, e
fragmentorum indole diiudicari nequit. Num in
Sophoclem Plato fuerit iniquior. 118.
- CAP. X. Satyrica dramata in Sophocleis quae, numque
omnia indubitata. 125.
- CAP. XI. Quaenam fabulae Sophoclis maioris certe sint.
De earum temporibus quaedam. Epilogus. . 133.
- CAP. XII. Iudaei falsarii scenicis poetis versus sup-
ponunt. De interpolatione sextae Platonicae
epistolae. 146.
-
- CAP. XIII. *Euripidis* Medea drama correctum. . 164.
- CAP. XIV. In Graecis tragoediis, praesertim Euripidis,
multa in spectantium, multa in partium favorem
dicuntur, multa ex temporis historia illustranda.
In Hippolyti coronati iterata recensione tempo-
rum est habita ratio. Num de Palamede simili-
ter statuendum sit. 175.

- CAP. XV.** Explicantur ex historia loci quidam tragicorum, et iudicantur inde aliquot fabularum tempora. De peplo Panathenaico in Ione Euripidis designato, et de peplo Minervae Dresdensis. Quaedam de Gigantomachia. 186.
- CAP. XVI.** Feriae, quibus fabulae doceri solitae. Sophoclis et Euripidis obitus diligentius definitus. Didascalica alia. 204.
- CAP. XVII.** Iphigeniae Aulidensis editio duplex; quae nunc habetur, est posterior. Ea et Alcinaeon bis commissae. Quando acta Taurica Iphigenia sit. Eius, quae superest, Aulidensis Iphigeniae auctor non est Euripides Mnesarchi. . . . 214.
- CAP. XVIII.** Euripides minor, Iphigeniae Aulidensis editor et interpolator. Nonnulla de Rheso, et num plura Euripidis Mnesarchi sint ac fuerint spuria. 225.
- CAP. XIX.** Quid propter Ranas Aristophanis in repetita Aulidensis Iphigeniae editione novatum sit. Minoris Euripidis editio Homericorum carminum, cuius deteguntur variae lectiones. . . . 230.
- CAP. XX.** Sophoclem atque Euripidem, illum Aeschyli, hunc utriusque sententias et versus in suum usum vertisse. Euripides eadem dicta saepius ponit. Generaliora quaedam de imitationibus. In iisdem rebus diversas Euripides fabulas sequitur. Metra negligentius elaborata in Aulidensi Iphigenia. Antistrophica in Heraclidis restituta. . . . 241.
- CAP. XXI.** Phoenissarum versus ultimi spurii. Cur multae Graecorum tragoediae productae sint ultra unius actionis fines legitimos. 265.

CAP. XXII. Vestigia iteratae recensiois Aulidensis Iphigeniae cernuntur in variis lectionibus. Eiusmodi censurae viam monstravit Valckenarius ad Hippolytum. 271.

CAP. XXIII. An Baccharum Euripidis repetita editio extiterit a minore confecta, et utra sit superstes. 297

CAP. XXIV. Indicia correctionis in Bacchis quae superest. Bacchae Attii. Intermiscentur metrica quaedam. Demosthenis aetate actae fabulae principum tragoediae. 306.

C A P U T I.

Prooemium. Altior, quam vocant, critica duplex. Altera posita in diascene investiganda. Diascene passim tentata ab histrionibus.

Aestate anni superioris, quum a Platone, deliciis meis, cui partem certe vitæ dicare constitui, revocassem animum meum, præter alia studia coepi Euripidis lectionem aliquamdiu intermissam, repetere studiosius. Non cæcutiebam ad nævos eius, splendidos illos, sed tamen passim turpissimos: verum, si non Sophoclis perfectione, aut gravitate Aeschyli, Vi ac Robore stipati, at mira dulcedine, acumine dictionis, commovendorum affectuum facultate præcipua, ubertate ingenii corripuit me, delinuit, delectavit. Et delectabat inter veteres Socratem, Platonem, Aristotelem, et quotquot illorum fuerunt similes. Sic Ovidium, quo nemo Euripidi propior fuit et virtutibus et vitiis, plurimi adamarunt, non ignari, quantum absit a

consummata carminis præstantia: sic Senecæ philosopha scripta, licet non uno nomine reprehendenda, miramur omnes. Inter alias tragoedias tenuit me utraque Jphigenia, in qua ingenio tali, quale est nostri poetæ, amplissimum spatium patebat ostentandarum virium. Ipsius mores tenerrimi et virtus plus quam virilis, Agamemnonis, amantissimi patris sed eiusdem ducis fidelissimi, anceps conditio, ingenua Atridarum contentio, Clytæmnestrae maternus dolor, Orestae insania, amicitia Pyladae, deorum barbarorumque immanis crudelitas, postremo tot casuum gravissimorum lætissima conversio, hæc omnia Euripidi satis largam materiam suppeditabant in audientium pectoribus excitandi pios ac suaves, tristes et luctuosos sensus, theatri capiendi sermonum copia et subtilitate, demulcendi melleis suis verbis, horribilibus adspectibus et descriptionibus in terrorem concipiendi. Sed in hac lectione nihil minus mihi propositum fuit, quam ut ipsum Euripidem sive interpretando sive emendando adiuuarem: solam ego voluptatem, quam inde haurirem, solam utilitatem ad Graecæ linguæ et universae antiquitatis cognitionem spectabam: et dedita etiam opera cavebam, ne, dum vellem me recreare, in criticarum quæstionum turbas inciderem invitus. Mirum

consilium, inquis, et parum honestum profitenti criticam. Fateor. Attamen, nonne qui veteres auctores explicant et corrigunt, hoc suum munus mistum ex multa amoenitate cum quodam tædio, suscipiunt imprimis in gratiam eorum, quorum sensus boni et pulcri hæc facetissima humani ingenii monumenta penitus cognoscere gestit mirifice, sed desolatus est mentis facultate ea, quæ diuturna exercitatione roborata valet ex falsis vera exquirere arte quadam divina? Atqui illiberale sit, alienæ voluptati laboriosè servire, in ipsam sese ingurgitare aut nolle aut non posse. Sic ad iucunditatem sedulo attento, istorum instar aestheticorum interpretum, sed aliter, accidit inopinato luctuosissimum, ut hac e luxuria et quasi libidine excuterer. In Aulidensi Iphigenia ultro se mihi obtulit, quod aliquamdiu turbaret animum securum; etsi, quantos mihi rationum fluctus excitassem, et in quanto pelago, non praevidebam, nec tam late suspicabar istam pestem manaturam: sed etiam sic tempestati me diffidebam committere. Ita reluctabar principio, quantum poteram: nolebam abuti viribus quantuliscunque ad huius quoque poetæ intactam prope integritatem labefactandam: verum paullatim grätius factum inventum, quod sua sponte natum sit. Amicos

advocabam, quibuscum tum Berolini vivebam, Buttmannum et Heindorfium, ut meae arguerent sive temeritatis sive indulgentiae; unde quid reportavi, nisi meae suspicionis confirmationem plenissimam? Præter eos duorum maxime intelligentium virorum non nigri lapilli ceciderunt, postquam cum iis partim per epistolas, partim coram potissimas res communicavi: laudabili, opinor, more: certe commodo litterarum fieret, si nihil quidquam prius ederetur, quam principum aliquot in eo genere hominum sententias tulisset. Ita factum, ut non indignum videretur scriptum, quod publici iuris fieret. In quo si plura reperies pervulgata, agi cogites talem causam, cui plures fortasse attenturi sint artis minus periti; quibus suppeditari hæc ab oratore debent licet genuinis iudicibus non desiderata, nec tam ad cognoscendum quam ad intelligendum, quum perinde sit, quid censeant. Quorum numerum si respexi, deprecari tamen eorum suffragia licebit, quamvis magna existimatione dignorum in aliis rebus. Sunt enim inter hos viri eruditionis et copiosæ et accuratae, partim elegantiores, partim umbratici, qui religione, raro invidia, et hac, si qua, inscii, ubi de celebri quopiam libro, an is genuinus sit, audierunt ambigi, eam

dubitationem neutiquam tolerandam censent, et nihil aliud nisi religionis tollunt calumniam. Fatentur ingenue se non intelligere subtiliores illas ratiocinationes: neque tamen suorum luminum hebetiorem obtutum incusant, sed criticorum inania somnia; non suæ menti offusam caliginem, sed vanitatem rerum, et, cum Hippiæ Sophista, visum effugientia ramenta et præsegmina sermonum. Certissima pro incertis, incerta pro certissimis habent; et modo ne superstitio obsit, ubi de aliqua re duodecim suspensiones protuleris, pariter te acute et profunde disseruisse putant, quam quum simplicem et unam sententiam succincte confirmaveris: immo doctiorem etiam illum et honestiorem putant, qui pro una opinione multas noverit, necdum omnem verecundiam ita deposuerit, ut suas cogitationes pro veris venditet. Horum alii parvam, alii nullam inexpugnabilem veritatem in criticis statuunt, sed nihilo minus eam artem, maxima ex parte crassa invitæque Minerva, plaudentibus multis exercent, aut verius; ab illa exercentur. Ab hoc iellano genere doctorum longè diversum alterum ingeniorum summorum, qui, dum aliis doctrinis intenti fuerunt, criticam disciplinam fere neglexerunt; itaque ubi occasio fert (et fert, ubicunque libet); suum in illam vehe-

mentissimum odium expromunt, et hac ratione arti, olim cognomine Divae celebratae, apud imperitum populum invidiam conciliant auctoritate sua. Non mea est sententia, ut immodicis laudibus criticam prædicem, nec probantur mihi nonnulli, qui litteratores esse volunt, quum unicam gloriam in re ponunt, in qua sola peragendam vitam mihi non vitalem ducerem: immo credo, qui Divam appellaverint, parum fortasse peritos fuisse rerum divinarum, et mortalem mulierem inter deos retulisse, scilicet ut Thetidis consortio Pelei fierent: multi certe, qui templa deae supplices repetunt, eam non prout decet celebrant, nec quam venerentur, probe norunt: non illa ex syllabis et apicibus pendet, sed ubi universam potius quam excerptam forte particulam spectes, non alia tibi videbitur esse, quam altera pars doni illius divini, quod de Jovis arce a quodam Prometheo hominum gratia una cum lucidissima flamma deiectum est: quod quale sit Platonis docet Philebus. Verum hoc intelligent, quibus id ipsum munus a diis concessum est: nobis revertendum ad ea, quæ dixi ingenia. Hi incredibili prope errore metunt, ne historiae cognitio detrimentum capiat ex studio critices, et iam Livio et Thucydidi timere incipiunt; quibus nos quidem

sublata critica timeremus magnopere. Et verendum est, qui pari iure spuria quædam Ciceronis aut Sallustii et Livium pro suppositis putet haberi posse, ei ne confictis fraudulentè Livii fragmentis imponi queat, ac ne, propagata latius superstitione, postremo vel Annii Viterbiensis fragmenta ferantur pro indubitatis. Omnino verò hi magni cetera viri non minus quam humiliores illi aera non distinguunt a lupinis; et monendi sunt, ut pareant veteri dicto, τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, sive, ut versu utar,

Quam quisque norit artem, in ea se exerceat.

Alii sunt iudices, quos quaerimus. Eos non deterrebant hi scrupuli, quominus novam sententiam audiant de tragoedia quamvis nota et frequentissime lectitata privatim et in scholis. Neque enim ignorant, iniquo casu seu maris conditione in ipsis, qui quotidie tractantur, scriptoribus plurimum resedisse erroris. Argumento sunt Homerus et Cicero, et ex levioribus ipse Nepos ac Phaedrus, fabularum poeta, qui singulis diebus a multis millibus ludimagistrorum decantati, expectant adhuc censorem suum. Sed causas indagare huius neglectiōis, ut leve sit, est tempus longum, nec caret invidia. Et quisnam vulgo præceptorum hoc imputaverit, quum summi critici, Bentleyus, Hemsterhusius, Valckenarius, alij

tot tantaque et praetermiserint et falso pronunciarint, quæ posteræ prohis acumen exercerent? Nam profecto nulla disciplina tantæ peccatorum multitudini obnoxia est, quantæ critica. Quocirca, si quid a nobis gravius erratum est: et est certe: veniam, ut damus, ita petimus vicissim.

Critices eius partis, quæ altior appellari solet, duo imprimis genera sunt: alterum in universis operibus aut incertum aut nullum auctoris nomen præferentibus, cui eripiat, cui vindicet, inquit; alterum dignoscit, utrum liber, quem tractat, primitiva et genuina forma servatus, an non modo labe temporis et transcribentium oscitatione, quod est verbalis criticæ, sed emendatorum sive bonorum sive malorum opera auctus, mutilatus, immutatus varie ad nos pervenerit: utrumquæ tam late patet in utriusque linguæ monumentis et in ipsis signis lapideis, ut dubites, penitus esse debeat manus imperitum. Sed de præbipatu disciplinæ ne dimicant, suis quæque se finibus teneant: ita humano generi utilis erit. Et nunc quidam utriusque speciei summa summa explicare nihil attinet, tantum quolibet scriptis, potissimum adhibenda sint, indicabimus. Prior igitur extremum locum habere videtur in litterarum genere eo, quod, quam apud veteres optimis seculis circa foret,

stoas, gymnasia versatum esset, ita tamen, ut etiam chartis mandaretur, lapsis dein civitatum fortunis ex hoc publico conspectu in museorum et scholarum umbras relegatum est; ubi alius aemulatione vel ostentatione, alius fraude, exercitationis gratia alius ad clara exempla sese componerent: id quod factum in eloquentia et sapientiae studio luculento argumento demonstrant ex oratoribus Lysias, Demosthenes, Cicero, ex philosophis Xenophon, Aeschines, Cebes, Plato, quorum auctoritatem mentiti aliqui deterioris notae libelli non sine magna veneratione ad nos transmissi sunt. Verum haec quid opus est nunc prosequi diligentius? Transeamus potius ad alteram partem, cuius arctior est cum nostra fine coniunctio. Nami omnes ingenuae nationes, ab incunabulis usque summum eruditionis fastigium carminis sermonisque amantissimae, habere solent opera, memoria sive scriptis consignata, quae non sepulta in thecis iacent, sed in omnium ore quasi obambulant. Haec est beata vatum poetarumque stirps, qui non in libris suis, ut alii docti, quod dicitur, vivunt: sane vitam passim non dissimilem morti aut certe tristi habitationi furiosorum illorum, qui in sepulcris degebant, sed qui defuncti in ipsa diei laetissima aura et in aetherae solis luce positi sunt. Sin autem

in iis terris, in quibus iam publicæ res privatæ factæ sunt, adhuc poetæ publici manserunt; quanto magis apud Græcos fuisse debent, apud quos fere pauca privata, communia plurima essent? In quorum actione et recitatione summum apud eos studium positum est, paullatim ut multa necesse sit emendata, corrupta, dempta, adiecta esse. Itaque in illis præcipue hoc critici munus spectatur. Sic in Homericis carminibus quantum sibi rhapsodi et diasceuastæ sumpserint, nunc eruditior nemo ignorat: verum qui in epico carmine rhapsodi sunt, iidem in dramate actores habendi; nec dubium ab his pronuntiata passim esse quædam a magistro non tradita; ut etiamnum videmus fieri. Atque hoc impunius licebat post obitum poetæ, si qua, quod Aeschylæ contigit et Euripidi, defuncti dramata exhibebantur. Nam quis negare ausit, ubi semel in pulpito aliquid aliter, quam poeta scripserat, recitatum esset, facile id in vulgaria exempla transiisse? Paucos enim tum dramatum codices habebant: audiebantur magis quam legebantur. Quod si tragoediæ Græcæ libraria quadam mercatura tam late propagatae essent brevi tempore, an tu credis Athenienses captivos a Siculis, hominibus et acerrimis et Atticæ plebi infensissimis, aliquot verstuum pretio fore

dimissos? Id quod tradit Plutarchus loco maxime celebrato Nic. p. 542. C. Ἐνιοὶ δὲ καὶ, inquit, δι' Εὐριπίδην ἐσώθησαν. ^{ἐπιέβαν} μάλιστα γὰρ, ὡς ἔοικε, τῶν ἐντὸς Ἑλλήνων ἐπόδησαν αὐτοῦ τὴν μουσαν οἱ περὶ Σικελίαν καὶ μικρά ^{ἡμετέραν} ^{ἡμετέραν} τῶν ἀφικομένων ἐκάστοτε δείγματα καὶ γεύματα κομιζόντων ἐκμανθάνοντες ἀγαπητῶς μετεδίδουσιν ἀλλήλοις· τότε γοῦν φασὶ τῶν σωθέντων οἵκαδε συχνοὺς ἀσπασσάσθαι τὸν Εὐριπίδην φιλοφρόνως, καὶ διηγείσθαι τοὺς μὲν ὅτι δουλεύοντες ἀφείδυσαν ἐκδιδάξαντες ὅσα τῶν ἐκείνου ποιημάτων ἐμέμνηντο, τοὺς δ' ὅτι πλάττονται μετὰ τὴν μάχην τροφῆς καὶ ὕδατος μετέλαβον (τινὰ) τῶν μελῶν ἄσαντες. οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὅτι τοῦ Καννίου φασὶ πλοῖον προσφερομένου τοῖς λιμέσιν ἐπὶ ληστρίδων διασκομένου μὴ μάχεσθαι (ἰ. δέχεσθαι) τοπρῶτον, ἀλλ' ἀπείργειν· εἴτα μέντοι διαπυνθανομένους εἰ γινώσκουσιν ἄσματα τοῦ Εὐριπίδου, φησάντων ἐκείνων, οὕτω παρῆναι καὶ καταγγεῖν τὸ πλοῖον. Itaque non modo in Sicilia, sed Syracusis, florentissima civitate, aut nulli aut carissimi Euripidis libri fuerunt, quos tamen summo desiderio appetebant, ἐπόδησαν, adeo ut minutissima quaeque frustula, δείγματα καὶ γεύματα, non repudiarent. Cuius desiderii causa non in solo bello Atheniensium et Syracusanorum quaerenda est; sed in Graecia ante Ptolemæos; Romæ vero ante

Cæsares nulla prope fuit libraria mercatura, quæ ne tum quidem floruit, sed prima cepit initia, postquam Alexandriæ et Pergami magnæ bibliothecæ congeri coeptæ sunt, ac Romæ geminum Janum spectare Horatii Epistolæ visæ I, 20, 2.

Scilicet ut prostent Sosiorum pumice mundæ,

Quæ quum ita sint, quid obstat, quominus in tragoediis, quæ supersunt, vestigia interpolationis remanserint? Nempe non tanta, inquis, Græcorum socordia in præclarissimis Atticæ scenæ monumentis fuit, quæ non solum hominum, sed deorum etiam, si dicere fas est, voluptati inserviret: et multo maiorem quam nunc curam in dramatum meditatione ponere histriones oportebat, ne, quod accidit Hegelochō actori, quum pronunciaret versum Orestæ Euripidei 279. ἐκ κρυμάτων γὰρ ἀνδρὶς αὐτὸ γαλήν' ὄρω, ob leviter vitiata verba Comicorum sale perfricati, fabula fierent. V. Schol. et intpp. Accedit, aist, quod a Lycurgo oratore tempestive lex lata est, quæ triumvirorum Tragicorum dramata quasi consecraret et instar thesauri in dei templo positi habere inberet, itaque ab omni corruptione in æternum vindicaret. Lex traditur ab Audōre vitt. X. Oratt. p. 841. F. ὁς χαλκῶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς

τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῇ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν γραμματέα τῆς πόλεως παραγγιγνώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις ὅτι ἐξεῖναι γὰρ αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι. Cf. Petit. Legg. Att. p. 68. et Gesner. ad Quintil. X, 1, 66. Haec asserta publice exemplaria esse ea, quæ teste locupletissimo Galeno in Hippocr. Epidem. III. Comm. II. T. V, p. 412. ed. Basil. Ptolemaeus Euergeta interposito pignore XV talentorum ab Atheniensibus petiit describenda, sed relicto pignore in sua bibliotheca posuit, restitutis, quos inde describi curaverat, nitidissimis codicibus. Abs quibus, ut maxime genuinis, dubium non esse censes, quin Alexandrini Grammatici suas editiones duxerint, imprimis Byzantius Aristophanes, quem Sophocli, Euripidi, Comico Aristophani operam dixasse novimus. V. Argumm. Soph. et Schol. Eurip. Orest. 709. 1037. 1287. Hippol. 172. 612. Sic fieri plane non potuisse, ut illae depravationes, si qua olim extiterint, nostra ætate superstites essent. At haec argumenta omnia vide ne pro nobis potius quam contra nos pugnent. Nam si omnes Tragicorum codices tum consensissent, quoniam prætextu Atticos illos Ptolemaeus ad describendum petiisset? An quod nullos haberet rex ditissimus? Immo quod meliores cupiebat iis, quibus hactenus usus erat. Cur autem

Lycurgus eam legem tulit, ne Triumvirorum fabulæ ab aliis ederentur, nisi a poetis et histrionibus paullatim vitiatæ essent? Cui rei finem is imponere voluit. Sed Lycurgus ea tandem Olympiade natus est, qua vitam reliquerunt Sophocles et Euripides, Aeschylo recentiores, Ol. XCIII, fato functus Ol. CXIII; *i. e. Lycurgus* et ante quadragesimum certe annum decretum illud vix sanxerit, hoc est, ante Ol. CIII; quo tempore ab actoribus multis iam modis interpolata esse dramata poterant. Ita tantum abest, ut institutum hoc tragoediarum integritatem servaverit, ut etiam factas pridem mutationes confirmarit, et confirmatas bona fide Grammaticis tradiderit. Quid quod interpolationes, præsertim in Euripidis nobilioribus dramatis etiamnum apparent tales, quas præter histriones aliis imputare hæqueas? Hoc ipsis veterum testimoniis diserte probatur. Schol. Eurip. Phoen. 271. Οἱ ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. Schol. Eurip. Orest. 1372. Τούτους τοὺς τρεῖς στίχους οὐκ ἂν τις συγχωρήσειεν Εὐριπίδου εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ὑποκριτῶν. Schol. Eurip. Med. 355. Οὐ γάρ τι δράσεις] Αἰδύμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ Σιγῇ δόμους εἰσβᾶς, ἔν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Vs. 379. Αἰδύμος ἀμειβοῦται, ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν

ἐπὶ τὸ β' τὸ Σιγῇ δόμους εἰσβάσα, καίσω ἢ
σφάξω αὐτούς. Argum. Rhesi e Ms. Floren-
tino ap. Valck. Diatr. p. 89. Καὶ ἐν ἐνίοις
δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλο-
γος περὶ πάντων καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ, καὶ
τάχα ἂν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευασμένοι
εἶεν αὐτῶν. Plutarch. T. II, p. 334. E. de
Alexandro: Κωμῶδοι δὲ ἦσαν οἱ περὶ Αἰκῶνα
τὸν Σκαρφέα· τούτῳ δὲ εἰς τινα κωμῶδιαν ἐμ-
βαλόντι στίχον αἰτητικὸν γελάσας ἔδωκε δέκα
τάλαντα. Hæc Valckenarius maximam partem
citavit ad Phoeniss. p. 433. qui praeunte Pier-
sono Verisim. p. 57 sqq. multa eiusmodi in-
dagavit, ex quibus quaedam apponere non
abs re fuerit. Ita ad Phoeniss. I. c. eiici
vult hos versus Medae 379. 380. propter
vss. 41. 42.

Ἦ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔστρωται λέχος;

Alterum versum damnaverat iam Didymus:
Valckenarius etiam priorem addit, genui-
num Euripidis versum censens excidisse.
Versum 778.

Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
consutum ab histrionibus putat e vss. 17.
678. 700; item vs. 784 sq.

Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,

• vss. 940. 943. 947. 950. 971. Versus 1240. 1241.

Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν ἐπεὶ δὲ χρή;
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οὔτερ ἐξεφύσαμεν,

• vss. 1062. 1063. male repetiti dicuntur. Quod legitur Troad. 755.

Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνδην πόνοις,
idem est in Medea 1030. nisi quod ibi habemus ἄλλως p. μάτην. Ad hoc Valckenarius l. c. p. 308. *Quandoquidem interpolatum est Medae drama, versus illic videri posset e Troasin intersertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminuerant e Medea. Versum 304.*

Μηδ' ἡσυχαίαν ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
recte Piersonus repetitum dicit e vs. 808. Medae versus 1006. 1007.

Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,

Κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;

histrionibus deberi monet apud eundem Valckenarius, cuius haec quoque addo. *Plura supersunt, ait, tum in hoc dramate, tum in Hippolyto et Alcestide praesertim: sed haec perestigaturi tamen meminerint τὸ μηδὲν ἄγαν.* De Hippolyto ipse disseruit: ex Alcestide unum exemplum afferam quamquam iam Piersono p. 68. notatum. Hic est vs. 312.

Ὅν καὶ προσεῖπε καὶ προσεῖρήθη πάλιν,

petitus ex vs. 192. Sed egregium praeceptum, *Nihil nimis*, minus quam debebat, servasse Phoenissarum interpres videtur, ubi variae lectionis etiam minutioris originem ab histriorum interpolatione repetit; a quibus vix cuiquam persuaserit profectum esse, quod Phoeniss. vs. 396.

Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών,
alii habent τὰς τῶν πολιτῶν; aut quod vs. 996.

Προσηγορήσων εἶμι καὶ σώσω βίον,
legitur etiam πόλιν, ut p. 140. p. 362. coniicit. Nec multo mihi apertius est, quod p. 458. de vss. 1368. 1369. docet. Verum hoc utut est, bene rem Valckenarius perspectam habuit, etiamsi non omnia singillatim sunt extra dubitationem posita: atque ut optimum est, et tenuia haec elementa ea, quam capiunt, perspicuitate tractare, ut ex perfectis articulis perfectum corpus construat, ita unam quandam particulam laborare et universum valere corpus, quam contra melius est. Quare nos, modo sententia, quam vindicare conamur, nobis vi-geat, in rerum humanarum imbecillitate, an una et altera littera aegrotet, non magnopere curabimus.

CAPUT II.

Poetae suas ipsi fabulas refingunt.

In praecedente disputatione ^{p. 16.} actores composui rhâpsodis. Hoc si quis ita intelligeret, quasi ego eandem Iliadis et Sophocleae fabulae putarem rationem esse, non possem conqueri, quum mihi oestrum dierum obiiceret canicularium. Nam toto coelo distant a cantatis scripta: quod, ut multi non perspiciant, tamen ipsis flantibus etesiis nequibat latere cogitantem, nedum nunc per brumam scribentem. In nonnullis tantum rebus sceniorum poetarum conditio convenit cum priscis vatibus. Sic, ni fallor, ut Homeri, ita etiam trium Tragicorum plures editiones apud veteres ferebantur: compares modo narrationes de illius *ἐκδόσεις πολιτικάς* et *ἐκ πλοίων* ap. Wolf. Prolegg. in Hom. p. CLXXVII. cum sublatione codicum Atticorum, quam paullo ante protulimus. In utrisque praecipua varietatis causa est diasceue: sed quum eadem res diversis temporibus locisque gestae, esse

soleant diversae, aliter haec in epicis genuinis habet, aliter in iis, de quibus agimus, dramatum poetis. In illis emendator semper fere differt a primitivo poeta; in his rarissime: in illis casus regnat et arbitrium, in his ratio potissimum: certe maior libertas est in colligendis et expoliendis rudioribus carminibus, quam in corrigendis perfectionibus scriptis. Plurimi igitur auctorum Graecorum scripta sua, etsi edita, posthac accuratius elimaverunt: pedestri sermone scribentium pauciores, ut fortasse Plato, certe iudice Wolfio Prolegg. ad Hom. p. CLIII. qui niti videtur narratione de repertis post obitum philosophi schedis sive ceris, in quibus multifariam perscriptum Politiae principium esset. V. Panaet. et Euphoriion. ap. Diog. L. III, 37. Quintilian. VIII, 6. Cic. Cat. mai. c. 5. coll. Muret. V. L. XVIII, 8. Victor. V. L. IX, 5. Quamquam nescio an potius tum, quum libros de Republica elaborare coepisset, quam post editos hae scidulae exaratae fuerint. Sed in scenica poesi nihil usitatus diasceue. Egit de ea satis diligenter Casaubonus in Athen. III, 28. p. 211. ex quo pauca posui admistis nostris: ita tamen ut omnia excussa non putem. In quo mihi non succenseo magnopere: potius plura fortasse, quam necesse erat, congressisse mihi videor. Est igitur fabula *δισκευασμένη* sive

ἐπιδιορθωμένη, *correcta*, ut vocat Quintilianus X, 1. *retractata et expolita*, ut Gellius III, 3. ea, quae, quum semel iam edita esset, sive quod non stetit, sive ob aliam quamcunque causam, a poeta ita emendatur, ut quaedam abiiciantur, alia addantur, alia immutentur, idque partim in actionis conformatione, partim in elocutione, tam in totis sententiis ac scenis, quam in singulis dictionibus et verbis. Haec correctio fiebat potissimum eo consilio, ut iterum in scenam prodiret fabula: raro emendata scripto tantum edita est, ut Maricas Eupolidis; v. Casaub. in Athen. VI, 7. p. 416. et, ut videtur, Aristophanis Nubes; v. Hermann. Praef. p. XX sqq. Veteres docti utramque editionem in manibus habere solebant: nobis sive casu sive quadam providentia modo prior, modo posterior servata est: ex deperdita passim fragmenta per varios fontes ac rivulos ad nos deveniunt. Ex Euripidis tragoediis praeter eas, de quibus infra dicetur fusius, Medeam, Hippolytum, Iphigeniam Aulidensem, Bacchas, Autolyti satyrici dramatis prior editio memoratur Athenaeo X, p. 413. G. et Phrixum emendatam esse docet Schol. Aristoph. Ran. 1266. Idem colligo de Alcmaeonē: nam haec fabula citatur iam Aristoph. Eqq. 1299. ubi conf. Schol. Equites autem docta est comoedia Ol. LXXXVIII,

4. v. Petiti Misc. I, 5. itaque Alcmaeonis editio, quae producta est Ol. XCIII, 3. secundum vetera testimonia, ea fuit altera. Eodem argumenti genere abuti possis ad demonstrandum duplicem Euripidis Philoctetam; quippe quae tragoedia data sit Ol. LXXXVII, 1. secundum didascaliam Medae, sed citatur iam ap. Aristoph. Acharnensium vs. 423. quae vulgo Archonte Euthymene Ol. LXXXV, 4. edita putatur esse. Sed cadit haec ratio reputanti, Acharnenses editam esse Archonte Euthydeamo Ol. LXXXVIII, 3. Petite ostendente Misc. I, 5. Sophoclis plures extabant correctae fabulae: citatur *Θυέστης δεύτερος*, *Φινεύς πρότερος*, *Τυρὸ πρότερον*, *Δήμνιαι πρότεραι*. V. Casaub. in Athen. VII, 4. p. 487. p. 495. p. 496. et Brunckium in collectione fragmentorum. De Aeschilo mox paullo disputabimus. Aristophanis non una huc pertinet fabula. Plutus affertur prior et posterior: noster posterior potissimum. V. Petitus Misc. I, 11, 16. Kusteri Praeem, et Hemsterhusius citatis locis in Ind. v. *Pluti comœdia*. De Nubibus optime dixit Hermannus in praefatione sua, et eam, quae superest, ex utraque editione mixtam ostendit: prioris duae supersunt fragmenta ap. Diog. L. II, 18. ac Suid. V. *πῆνιον*. *Θεομοφορολαζωνῶν* superest prior editio: altèrius plures habemus reliquias. Conf. Casaub.

in Athen. I, 23. p. 67. Schol. Aristoph. Plut. 159. et ibi Hemsterh. Gell. XV, 10. Moer. v. *Πομφόλυγας*, Clem. Alex. Paedagog. II, p. 210. Polluc. VII, 95. Schol. Plat. Ruhnck. p. 16. Pierson. ad Moer. p. 4. ex Lex. Ms. Polluc. IX, 36. Erotian. Lex. Hippocr. v. *οἶνος ἀνδροσμίας*, alios. Eiusdem Comici memoratur Aeolosicon editionis secundae in fragmentis. Pax an iterum edita sit, ambigitur. Sed et Vespae et Ranae, secundum Argumenti scriptorem his datae, dubito vel maxime an correctae sint. Eupolidis duplex fuit Autolycus: v. Schneider. in Xenoph. Opuscc. p. 131. Valde dubia est Schleiermacheri nostri coniectura de repetita fabula Pherecratis, cui nomen *Ἀγρίους*. V. versionem Platonis P. I. T. I, p. 219. Menandri duplex fabula Adelphi, Schol. Plat. Ruhnck. p. 69. duplex Epiclerus, notante Fabricio in Catalogo deperditorum comicorum: duplex Eubuli Damalis ap. Suid. et Timesitheï Tragici Danaïdes. Emendatae sunt Arohippi Amphitruo, Epicharmi *Ἡστὸς γάμος*, de quibus dixit Casaubonus; item Diphili Synoris ap. Athen. VI, p. 247. C. Alexidis Phrygius ib. X. p. 429. E. eiusdemque Demetrius ib. XIV, p. 663. C. Nonnullae fabulae una cum pristina forma nomen quoque exuerunt. Diphili Miles sive Eunuchus fuit diasceue τοῦ Αἰρησιτείχους, Athen. IX. p. 496. F. Antiphanis Butalion

diasceue τῶν Ἀγροίκων ἐνός, ib. VIII, p. 358. Et ita et Menandri Andria et Perinthia, secundum ea, quae dicit Ter. Andr. Prol. vs. 9. et ibi Donat. Verum, ut supra dixi rarissime δράμα διασκευασμένον tantum editum scripto esse, ita contra affirmaverim, nullam temere fabulam a bono poeta iterum productam esse, quin prius correcta esset, nisi forte una et altera postulante populo, quod Ranis Aristophanis videtur contigisse. Nam, ut nihil dicam de studio emendandi, Graecae aures aliquid semper appetebant novi: et si quis denuo de praemio dimicare publice volebat, nova afferre debebat, ne res iudicata iterum iudicaretur. At quid commoror in hoc, quum ipse Aristophanes impostoris nomine notet eum, qui eadem plus semel producat? Ita enim ille in parabasi ad populum Nub. 541.

Καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ
χομῶ.

Οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἡπατιῶν, δις καὶ τρις
ταῦτ' εἰσάγων.

Hoc facinus mali tantum poetae perpetrasse videntur, et ita quidem, ut correctionem simularent, quando iterato producere fabulam vellent: a qua fraude Aristophanes et optimus quisque abhorrebat. Etiam si autem drama quoddam superstes novimus his editum atque adeo correctum esse, summa opus est cautio.

ne in vestigiis perscrutandis: potest enim genuina et integra forma servatum esse: neque tamen secure in vulgata opinione acquiescendum, sed, quae omnis critices natura est, perpetua dubitationum et cautelarum series nectenda erit: sic veritatem, nisi plane assequemur, at certe spectare nobis e longinquo licebit.

C A P U T . III.

Recentiores poetae vetustiorum interpolant fabulas. Aeschyli satyrica dramata. Eius quatenus fuerit in tragoedia familia, quinam diasceustae.

Consuetudo dramata retractandi non apud veteres unice haesit, sed nostris quoque temporibus poetae, quas olim fabulas fecissent, quando progressu aetatis artisque incremento minus placebant, fecere novas, in eo non exempla antiquorum, sed naturam suamque indolem et iudicium secuti. Verum alius etiam mos nuper in Germania invalescere coepit non modo sua, sed aliorum dramata interpolata edendi, praesertim translata ex aliis populis; in quo genere princeps fuit Frid. Schillerus, cuius inter fabulas habentur

alienae quaedam. Et in collectione quidem operum eius nihil in titulis voluminum monetur, unde ductae sint, sed tantum in singularum fabularum inscriptione: ita ut, deletis forte his dramatum singulorum inscriptionibus, post multa aeva, ubi quale Graecae et Romanae, simile nostrae litterae naufragium passae essent, nemo scire posset, has non proprias Schilleri, sed interpolatas esse. Quin etiam nunc nonnulli non de Shakspearii Macbetho, nec de Racinii Phaedra, sed de Schilleri loquuntur, propterea quod correctae dramata clariora sunt in his terris: contra Iphigeniam Aulidensem et Phoenissas, Euripidis omnes, haud Schilleri, appellare solemus, quod vernaculae fabulae Graecarum non aequant celebritatem. Eodem modo Latini tragici in transferendis Graecis, eodem comici versati sunt: quos utrosque non simpliciter vertisse, sed demisse et addidisse multa, cognitum habemus tum ex deperditis, Ennio, Attio, similibus, tum exemplis Plauti et nobilissimis Terentii. Idem in Graecis ab ipsis Graecis potest factum esse: multo tum maior negligentia fuit in editionibus tragicorum curandis, quam nunc in poetarum nonnullorum operibus colligendis; et ante Aristotelem nullus fere in Graecia critices usus fuit: nec dubitari potest, ut Shakspea-

rium, ita eius sodalem Aeschylum frequentissime correctum esse propter populi gratiam et ingenium omnium excellentissimum, sed antiquitatis, ut censebant, rubigine obsitum et grandiloquentia nimis elatum. Omnes quidem etiam Aristophanis aetate libentes Aeschylum audiebant, quod satis apparet ex Aristoph. Nub. 1368 sqq. et de recentioribus *ex parte* non immerito censere Böttigerus videtur Probus de Med. p. 11. nihil nisi Triumvirorum dramata interpolasse eos suoque tempori accommodasse: unde variae corruptelae originem poterant ducere. Sed ut poetae a Jove, deorum principe, ita nos ab Aeschylo, tragicorum Jove, huius rei investigandae capiamus initium. Eo igitur defuncto commissae eius fabulae sunt, idque fiebat ex publico decreto; unde ap. Aristoph. Ran. 802. praedicat Aeschylus:

Ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι.

ubi Schol. Ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. Vit. Aeschyl. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὥς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλούμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χρυσὰν λαμβάνειν. Quintilian. X, 1, 66, *Tragœdiarum primus in lucem Aeschylus protulit, sublimis et gravis et grandiloquus, saepe usque ad vitium, sed rudis in plerisque et incompositus: propter quod correctas eius fabulas in certamen deferre posterioribus poetis*

Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati. Firmat Vit. Aeschyl. extr. Οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν νίκας ἀπηνέγκατο. Philostrat. Vit. Apollon. VI, p. 258. Ὅθεν Ἀθηναῖοι πατέρα μὲν τῆς τραγωδίας αὐτὸν ἡγοῦντο, ἐκάλουν δὲ καὶ τεθνεῶτα εἰς Διονύσια· τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ψηφισαμένων ἀνεδιδάσκειτο καὶ ἐνίκᾳ ἐκ καινῆς. De solo tamen hoc Aeschylo traditur; sed idem infra videbimus in Euripide. Nec contrarium hoc est legi Lycurgæ, de qua modo dicebam: valebat enim decretum de agendis Aeschyli fabulis ante eam perlatam, ut iam explicuit se Petitus Legg. Attic. p. 69. Haec quum ita essent, facile aliquid ex correctis illis publica auctoritate fabulis in Atheniensis civitatis exemplaria veniebat, quæ postquam Alexandrina facta erant, nostrorum fons et origo fuerunt. Sic in hoc fortasse poeta quaedam eius critices, quæ in Homero est tam feliciter versata, species et umbra esse debet: modo tantum in eo proficere liceret. Accedit, quod de dramatum Aeschyleorum numero iam inter veteres non constabat, quos secutus Suidas XC, Auctor vitae Aeschyli LXX. et satyrica, ut ait, ἀμφὶ τὰ πέντε ponit. Cf. Intpp. ad Catalog. Quod utitur præpositione ἀμφὶ, satis illud, quod volo, demonstrat; ceteroquin numerus satyricorum falsus sit necesse est, ut

facile assentiar Casaubono de poes. satyr. I, 5. p. 166. legenti δεκαπέντε. Hac referenda Κήρυκες, Κίρκη, Κερκύων, Λέων, Πρωτεύς. Proteus quidem Athen. IX, p. 394. A. dicitur τραγικός: sed fidenter repone, ἐν τῷ Σατυρικῷ Πρωτεῖ; eius autem argumentum non petitum est ex Dionysiacō cyclo, ut Stanleius ad Catalogum putat, quod Bacchum primus omnium Proteus Aegyptiorum rex hospitio exceperit, sed ex Odysseae quarto, ubi est Menelai cum Proteo contentio; quapropter Orestiae additum est. Recte etiam Casaubonus p. 166. *Sisyphum Transfugam*, et p. 169. *Prometheum Igniferum* satyrica putat esse, alterum propterea quod quarto loco positus est in didascalia Argum. Aeschyl. Pers. quae suspicio firmatur egregie fragmento, de quo dixerunt Vossius myth. Br. T. II, p. 249. et Schützins ad Prom. yinct. vs. 367. Porro huc pertinere videtur *Amymone*, quod ex argumento est animadversum; non autem, ut nonnulli putant, *Glaucus Potniensis*, ex qua, ut tragica fabula, in Ranis Aristophanes refert notissimum versum:

Ἐφ' ἄρματος γὰρ ἄρμα καὶ νεκρῷ νεκρός:
sed quoniam Schol. Theocr. IV, 62. citat Γλαυκὸν Σατυρικόν, satyricum est *Glaucus Πόντιος*; id quod ex utriusque argumento amicus olim demonstrabit. *Xantrias* Aeschylī olim existi-

mabamus satyricam fuisse fabulam: tragoediae convenire nomen non videbatur, sed satyricis sannis; nec illud deiiciebat hac me sententia, quod in satyricis chorus Satyris constabat: nempe necesse non erat, ut quae mulieres Xantriae vocantur, eae chorum agerent, licet alias a choro titulus dramatum sumatur: tamen nunc tragicum argumentum fuisse plane novi. Ni fallor, repraesentabatur tristis eversio Minyeiae domus: solae enim Thebis Minyeides Bacchica

Intempestiva turbantes festa Minerva
Aut ducunt lanas aut stamina pollice versant,
Aut haerent telae, famulasque laboribus urgent.

Ovid. Metam. IV, 53. Certe ex Bacchicis est; nam Schol. Aeschyl. Eumen. 26. dicit: Νῦν φησὶν ἐν Παργασσῶ εἶναι τὰ κατὰ Πενδέα, ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις ἐν Κιθαιρῶνι: unde idem collegit Stanleius l. c. quem autem inde Pollux X, 26. habet,

Κάμακες πύκνης οἱ πυφίφλεκτοι,

is anapaesticus apte comparari potest Ovidianis ib. vs. 402.

Tecta repente quati pinguesque ardere videntur
Lampades, et rutilis collucere ignibus aedes.

Et optimum omnium est ap. Suid. v. ὀκτώπουρ.
'Ἐν δὲ ταῖς Αἰχόλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπὶ
Δειάζουσα ταῖς Βάνχαις φησὶν

Ἐκ ποδῶν ἀντα

Ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα,

Κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.

In quo una exemplo Aeschylus fuit Euripidi, Lyssan in Furente Hercule inducenti. Nec minus postremo Baccho convenit illa Juno stipem colligens, nimirum Baccho infensissima, de qua v. Valck. Diatr. p. 11, B. Sed *Argivi* saltem drama satyricum est. Hesych. Ἑμμέλεια, εἶδος ὀρχήσεως καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὀρχησιν καὶ φησὶν, ἥ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθη, ἥ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. Τραγικὴ δὲ ὀρχησις. Ἀργείοις (ita recte Meursius) δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρική, ἥ ἐστὶ σίκιννις. Argumentum non dubito quin idem sit, quod in Sophoclis Ἀχαιῶν συλλόγῳ, modo huc pertineat, quod est ap. Athen. I, p. 17, C. Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς πού παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὥς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. λέγει γοῦν

“Ὅδ’ ἐστὶν, ὅς ποτ’ ἀμφ’ ἐμοὶ βέλος

Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνῃν

Ἐβρίψεν οὐδ’ ἡμαρτε περὶ δ’ ἐμῷ κάρα

πληγεῖσ’ ἐναυάγησεν ὅστρακουμένη,

Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ’ ἐμοί.

Ubi statim subiiciuntur eadem prope ex Sophoclis Ἀχαιῶν συλλόγῳ satyrico petita: de quo infra dicetur. Habet inde Eustath. ad Odyss. P, p. 642. 40. Ut ex Argivis esse cre-

dam, facit imprimis simillimum illud indidem ductum ap. Harpocraton, v. *χλῆδος*,

Καὶ παλτὰ καὶ γκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλὼν,

qui versus in eadem regione videtur positus fuisse; nec audiendus Pollux II, 224. eodem respiciens: *καὶ ἡ τραγωδία*, inquit, *τὴν ἀμίδα οὐράνην ἐκάλεσεν*; voluit is drama satyricum.

Verum de his rebus non est, quod altius inquiramus, quum talem, qualem pauci veterum, sospitatore, in quem omnium oculi conversi sunt, mox, ut speramus, Aeschylus habiturus sit. Nunc quoniam *multi*, Quintiliano teste, interpolatores Aeschyleorum dramatum coronati sunt, quinam ii fuerint, indagare propositum est: in quibus fortasse unus et alter fuit tragico huic genere non coniunctus; sed ii potissimum videntur in censum venire, ad quos ea poemata quodam veluti hereditario iure pertinebant, eius filii et nepotes aliique propinqui, quos affectasse patriarum correctionem fabularum, quibusque mandasse prae aliis magistratus verisimile est. Hi maxime sunt *οἱ περὶ Αἰσχύλον*, quibuscum certasse Sophocles dicitur ap. Schol. Aristoph. Ran. 72. nam male Scriptor vitae Sophoclis solum nominat Aeschylum. Filios eius novimus duos, *Bionem* tragicum ap. Suid. et *Euphorionem*, quibus forsan superstes pater,

quum in Sicilia habitaret, edendas Athenis fabulas dedit: certe defuncti patris hic correctas commisit. Suidas: Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ὃς καὶ τοῖς πατρὸς Αἰσχύλου, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. Exemplo, credo, est hoc ap. Byzantium Aristophanem Argum. Eurip. Medae: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου Ἀρχοντος κατὰ τὴν πρῶτην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης etc. Porro huc pertinent *Philocles Philopeithis* ex Aeschyli sorore filius, ap. Suid., non nobilissimus poeta, qui tamen Sophoclem vicit Oedipum Regem docentem sec. Argum. Oed. T. indignante Aristide T. II. p. 422. et huius item filius *Morsimus*, tragicus deterimus, de quo vide modo Fabricii Catalogum Bibl. Gr. T. II, p. 311. ed. Harles. Idem p. 310. *Melanthium*, hominem aequè vilem, fratrem Morsimi vocat ex Aristoph. Pac. 804. sqq. licet Scholiastes aliter intelligat, suam tamen ipse ignorantiam fatens: et mihi quoque Comici locum consideranti Fabricii opinio maxime videtur probabilis. Sequitur *Astydamas Morsimi* filius, tragicus celeberrimus sed superbus, v. Suid. v. σαρτὸν ἐπαινεῖς et Zenob. V. 100. qui primum docuit Ol. XCV, 2. sec. Marmor Parium No. 58. No. 72. Diodor. XIV, p. 420. et inde Scaligerum in Olympiadum

descriptione. CCXL tragoedias scripsisse, quindecies vicisse dicitur ap. Suid. et praecipue quidem Ol. CI, 4. ut est in Marm. Par. De eo Diog. L. II, 43. Καὶ Ἀστυδάμαντα πρῶτον τῶν περὶ Αἰσχύλον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ: ubi Menagius: Οἱ περὶ Αἰσχύλον sunt Aeschyli sectatores, Aeschylus plurimis est tragicorum princeps. Eius autem scribendi genus generosum et sublime secutum fuisse Astydamantem verosimile est, quum Morsimi filius esset filii Philoclis, qui sororis Aeschyli filius erat, ut dictum supra. Ergo non solum genus scribendi Aeschyleum expressisse, sed et fabulas eius novas fecisse Astydamantem, dum licebat, existimo. Hoc tandem prognati Philocles et Astydamas minores, de quibus praeter Suidam haec habet Schol. Aristoph. Av. 282. Ἔστι δὲ Φιλοκλῆς τραγωδίας (male κωμωδίας vulgo: v. Kuster. ad Suid.) ποιητής, καὶ Φιλοπείδους υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς. ὅσοι δὲ Ἀλμίωνος αὐτὸν φασίν, ἐπιθετικῶς λέγουσι διὰ τὸ πικρὸν εἶναι ἄλλη γὰρ ἡ πικρία. γεγόνασι δὲ Φιλοκλεῖς δύο, τραγωδιῶν ποιηταί, εἰς μὲν ὁ Φιλοπείδους (vulgo Φιλοκλέους) ἀπόγονος ἐκείνου μὲν γὰρ ἦν (erat γὰρ Ἀρης) Μόρσιμος, ἐκ τούτου δὲ Φιλοκλῆς καὶ ἕτερος Ἀστυδάμας (hoc nomen addendum) ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν περιπεπτωκὸς τῷ νεωτέρῳ Φιλοκλεῖ. Etiam hi videntur Aeschyleae sectae adnumerandi:

emendatas eius fabulas num produxerint ignoro: ex omnibus autem huius tragici interpolationibus numquid in nostris exemplaribus supersit, de eo dubitemus, donec aliquis persuadeat facto periculo. Haec de Graecis. *Romani* autem *Latinas* fabulas interpolarent rarius: sin autem factum erat, facile interpolatoris nomine correctae illae ferebantur. Unum novi exemplum de *Plautinis* comoediis ap. Gell. III, 3. *Non tamen dubium est, quin ista et quae scripta a Plauto non videntur et nomini eius adiiciuntur, veterum poetarum fuerint et ab eo retractatae expolitaeque sint, ac propterea recipiant stilum Plautinum.* Attamen pro *Plautinis* habebantur vulgo iam aetate *Ael. Stilonis* ac *Ter. Varronis*; quin ipse comicus *Terentius* in prologo *Adelph.* vs. 7. *Commorientes*, et in prolog. *Eunuch.* vs. 26. *Colacem* *Plauti* vocat, cui tamen et has Varro abiudicabat: quae res demonstrat, quam brevi tempore dramata a primitivo auctore transeant ad nomen correctoris.

CAPUT IV.

Eumenides Aeschyli iterum data. Quando primum in scena commissa sit. Diminutio chori quando lege sancita. Num mulieres Athenis tragoedias spectaverint. Utram Eumenidum habeamus editionem.

Indaganti mihi, num in iis, quae supersunt, Aeschyli tragoediis ulla sit, quam repetito productam dicere possim, oblata est Eumenides fabula: de qua quid invenerim, ordine exponam: et spero effecturum me, ut primum Athenis ab ipso, posthac ibidem ab alio credatur docta esse. Acta est Aeschyli tetralogia *Orestia* (Aristoph. Ran. 1155. et ibi Schol.), Agamemno, Choephoris, Eumenides, Proteus satyrica, Philocle Archonte Ol. LXXX, 2. Veteres didascaliae Argum. Agam. Ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ Ἀρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι εἰκοστῇ ὀγδῶν (voluit ὀγδοηκοστῇ) ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Ἐμμένισι, Πρωτῇ σατυρικῇ. Hinc Scaliger in Olymp. descript. Cf. Casaub. de satyr. poes. I, 5. p. 172. Petit. Legg. Att. p. 67. Primus fuit

Aeschylus; aiunt; hoc ne intelligas, *primus commisit*; est potius, *vicit, primas retulit*, πρωτεία ἔλαβεν. Aelian. V. H. II, 8. 'Αντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς καὶ Εὐριπίδης· καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅστις ποτὲ οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις καὶ Ἀδάμαντι σατυρικῷ· τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαμῆδει καὶ Τρωάσι καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ. γελοῖον δέ, οὐ γάρ; Εὐριπίδην μὲν ἠττᾶσθαι, Ξενοκλέα δὲ νικᾶν, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασιν. Vicit Hippolytus, quae superest, Euripidis: de ea Argum.: Ἐδιδάξθη ἐπὶ Ἀμείνωνος Ἀρχοντος Ὀλυμπιάδι πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. Argum. Aristoph. Ran. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα, Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις, Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. Argum. Eqq. Πρῶτος ἐνίκα (Ἀριστοφάνης), δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις, τρίτος Ἀριστομένης Ὀλοφύροις. Argum. Vesp. Καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης προάγων, Γλαύκων Πρέσβει τρίτος. Ita, qui didascalias perreptare velit, omnibus locis reperiet: mirus usitatum est, quod *δευτερεΐα* victoriam vocat Auctor Argum. VI. Nub. Aristoph. p. 7. ed. Herm. *τριτεΐα* ignobilia, quae et Sophocles numquam accepit teste vitae Auctore, licet *δευτερεΐα* aliquoties, cuius rei exemplum habes Argum. Eurip. Med. Verum haec sunt nota et a plurimis recte intellecta, ut

a Barnesio Vit. Eurip. p. 25. ed. Beck. Bartholemio Anachars. T. VII. p. 251. Bip. etc. Nunc modo demonstrare possim, Eumenidas semel in scena non stetisse, iam concedendum erit, bis editam esse. Auctor vitae Aeschyli: Τινὲς δὲ φασιν ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμενίδων σποράδην εἰσαγαγόντα τὸν χορὸν τοσοῦτον ἐκπληξαι τὸν δῆμον, ὥστε τὰ μὲν νήπια ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμβλωθῆναι: earūque dicit in Siciliam profectum. Simile narrat Pollux IV, 15. Τὸ δὲ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν ἄχρι τῶν Εὐμενίδων Αἰσχύλου: πρὸς δὲ τὸν ὄχλον αὐτῶν τοῦ πλήθους ἐκπτοηθέντων συνέστειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω ἀριθμὸν τὸν χορὸν. Tum quum fierent haec, non potest fabula stetisse: ergo, sint modo vera illa, necesse est iterum producta sit. Et plures sunt iique egregii viri, qui nugas hic a grammaticis narrari non modo sibi sed aliis persuaserint: tamen magis opinionibus suis, quam argumentis testimonia infirmant; nulla est obiectio; vicisse Aeschylum quum doceret Eumenidas: nam altera vice stetisse, altera potest cecidisse: graviora opposuit *Böttigerus* libro vernacula scripto, *de furiarum persona* p. 3. sed ne is quidem talia, quae fidem veterum infringant. Nam et falso commentus est mulieres Athenis tragoedias non spectasse; quod qui credere nolet, adeat is Platonem nostrum

Plato

Gorg. p. 502. D. ubi tragoediam vocat ῥητορικὴν τινὰ πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἶον παίδων τε ὁμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων, ac praeterea Legg. II, p. 658. D. VII, p. 817. C. quibus locis omnis ista ratio explo-
ditur: et comparationibus utitur talibús, qui-
bus, ut diversissima conferre solet ingeniosis-
sime, non omnes non diffisuri fuerint; neuti-
quam fidem ea narratio superat, dum reputes,
non metu solo spectatarum e longinquo fu-
riarum, sed facto inde tumultu atque homi-
num compressione accidisse tam funesta, quem-
admodum et his temporibus theatrorum incen-
dio exorto fieri videmus. Inde est illud ap.
Suid. v. Αἰσχύλος: Φυγὼν δὲ ἐπὶ Σικελίαν διὰ
τὸ πεσεῖν τὰ ἔκρια ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ: quae
verba non significant, quod putabat Jos. Scali-
ger et Stanleius ad Aeschyl. T. II, p. 711. *victoria*
eum excidisse, quamquam et hoc factum contra
Barnes. vit. Eurip. p. 25. contendo, sed *cecidisse*
tabulata caveae. Suidas de Pratina: Ἐπιδεικνυ-
μένου δὲ τούτου συνέβη τὰ ἔκρια, ἐφ' ὧν ἐστή-
κεσαν οἱ θεαταί, πεσεῖν, καὶ ἐκ τούτου θέα-
τρον ἐκδομήθη Ἀθηναίοις (l. Ἀθήνησιν). Ad
hoc cf. Schol. Aristoph. Thesm. 402. Hesych.
et Suid. v. ἔκρια. Factum pono circiter Ol.
LXX. cum Böttigéro Prolus. de quat. aetat. rei
scen. quod ex Suida sit verisimile: sed etiam
posthac tabulata in theatro fuerunt auctore

Aristoph. l. c. Quibus accedit hoc. Aeschylum novimus reum factum impietatis ex Aelian. V. H. V, 19. id quod Musgravius in utilissima collectione sed parum accurata, Chronol. scenic. p. 6. T. III. ed. Eurip. Lips. refert ad idem tempus, quo propter Eumenidas in odium populi incurrit: quin ob hanc ipsam fabulam putat susceptam esse eam accusationem. Sane qui Atheniensium pronos ad lites movendas animos cognovit, Eumenidas hoc nomine accusari a quopiam potuisse non negabit; et fortasse ab hac impietatis actione non differunt ea, quae proferuntur ab Aristot. Eth. Nicom. III, 2. Eustratio ad h. l. et Clem. Alex. Stromm. II, p. 387. coll. Meurs. Eleusin, c. XX.: multis saepe capitibus causae constiterunt, ut similis Socratis secundum Xenoph. Mem. I, 1, 2. et Platonis Apologiam: alii ob aliud intentam Aeschylo litem dicunt; ii falluntur, qui conciliari ea non posse arbitrantur: et quis nescit, quam acerbè theatri violatam libertatem ulcisci soliti sint, vel ex nobili illa Phrynicho imposita multa? His igitur perpensis, quum convenient omnia, quo fides habeatur grammaticis, semel Eumenidas non stetisse persuasum habeo. Itaque edita bis est: et vicit quidem Ol. LXXX, 2.; quaerendum iam, quando exacta sit. Quum caderet, primum docta est: tum enim Aeschylus Athenis habitabat; at post Ol. LXXX, 2.

dudum fuit in Sicilia: huc enim, si ulla scriptoribus est fides, ante Ol. LXXVIII, 2. concessit, quod demonstrabo capite sequenti. Jam nonnulli teste Auctore vitae Aeschylum post Eumenidas infelici successu actam venisse in Siciliam narrabant: Ἐλθὼν τοίνυν (post Eumenidum casum) Σικελίαν Ἰέρωνος τότε τὴν Αἵτνην κτίζοντος, et quae addit. Verum idem paullo ante: Ἀπῆρε δέ, inquit, εἰς Ἰέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον, κατὰ τινὰς μὲν ὥς ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθεῖς καὶ ἡσσηθεῖς νέεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ, κ. τ. λ. Accedit Plutarchus Cimon. p. 483. F. Νικήσαντος τοῦ Σοφοκλέους λέγεται τὸν Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα χρόνον οὐ πολλὸν Ἀθήνησι διάγειν, εἴτ' οἴχεσθαι δι' ὀργὴν εἰς Σικελίαν. Sophoclis victoria significatur, quae contigit Ol. LXXVII, 4. de quo infra. Conciliatur utraque discrepans opinio, ubi ipsa Eumenidum commissione victum Aeschylum statuas: quem, ut acrioris ingenii virum, non dissimile veri est hoc aegre tulisse, in summa praesertim, quae tum fuit secundum Plutarchum, populi contentione. Dicas hac via diversissima posse conciliari: ut, quod post adversum cum Simonide certamen dicatur Aeschylus Athenas reliquisse, potuisse me pari iure cum Eumenidum editione componere, si ex re mea fuisset, eam ut Ol. LXXIII, 1. assignarem,

et ni sic apertus foret error. Ego vero tantum abest, ut in meum, quae dixi, commodum vertere velim, ut etiam aliter esse posse largiar, licet maximam probabilitatem ea sententia habeat. Quae si vera est, Eumenides aota primum Ol. LXXVII, 4.: sin minus, certe ante poetae peregrinationem. Simul evincitur his rationibus, haud demum Ol. LXXX, 2. lege cautum fuisse, ne chorus esset ultra quinquaginta homines, quod suo tum iure putabat Petitus Legg. Att. p. 66. sed factum id aliquot ante annis. Jam autem semel quum displicuerit fabula, iterata editio retractata fuerit necesse est: certe chorus diminutus est: nec dubium quin et alia poeta novaverit; atque etsi tum in Sicilia fuit, (nisi redierit, de quo nihil proditum,) tamen et emendare ipse et emendatam transmittere Athenas potuit, ubi ederetur ab amico, aut, quod cap. III. conieci, a cognato, ut passim factum esse Aristophanis Daetalenses ostendunt: dudum Atheniensis, apud quos post obitum summo in honore esset, poterant rediisse in gratiam; neque enim erant eorum diuturnae irae: hodie trucidant Socratem, venerantur perendie. Nunc indagemus, utra supersit editio. In Agamemnone Aeschyli chorus fuit personarum XV, teste Schol. Aristoph. Eqq. 586. Συνεστῆκει δὲ ὁ μὲν κωμικός (χορός) ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ

γυναικῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἐκ παίδων κδ', ὥς καὶ
 οὗτος ἀπηρτίσθησεν ἐν Ὀρνίσιν, ἄρρενας μὲν
 ὄρνις ιβ', θηλείας δὲ τοσαύτας· ὁ δὲ τραγικός ιε',
 ὥς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Ad haec Petitus l. c.
Neque idem tamen numerus usurpatus postea ab
eodem Aeschylō in constituendo choro: (quippe
 in Eumenidibus maiorem fuisse:) *Agamemno-*
nem autem, inquit, in scenam produxit Aeschyl-
lus ante Eumenidas, quāquam eodem anno.
 Quid istuc est? Nempe scriptor putabat non
 uno eodemque die tetralogiam Orestiam per-
 actam esse, sed diebus pluribus, immo diver-
 sis anni temporibus, quod licet etiam Lessin-
 gius, vir immortalis, videatur credere, Vit.
 Sophocl. p. 383. Opp. T. XIV. ex intellecto
 male Diog. L. III, 35. (cf. Casaub. de satyr.
 poes. I, 5. p. 160.) haud minimae est inscitiae,
 nec absimile eorum hallucinationi, qui Te-
 rentiani Heautontimorumenu priores binos
 actus vespere datos dicunt, reliquos proximo
 mane. Potius ita res habet. Uno die exhi-
 bita est Orestia tota: itaque, si ante Eumeni-
 dum casum numquam minor quam L perso-
 narum chorus prodierit, tum quum caderet
 Eumenides, non potest acta una cum ea fa-
 bula Agamemnone esse, quae chorum mino-
 rem habuerit. Atqui superstes Agamemno ea
 ipsa est, quae choro instructa fuit minus fre-
 quente XV personarum, id quod didici ex

amico egregie Hermannum invenisse e vss. 1336 — 1363. Relinquitur igitur alterutrum: aut ante datam Eumenidas tragoediae coeptae sunt minore chori frequentia doceri, ipsa ut Agamemno haec, tali choro XV hominum produci potuerit eodem die una cum Eumenidibus frequentiore chorum habente, pro poetae arbitrio; aut quae aetatem tulit Agamemno, demum cum repetita Eumenidum recensione commissa erit Ol. LXXX, 2. Alterum hoc quum fuerit, probabiliter eandem, quae cum superstite Agamemnone data sit, Eumenidum editionem, hoc est, alteram, superstitem dixeris atque adeo, quod volumus, iam fuerit effectum. Verum est quod me commoveat, ut ante Eumenidas doctam minore choro distinctas fabulas prodiisse putem; sic concidit tota ratio. Nam primus Aeschylus, inquit Aristoteles Poetic. c. 4. τὰ τοῦ χοροῦ ἡλάττωσεν: ita vix dixisset, si lege coactus primum Aeschylus hoc fecisset: quapropter iam ante latam eam censeo poetam minuisse choreutarum numerum, nisi ubi multitudine vim et effectum dramati addere vellet, veluti in Eumenidibus, quo et Grammatici verba ducunt, ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμενίδων σποράδην εἰσαγαγόντα τὸν χορόν; donec, quod Pollux significare vult, populi decreto maior ille numerus tandem interdictus tragicis est. Hac igitur via,

priorne an posterior Eumenidum recensio supersit, quum discerni nequeat, age alia ingrediamur. In Erinnyum habitu utraque editio haud dubie plurimum discriminis habuit. Doctissimus et elegantissimus Böttigerus de fur. person. p. 48. sqq. in nostra Eumenidibus faces choro nullas fuisse demonstrat; has in priore commissione, quum truci adspectu tantopere consternati spectatores essent, non habuisse furias censes? Solebant tragicae Erinnyes ardentibus taedis armari; ut Aristoph. Plut. 424.

A. Ἵσως Ἐριννύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας.

Βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγωδικόν.

B. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας. A. Οὐκοῦν
κλαύσεται.

Ubi praeter alia Schol. Ἐπισκώπτει τὴν διὰ τῶν Ἐριννύων Αἰσχύλου ὑπόθεσιν. παρεισάγονται μετὰ λαμπάδων δεινοπαθοῦσαι. Verisimillimum igitur videtur hoc: quum primum fabula committeretur, ne his quidem terroris instrumentis caruerunt Eumenides: iterata editione facibus usus non est, partim in populi gratiam, partim rationibus artis: sed recentiores Aeschyleorum dramatum editores aliique tragici repetierunt taedas. Similiter Nubes Aristophanis comoedia in priore recensione faces habuit: in altera quod absint ipse

laudat. V. Herm. Praef. p. XXVII sqq. Haec hactenus. Praeterea, quod amicus monuit, foedus factum cum Argivis memoratur vs. 281 sqq. ubi v. Schol. et cf. Thucyd. I, 102. idque incidit in Ol. LXXIX, $\frac{3}{4}$. V. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 635. T. II. ed. Thucyd. Beck. Et notante Musgravio (Chronol. scenic. p. 6. Eurip. Beck.) vss. 675 — 696. dedita opera laudes Areopagi celebrantur: quod tamen vir ille colligit inde, secundum ea quae hactenus dicta sunt, probari neutiquam potest: at profecto respicitur minuta per Ephialten huius iudicii dignitas atque auctoritas (Diodor. XI, 77. et ibi Wesseling.), ut ingeniose ostendit Böttigerus l. c. p. 100 sqq. Hoc actum est Ol. LXXX, 1. Postremo in nostra fabula tres actores sunt: tertium autem Sophocles demum invenit teste Aristotele Poetic. c. 4. Thrasylo ap. Diog. L. III, 55. Suida v. Σοφοκλῆς, et Script. vit. Sophocl. igitur et Eumenides et Choephoris, quae supersunt, dudum post Ol. LXXVII, 4. scriptae, quo anno Sophocles docere coepit, id quod et Dacierius vidit ineptissime refutatus a Bothio, negligentissimo homine, ad Sophocl. T. II, p. 7. cuius imperitiam satius exit posthac silentio transmittere. Notes autem nostram Eumenidas non posse absque Choephoris editam fuisse, quod huic fabulae arctissime iunctum est Eumenidum principium, nec

apte intelligi poterat nisi ea praegressa. Quae qui in unum collegerit, non ambiget, quin ipsa, quae Ol. LXXX, 2. vicit, Eumenidum recensio ad nostram aetatem pervenerit.

C A P U T . V.

De temporibus Aeschyli, imprimis de Sicula profectione. Eiusdem Σικελισμός. De chronologia dramatum suorum. Alia nonnulla de Aeschyli fabularum historia.

Eorum, quae capite praecedenti exposui, quum aliquid nitatur haud prorsus vulgari sententia de anno suscepti in Siciliam Aeschyli itineris, haud abs re fore duxi, si ad mea tuenda adiicerem accuratiorē, quae mihi quidem videretur, explicationem. Eius rei gratia vitae termini primum constituendi sunt. Natales poetae quem in annum incidunt, magna inter doctos est lis. Si Musgraviū audimus Chronologiae scenicae p. 5. tempore Salaminiae pugnae Ol. LXXV, 1. annos habuit circiter XL, ut natus esset Ol. LXV, 1. primum quod secundum vitae Scriptorem Pindaro συνεχρόνισε, Pindarum autem hoc

ipso anno natum statuunt: secundum quod idem Grammaticus tradat, eum LXII annos habuisse, quum migraret in Siciliam: hoc autem factum esse post actam Eumenidas, id est, post Ol. LXXX, 2. Poterat etiam hoc addere. E vita exiit Aeschylus secundum Grammaticum annos natus LXV: hoc accidit Ol. LXXXI, 1. aliis testibus: ergo Ol. LXXX, 2. annos habuit LXII. Haec tamen omnia parum me movent. Etsi enim aliquot annis ante Pindarum natus Noster fuerat, nonne vel sic eius aequalis dici potuit? Sed Thomas Magister in vita Pindari dicit de hoc: *Γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, καὶ συγγεγνήται αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζεν.* Etiam hoc parum curo: nempe qui ita turpiter lapsus fuerit, ut Pindarum Persici belli temporibus florentem dicat tam mature defunctum esse, (quod saltem non accidit ante Ol. LXXX.) is ne in natalibus quidem eius fidem meretur. Quid vero quod de natalibus ipsis non constat? Nam si Corsinum audimus Fast. Att. T. III, p. 122. non contemnendo argumento usum ex Plutarch. Sympos. Quaestt. VIII, 1., natus fuit Pindarus Ol. LXV, $\frac{3}{4}$, iam ut Suidae atque Eudociae parum tribuendum esset tradentibus Lyricum tempore Salaminiae pugnae quadraginta fuisse annos natum. Qua de re qui plura desideret, adeat Fabricii B. Gr. T. II,

p. 57. ed. Harles. Hoc unum notes, ipsum Suidam, quum anno vitae LV. obiisse Pindarum dicit, tradidisse id ex sententia eorum, qui natum Ol. LXV, 3. putarent, defunctum autem Archonte Bione Ol. LXXX, 3. ut est ap. Thom. M. licet perperam. Alterum vero argumentum cap. IV. eo infirmavimus, quod Aeschylus tum, quum propter Eumenidas solum verteret, non vicerit: atqui vicit Ol. LXXX, 2. itaque alio tempore Athenas reliquit. Postremo nimium probat Auctoris vitae testimonium, propterea quod is Aeschylum putabat ne attigisse quidem annum Ol. LXXX, 2. sed ante defunctum esse: in Siciliam enim profectum anno LXII, adhuc superstite Hierone, (qui obiit Ol. LXXVIII, 2.) et obiisse anno LXV: itaque haud certe post Ol. LXXIX, 1. fato functum statuebat; a quo non multum dissentit Lessingius vit. Sophocl. p. 285. ideo contendens Orestiam editam fuisse post fata Aeschyli Archonte Philocle, sed id perperam. Tantum igitur abest, ut Musgravius ex vitae Scriptore, quod collegit, colligere potuerit, ut etiam non post Ol. LXII, 4. natum debuerit inde statuere. Sed tertio quoddammodo argumento hoc Musgravius utitur paullo post. De Sophocle Scriptor vitae eius: *Αισχύλου μὲν νεώτερος ἔτη εἰκοσιτέσσαρα, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκαεπτὰ.* Idem habet Schol. Aristoph. Ran.

75. emendatus a Lessingio l. c. p. 386.. Verum hoc est plane falsum: Sophocles enim natus Ol. LXXI, 2. Euripides Ol. LXXV, 1. ex calculis maxime probabilibus. Quapropter Musgravius et Lessingius emendant: Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη εἰκοσιτέσσαρα, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκαεπτὰ: nec multum ille a veritate abire hanc supputationem dicit. Nempe si Aeschylus luce frui coepit Ol. LXV, 1. hinc ad Sophoclis natales Ol. LXXI, 2. sunt anni XXV; inde ad Euripidis, Ol. LXXV, 1. sunt anni XV: duplex igitur, si accurate computaveris, discrepantia est, unius ibi, hic duorum annorum. Pergit Musgravius: *Quod si cum Fabricio et Marmore Arundel. Aeschylum Ol. LXIII. anno ultimo natum statuas, error multo gravior erit nec ulla facile medela sanabilis.* Hoc minus caute pronunciavit. Aequè bene scribas: Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη εἰκοσιεπτὰ, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος δεκατέσσαρα. Posterius minimum tantum a vero distat: prius Musgravii quidem rationibus contrarium est, a Marmoris autem Parii traditione tantum duostres annos differt. Nihil tamen inde colligo, nisi Musgravii ratiocinationem habere speciem haud maiorem quam nostram. Iam quid obstat, quominus multo accuratiori Parii Marmoris testimonio fidem habeamus, quod Aeschyli obitum ponit Ol. LXXX, 1. consen-

tiante Schol. Aristoph. Acharn. 10. Ἐτελεύτησε γὰρ ἐπὶ Ἀρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον, qui aliis est Mnesithidēs; tum fuit annorum LXIX secundum Marmor: itaque natus dicitur Ol. LXIII, 4. cui ne Suidae quidem illud contradicit ab Is. Casaubono de satyr. poes. I, 5. p. 173. restitutum, docentis Aeschylum Ol. LXIX. annos natum fere XXV primam fabulam dedisse. Nam Aeschyli vitae Scriptorem tam parum accuratum; qui anno aetatis LXV. obiisse, anno vero LXII. in Siciliam ad Hieronem venisse tradit, his perlectis nemo postulabit ut aut distinctius refutemus, aut eius in subducendo calculo rationem habeamus praecipuam.

Haec praemittenda duxi partim ob rei ipsius et gravitatem et difficultatem, partim ut hac via quaedam dubitationes removeantur a sententia, quam prolaturi sumus: quae quales sint, viderint lectores. Jam quando poeta in Siciliam profectus sit, praeter ea, quae superiori capite diximus, exponamus accuratius. Scriptor vitae: Ἀπῆρε δὲ εἰς Ἰέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον κατὰ τινὰς μὲν ὥς ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ· κατὰ δὲ ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ. Et deinde: Ἐλθὼν τοῖνυν Σικελίαν Ἰέρωνος τότε τὴν Αἴτνην κτί-

ζοντος ἐπεδείξατο τὰς Αἰτνας, οἰωνιζόμενος
 βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικοῦσι τὴν πόλιν. καὶ
 σφόδρα τῷ τυράννῳ καὶ τοῖς Γελώοις τιμηθεὶς,
 ἐπιζήσας τρίτον ἔτος, ὧν ἐτῶν πέντε πρὸς τοῖς
 ἐξήκοντα, τοῦτον ἐτέλευτα τὸν τρόπον. Con-
 cinit etiam Pausanias I, 2. καὶ ἐς Συρακούσας
 πρὸς Ἰέρωνα Αἰσχύλος καὶ Σιμωνίδης ἐστάλη-
 σαν. Hiero fato functus Ol. LXXVIII, 2. Ly-
 sistrato Archonte. V. Diod. XI, 56. et lepi-
 dus est Casaubonus l. c. p. 175. quum post
 Orestiam datam Ol. LXXX, 2. ad Hieronem
 venisse Aeschylum scribit. Ad quem, ut poe-
 tarum amantissimum, venisse Nostrum est sa-
 tis probabile: si qua simultas ei cum Simonide
 fuerat, non ea obstare poterat post huius obi-
 tum Ol. LXXVII, 4. (sec. Petr. Ger. Duckerum
 de Simonide Ceo c. II.) aut Ol. LXXVIII, 1. (sec.
 Larcher. Chronol. Herodot. p. 568.) Deinde,
 quod de fabula Aetnis narratur, ita definite
 pronunciatum est, ut confictum esse nequeat.
 At condita Aetna fertur Ol. LXXVI, 1. V. Diod.
 XI, 49. itaque Ol. LXXVI, $\frac{1}{2}$. venisse eum ad
 Hieronem censeas. Verum Ol. LXXVII, 4. quum
 vinceretur a Sophocle, adhuc Athenis fuit cer-
 tissime: ergo post hoc demum tempus, opinor,
 deductis nuper colonis gratulatus est novas
 sedes: nisi quis in Siciliam bis venisse statu-
 at, semel Ol. LXXVI, $\frac{1}{2}$, iterum post Ol. LXXVII,
 4. Et licet id veri simile non videatur in ve-

terum silentio, tamen vel hoc concesso stabit sententia de Eumenidum duplici editione, cuius causa computus hic susceptus est. Sed est, quare vellem ad liquidum ea res perducī posset. Et enim Aeschylus, etsi non est Siculus (Fabric. B. Gr. Vol. II, p. 134. ed. Harl.), *Siculis* vocibus utitur multis: ex Meleagro et Phorcidibus exempla Athenaeus profert IX, p. 402. C. et fortasse, qui de industria quaesiverit, etiam in dramatis, quae supersunt, aliquot Sicula idiomatica deprehendat: quinam tamen hoc factum sit, nemo, quod sciam, accurate indagavit, et nescio an omnino decerni quidquam nequeat. Num ab Epicharmo duxit hoc, num ab illis multis scilicet Siculis fabularum poetis, quos ante Atticam tragoediam floruisse in Sicilia plures credunt? Sed id hariolis quibusdam relinquamus; nobis placet Athenaei sive coniectura sive testimonium: "Ὅτι δὲ Αἰσχύλος, inquit, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλὰς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν. Hoc iudicium si verum est, de quo quidem non dubito, haud parum intererit ad Aeschyleorum dramatum historiam, sitne bis an semel in Siciliam profectus: tragoediam fac habeamus, quae quando acta sit, ignoretur: reperiantur tamen in ea voces Siculae: iam scriptam post Siculum iter affirmes. Simul, ubi posthac Athenas non redierit, aut

non erit acta Athenis, sed tantum in Sicilia, aut inde missa Athenas, ibi ut absente poeta produceretur ab alio, mutatis fortasse Siculis nonnullis idiomatis, aliis relictis correctoris incuria, aut quod putaret intellectu facilia. Actam in Sicilia unam novimus *Aetnas*, de qua Macrobius Saturnal. V, 19. *Ita et dii Palici in Sicilia coluntur, quas primum omnium Aeschylus tragicus, vir utique Siculus* (a com-moratione dictus, ut recte Stanleius ad Aeschyl. T. II, p. 703.) *in literas dedit. Et mox: Aeschyli tragoedia est quae inscribitur Aetna; in hac quum de Palicis loqueretur, sic ait* (cf. Holsten. ad Steph. Byz. v. Παλική):

Τί δ᾽ ἔθεν αὐτοῖς οὐνομα τίθενται βροτοί;
 Σεμνὸνδς Παλίκοις Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
 Ἡ καὶ Παλίκων εὐλόγως μένει φάτις;
 Πάλιν γὰρ ἤκουσ' ἐκ σκάτους τόδ' ἐς φάος.

Iam si semel tantum Aeschylus venit in Siciliam neque inde rediit umquam, Meleager quoque Phorcidisque in Sicilia scriptae sunt, et ceterarum quidquid peregrinum hunc sermonem sapiat. Sed nunc, incerta itineris ratione, ne hoc quidem certo ponere licet: sic in singulis caute versati speramus fore, ut, quod volumus, ab omni cupiditate amoti, nisi malevolis, habeamur omnibus. Unum hoc omnes concedent, qui veterum loca probe

perspexerint; ex profectione suscepta post Ol. LXXVII, 4. quum victus esset a Sophocle, non rediisse Aeschylum. At praeter Eumenidas etiam *Supplices* fabula post hoc tempus scripta est: nam et eadem ibi, quae in Eumenidibus, Argivorum laus est, unde amicus saepius iam laudatus post Ol. LXXIX, $\frac{3}{4}$. editam colligit, et firmitus etiam argumentum afferri potest. Supplicum enim chorus fuit tantum quindecim personarum, ut cap. VI. demonstrabitur: sua sponte in hac quidem fabula minuere chororum non potuit, quod multo aptior erat chorus plenus quinquaginta Danaïdum: lege coactus fecerit necesse est: adeoque post Eumenidas scripta nostra *Supplices* est; hoc est, in Sicilia, sed data haud dubie Athenis, choro diminuto. Quid si in Supplicibus praecipue Siculus sermo inveniatur, in aliis aut nulla aut levissima vestigia? Sed hoc et altioris indaginis est nec meae provinciae. Quid autem? Nonne in ea tot Dorismi sunt, quot, ni fallor, vix reperiās in alia quacunque Aeschyli tragoedia, tot praeterea obscura, insolentia, peregrina, ut difficillima semper habita sit? Et Siculas quidem vocēs nescio an peritiores inventuri sint plures praeter unam, quam novi, *βοῦνός* sive *βοῦνίς* de qua v. Stanlei. ad vs. 126. et Valck. ad Herodot. IV, p. 351. Derice vero tot dicta sunt, ut

idem Valckenarius ad Theocr. Adoniaz. p. 383. ad id confugiat, Danaidas fuisse Peloponnesias. Unde quaeso? Num quod ab Ione Inachi descendunt? Potius enim sunt Aegyptiae: nec tragici est, patriam personarum linguam in scena exprimere, sed comici: nusquam hoc factum video in tragoedia: bene video in fabulis Aristophanis. Quam apte vero Simplices, argumentum Peloponnesiacum, in quaque adeo Peloponnesiacis vocibus usus est, (v. Valek. l. c.), non modo in Sicilia, sed Aetnae praesertim doceri potuerit, ostendent verba Diodori de condenda urbe ea, XI, 49. *Ἰέρων δὲ τοὺς τε Ναξίους καὶ τοὺς Καταναίους ἐκ τῶν πόλεων ἀναστήσας, ἰδίους οἰκήτορας ἀπέστειλεν, ἐκ μὲν Πελοποννήσου πεντακισχιλίου ἀνδροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλους τοσούτους προσθείς.* Praeterea num et alias superstitem fabularum ex Sicilia Athenas miserit, ex earum temporibus diiudicandum est: Euphorio filius in scena ibi committere poterat, ut cap. III. conieci ex verbis illis: *ὃς καὶ τοῖς τοῦ πατρὸς Αἰσχύλου, οἷς μήπω ἦν ἐπιδείξιμος, τετράκις ἐνίκησεν:* quod fortasse vivo ac vidente patre factum est, tumque illud *nondum* de Athenis solis intelligendum erit. Parum tamen proficias in harum rerum perscrutatione. *Persae* edita Athenis iam Ol. LXXVI, 4. Sic Argum. *Ἐπὶ*

Μένωνος τραγωδῶν Αἰσχύλος ἐνίκᾳ Φινεΐ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεΐ, Προμηθεΐ, nempe Ignifero; post quam demum *Prometheum vincitum* scriptam esse, argumentum persuadet: illa enim continuatur hac, et vs. 7. adeo respici videtur: tamen huius tempus nequit accuratius definiri. *Septem adversus Thebas* item post Persas producta. Schol. Aristoph. Ran. 1021. Οἱ δὲ Πέρσαι πρότερον εἰσὶ δεδιδαγμένοι, εἶτα οἱ Ἑπτα ἐπὶ Θήβας. Si fides est Plutarcho in Apophthegmm. Regg. Aristides interfuit, quum doceretur, qui quidem quatuor annis post eiectum Themistoclem, hoc est, Ol. LXXVIII, 2. obiit. Nep. Aristid. c. III. Non multum tamen tribuo huic famae, qui sciam, simillimum quiddam de Palamede Euripidis narrari post Socratis supplicium edita, sed valde illud dubium. Postremo de Orestia non est, quod dicamus, quum praeter ea, quae supra exposui, nihil liceat afferre.

CAPUT VI.

Chori tragici numerus quantus fuerit, inprimis in Aeschyli Agamemnone, Supplicibus, Prometheus, Septem adversus Thebas. Alia de chori oeconomia.

Ut quintum caput in quarti subsidium adiectum fuit, ita iam ad utriusque consummationem hoc sextum scripsi. Nam quum dixissem, primum Aeschylum quinquaginta chori personas redegissee ad quindecim, (quot et esse in Agamemnone,) posthac autem occasione Eumenidum lege lata, ne maior produceretur, etiam Supplicibus tantum XV choreutas adhibuisse: restat iam, ut et nonnulla addam, aliaque explicem uberius et de industria. Ut taceam, quae hac de re obscurissimis verbis Böttigerus dixit de Fur. person. p. 2., teste Suida et anonymo Scriptore vitae Sophoclis ab hoc demum ipso chorus ad XV auctus est, quum esset antea XII; (nisi verum forte Bothius vidit in Sophocl. T. II, p. 7. numeros transponens, ita ut minutus a Sophocle sit a XV ad XII): rursus Dionysius Thrax in Vil-

loison. Anecd. T. II, p. 178. commemorat XIV: quae qui conveniunt supra dictis? Aeschylus certe, licet is primus chorum diminuerit, tamen non fecit personarum XII, sed XV, ut demonstratur et aliunde et egregio acumine Hermanni ex *Agamemnonis*, quos supra indicavi, versibus. Quos tamen quae ille ratione disponat, nescio: neque enim id amicus prodidit: itaque quid ego censeam, si nunc expromam, quum postulet ipsa res, non opinor succensebit vir eximius. Ita mihi rem fingo. Versus 1336.

Σίγα· τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καίριως οὐτασμένος;
vulgo priori hemichoro tribuitur, alteri vero haec adscribuntur:

Τούργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως
οἰμῶγματι.

Ἄλλὰ κοινωνοίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βου-
λεύματα,

in quo haud satis apte, quamquam non omnino contra usum, duobus trochaicis unus respondet ab altera chori parte recitatus. Sed et sensui consulitur et carminis concinnitati, si primum trochaicum universi chori praesuli tribuas, deinde binorum, qui sequuntur, singulos singulis hemichororum ducibus. Utriusque hemichori praeses est, credo, qui dicitur μεσόχορος: κορυφαῖον appellatum

puto, qui in singuli hemichori cornu (κορυφή) positus dux esset, alter δεξιοστάτης, alter ἀριστεροστάτης sive λαιοστάτης. Iam singuli gregarii choreutae binos senarios pronunciant; idque ita, ut persona prima primi hemichori ordiatur, secundi prima respondeat, et sic deinceps: qua ratione et sensui satisfat et librorum vestigiis insistitur hemichororum notas exhibentium; fiuntque ita duodecim gregariae personae cum tribus ducibus. Singulos hic loqui minus offendet eum, qui norit aliis locis quamplurimis in diverbio, ubi chorus aut hemichori sive inter se sive cum actore sermocinantur, non omnes collocutos esse una voce, sed solos duces; unde et singulari utuntur numero. Phoen. 287. 1318. Hippol. 273. 287. 568. 713. 724. 788. 801. 804. et ubi vis. Quamquam etiam in melicis chorus de se singulari numero loquitur, ut Hippol. 1102. Alcest. 965 sqq. Phoen. 210. 246 sqq. Androm. 767. Suppl. 43 sqq. 271 sqq. etc. non quod poeta per chorum verba faciat, ut perperam censet Schol. Hippol. l. c. sed aut quod unaquaeque cantans persona se solam dicit, aut quod universus chorus unas partes agit ac pro uno est histrione. Verum ut redeamus ad rem, ita posita constitutione chori iam discrepantes illas de numero eius narrationes conciliare possis. Nam qui choragos tres in

Aeschylus non numeraret, in Sophocle numeraret; errore facili, fortasse ductus fama quam obscura antiquitus tradita, is Aeschylus XII, Sophoclem XV personarum chorum habuisse poterat dicere: rursus qui hemichororum quidem duces computaret, at universi coetus praesulem omitteret, is XIV choreutas numerare poterat. Ego tamen quum omnia considero, chorum modo XII, modo XIV, modo XV cantores habuisse credo: nec in eo ita definite tempora distinxerim, sed poetam pro suo iudicio sive mavis arbitrio numerum instituisse puto, modo ne in legem, quam populus iusserat, peccaret: id quod sequenti capite apparebit. Iam absolutis his demonstrandum est, quod supra praedicavi, in *Supplicibus* quoque XV fuisse chori personas. Sed hic mihi non amplius reticeri potest nomen eius, a quo me in praegressis adiutum fuisse passim confessus sum, amici, Conr. Schneideri, cuius eruditionis specimen exstat elegantissima et gravissima translatio scenae cuiusdam ex Aeschyli Agamemnone, in Biesteri menstruo libello Berolinensi mensis Augusti 1807: nam hic quoque a fundamentis ab illo iactis, quum me non dissimularet, altius escendi. Is igitur rationibus, quas nihil nunc attinet referre, Supplicum vss. 1019 sqq. usque ad finem, haud recte dispositos esse con-

iicit, et expulsis hemichoris inter duos coetus, alterum Danaidum, alterum famularum distribuit, in strophas deinde et antistrophas redacta ita cantica dividit, ut Danaidum sint vss. 1019 — 1026. famularum 1027 — 1034. Danaidum 1035 — 1039. famularum 1040 — 1045. Danaidum 1046 — 1050. famularum 1051 — 1057. Danaidum 1058, 1059. famularum 1060, 1061. Danaidum 1062. famularum 1063, 1064. Danaidum 1065. famularum 1066. Danaidum postremo 1067. De coetu famularum ne dubites: absque comitatu numquam sive rex sive regina in scenam prodierunt: memorantur autem diserte vss. 953. 1023. atque ut ordine instruantur, Argivorum rex iubere videtur vss. 976 sqq.

Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ
 Βάξει λαῶν ἐν χώρῳ
 Τάσσεσθε φίλαι καὶ δμῳίδες τῶς
 Ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν
 Δαναὸς δεραποντίδα φερνήν.

Ita enim lego τῶς p. οὕτως. Quibus verbis una rex in clientelam Aegyptias recipit, et famulas hortatur, ut suam quaeque heram secutae ordine in scena collocentur. Nec insolentem duplicem in tragoedia coetum amicus putat: ita enim etiam in Eumenidibus praeter Furias induci sub finem Προπομπούς.

Bene sane: similiter fuerit necesse est in Sophoclis *Αἰχμαλώτισι*, si satyrica vere habetur: nam tum praeter Captivarum coetum chorus Satyrorum aderat; et adde Venatores Hippolyti ministros in Euripidis Hippolyto vss. 58 sqq. ac Pastores in eiusdem *Alexandra*, de quibus v. Schol. et Valck. ad l. c. Neque tamen inducti illi praeter chorum coetus appellatione chori digni sunt, quocum citra cantum nihil iis commune est. Immo in *Supplicibus* famulae ne pro diverso quidem a Danaïdibus coetu habendae, sed unum efficiunt chorum ex diversae conditionis mulieribus conflatum, ut in comoedia chori mixti ex senibus et adolescentibus, e viris ac foeminis, e foeminis ac pueris: is, ubi res fert, in duos hemichoros, alterum herarum, alterum servarum dispescitur more vulgari. Iam quum quinquaginta Danaïdes sint, ipso agnoscente Aeschilo *Prometh.* 853. Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντοπαῖς Πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἔκοῦσ' ἐλθούσεται κ. τ. λ. quumque id adeo dignum memoratu fuerit, tantamque multis locis vim potuerit habere, recte amicus miratus est, nusquam magnifici numeri mentionem fieri, indeque coniecit, dedita id opera poetam cavisse, quod tam frequens in scena chorus non esset. Certe sic est: ni sedulo vitasset, plus semel quinquaginta puellarum meminisset.

En tibi unum locum vs. 320. ubi regi patris earum nomen quaerenti,

Τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον,
respondent Danaides:

Δαναός· ἀδελφός δ' ἐστὶ πεντηκοστοπαῖς.

Ubi quanto poetae steterit, ut puellarum numerum eundem esse reticeret, tragici sermonis peritissimus quisque videbit: immo primo adspectu aliquid singulare subesse mecum suspicabitur. Quapropter non dubito, quin minor chorus fuerit, isque ut in Agamemnone, personarum XV. Haec quum considerarem, nata est suspicio, in ipsis Danaidum canticis posse vestigia latere personarum numeri, et coepi curatius perpendere systemata illa Ionicorum a maiore, de quibus inter Danaidas et ipsarum famulas dividendis modo retuli ex amici sententia. Et facile quidem quisque intelligit, etiam hic in amici distributione, ut in Agamemnone, necesse non esse, ut toti hemichori totis respondeant uno concentu: poterant et hic a singulis singula cantica pronunciari, quo puellarum anxii animi summumque studium indicarentur: ibi enim haec ars locum habere praesertim videtur, ubi aut consultatio est gravior, ut in Agamemnonis versibus, aut luctus planctusque acerbior, vel ingens sive admiratio

sive laetitia, quae agentium chorum personarum mentes occupent tantopere, ut ab sedatiore cantu ad vehementius colloquium aut ad familiarem confabulationem non possint non transsilire. Sermones ipsi possunt tales esse, vix ut ex iis solis illam chori institutionem agnoscas: licet non ex sua quemque persona choreutam loqui, sed singulos deinceps quasi universi chori partes sustinere; non ut diversa et contraria proferant, sed ut transmisso ab alio ad alium carmine, una eademque sensuum ac cogitationum series continueatur per diversos cantores. In talibus canticis ad intelligentiam quidem sensus non multum lucramur ex detecto choreutarum numero; verumtamen in re qualibet quid verum sit, primo loco indagandum est: deinde, num utile, et cui rei; et quis est qui infitias ierit, ex eiusmodi demum rerum cognitione plenam melicis lucem posse affundi? Num vero ignoramus, per minutissimarum saepe rerum obscuritatem stetisse, ut maximae intelligi nequiverint: quibus tenebris disiectis necopinus dies effulsit, nisi continuo, at certe postquam annis aliquot res iacuerat? Iam igitur secundum amici distributionem, si singula hemichororum cantica singulis personis adscribantur, tredecim fiunt: qua re perspecta non id egi, ut praeceptis opinionibus accommodarem eam, sed aliae

fuerunt rationes, quae, ne amico confiderem, moverent. Anacreonticus vs. 1022. finit systema: eo finito consentaneum est incipere alium cantorem: itaque vss. 1019 — 1026. non possunt ab uno hemichoro recitari, sed dividendi inter utrumque, ita ut alterius sint vss. 1019 — 1022. alterius 1023 — 1026; et illi quidem Danaïdum sint; at hi quominus famulis tribuantur cunctis, obstant haec verba: Ὑποδέξασθε δ', ὅπαδοι Μέλος: quod haud dubie movit amicum, ut contra indicium metri utrumque systema uni Danaïdum hemichoro tribueret. Sed bono simus animo: hoc enim ipso in rectam viam reducimur; at priusquam de singulis exponamus, age descriptum ad nostram dispositionem locum ante oculos ponamus.

ΧΟΡΟΣ.

Δαναΐδων κορυφαῖος.

στρ. α. Ἦτε μὲν ἀστυάναντας

Μάκαρας θεοῖς γανάοντες

1020

Πολιούχους τε καὶ οἱ χεῦμ' Ἐρασίην

Περιγαίονται παλαιόν.

Θεραπαινῶν κορυφαῖος Δαναΐς.

ἀντ. α. Ὑποδέξασθε δ' ὅπαδοι,

Μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τήν-

δε Πελασγῶν ἐχέτω, μῆδ' ἔτι Νείλου

1025

Προχῶας σέβωμεν ὕμνοις.

Δαναΐδων ἡμιχόρου πρώτη.

Ποταμὸς δ' οἱ διὰ χώρας

στρ. β'.

Θελεμὸν πῶμα χέουσιν,

Πολύτεκνοι, λιπαροῖς χεύμασι γαίας

1030

Τόδε μειλίσσοντες οὔδας.

Θεραπαινῶν ἡμιχόρου πρώτη.

Ἐπίδοι δ' Ἀρτεμις ἀγνὰ

ἀντ. β'.

Στόλον οἰκτιζομένα μη-

δ' ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθήρειος·

Στεγερὸν πέλει τόδ' ἄδλον.

Δαναΐδων ἡμιχόρου δευτέρα.

1035

Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ δε-

στρ. γ'.

σμὸς ὃδ' εὐφρων. δύναται γὰρ

Διὸς ἀγχιστα σὴν Ἥρα,

Τίεται δ' αἰολόμητις

Θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς.

Θεραπαινῶν ἡμιχόρου δευτέρα.

1040

Μετάκοινοι δὲ φίλαι μα-

στρ. δ'.

τρὶ παριστᾶσι· πάθος δ' οὐ-

δὲν ἀπαρὸν τελέδει πρά-

κτορι Πειδοῖ· δέδοται δ' Ἀρ-

μονία μοῖρ' Ἀφροδίτας.

1045

Ψιδυραὶ τριβοί τ' ἐρώτων.

Δαναΐδων ἡμιχόρου τρίτη.

Φυγὰς ἀστῶν δ' ἐπινοίας

ἀντ. γ'.

Κακά τ' ἄλγη πολέμονος θ' αἰ-

ματόεντας προφοβοῦμαι,

Τί ποτ' εὐπλοῖαν ἔπραξαν

1050

Ταχυνόμποισι διωγμοῖς.

Θεραπαινῶν ἡμιχόρου τρίτη.

ἀντ. δ'. "Οτι τοι μόρσιμόν ἐστιν,
Τὸ γένοιτ' ἄν. Διδὸς οὐ παρ-
βατός ἐστιν μεγάλα φρήν
Ἀπέρατος· μετὰ πολλῶν
Δὲ γάμων ἄδε τελευτὰ
Προτέραν πέλοι γυναικῶν.

1055

Δαναίδων ἡμιχόρου τετάρτη.

στρ. ε'. Ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι
Γάμον Αἰγυπτογενῇ μοι.

Θεραπαινῶν ἡμιχόρου τετάρτη.

Τὸ μὲν ἄν βέλτατον εἶη.
Σὺ δὲ θελγοῖς ἄν ἀδελκτον.

1060

Δαναίδων ἡμιχόρου πέμπτη.

Σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.

Θεραπαινῶν ἡμιχόρου πέμπτη.

ἀντ. ε'. Τί δὲ μέλλω φρένα διαν
Καθορᾶν δψιν ἀβυσσον;

Δαναίδων ἡμιχόρου ἕκτη.

Μέτριον νῦν ἔπος εἶχον.

Θεραπαινῶν ἡμιχόρου ἕκτη.

Τίνα καιρόν με διδάσκεις;

1065

Δαναίδων ἡμιχόρου ἑβδόμη.

Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάξειν.

Δαναίδων ἡμιχόρος.

στρ. ς'. Ζεὺς ἀναξ ἀποστεροί-
η γάμον δυσάνορα

Δάϊον ὥς περ Ἴδω
 1070 Πημονᾶς ἐλύσατ' εἶδ
 Χειρὶ παιωνίᾳ κατασχέδων,
 Εὐμενεὶ βίᾳ κτίσας.

Θεραπαινῶν ἡμίχορος.

Καὶ κράτος νέμοι γυναι-
 ξίν. τὸ βέλτερον κακοῦ
 1075 Καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ,
 Καὶ δίκᾳ δίκας ἔπε-
 σθαι ξὺν εὐχαῖς ἑμαῖς λυτηρίδις
 Μηχαναῖς θεοῦ πάρα.

Ultima stropha cum antistropha potest etiam ab universo choro cantata esse, non a dimidiis; sed a singulis personis cantari non poterant, quod ex toto loco apparet et comparatione chori in Septem adversus Thebas fiet etiam apertius. Et sic quidem coetus effectus est personarum XV, qui in aequales partes duas ita dividendus erat, ut alterutra septenas haberet, unus superesset universi chori dux et gubernator, utque altera semissis Danaidum, altera esset famularum. Verum ubi hemichoros e regione collocatos amoebaeo carmine oportebat canere, iam dux ille extra numerum positus aut omnino non cantaret necesse erat, aut in alteram partem concedere debebat; illud absurdum est: itaque hoc pro certo ponendum, nec dubium quin universi chori dux ad Danaidas propius concesserit,

utpote quem Danaïdum una ageret: quem ducem in descriptione versuum simpliciter appellavi *Δαναΐδων κορυφαῖον*: atque ita Danaïdum hemichorus iam constat octo cantoribus, duce uno, gregariis septem. Ab hoc iam duce cantus auspicandus fuit (vss. 1019 — 1022), quem ex adverso exciperet choragus famularum haec recitans (vss. 1023 — 1026): *Προδέξασθε δ' ὁπαδοὶ Μέλος* etc. Non tamen haec in famulam conveniunt. Quid quod omnino non decet a famula duci famulas? Potius iis Danaïdes hera imperet, et novem sint Danaïdes, sex famulae. Ita in comoedia, ubi chorus fuit cantorum XXIV, quum e viris et mulieribus constaret, viri XIII, feminae XI, quum e feminis ac pueris, feminae XIII, XI pueri, quum ex senibus et adolescentibus, XIII senes, XI adolescentes fuerunt. Hoc eo valebat, ut imbecillior quaeque aetas et sexus sequior ne gubernaretur ab eiusdem conditionis praesule, sed a melioris: quam ad normam etiam famulis hera praeficienda fuit. Schol. Aristoph. Eqq. 586. *Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἡμιχόρια ἴσταντο (οἱ κωμικοὶ) ἥτοι ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις χοροῖς εἰ μὲν ἐξ ἀνδρῶν εἴη καὶ γυναικῶν ὁ χορὸς, ἐπλεονέκτει τὸ τῶν ἀνδρῶν μέρος καὶ ἦσαν ἰγ', αἱ δὲ γυναῖκες ἰά. εἰ δὲ παίδων εἴη καὶ γυναικῶν, αἱ μὲν γυναῖκες ἰγ' ἦσαν, οἱ δὲ παῖδες ἰά. εἰ δὲ*

πρεσβυτῶν καὶ νέων, τοὺς πρεσβύτας πλεονεκτεῖν δεῖν φασίν. In eam inprimis rem consideremus chorum Avium Aristophanis. Schol. Eqq. paullo ante: Συνειστίκει δὲ ὁ χορὸς ὁ μὲν κωμικὸς ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ γυναικῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἐκ παίδων κδ', ὥς καὶ οὗτος ἀπηρίθμησεν ἐν Ὀρνισιν, ἄρρενας μὲν ὄρνις ιβ', θηλείας δὲ τοσαύτας. Hoc si verum est, ex adverso nobis oppositum erit. Et sane sunt XXIV aves secundum ipsum poetam vss. 298 sqq. ubi Schol. Ἀπὸ τούτων ἡ καταρίθμησις τῶν εἰς τὸν χορὸν συντεινόντων προσώπων κδ'. Nec ibi opus est quidquam cum Symmacho aut Biseto mutare. Sed quod totidem masculas et feminas dicit, in eo, credo, fallitur Schol. Quum enim sub finem fabulae hemichori constituti sint, necessarium videtur, ut alter sit mascularum, alter feminarum, atque ut feminarum coetus ducatur a mascula. Et sane possunt ita aves digeri, ostendente hac tabula.

Masculae.

1. Πέρδιξ. *Perdix*
2. Ἀτταγὰς. *Attagus*
3. Πηνέλοψ. *Phenops*
4. Ἀλκυὼν. *Alcyon*
5. Κήρυλος. *Kerylos*
6. Κορυδός. *Korydos*
7. Ἐλεᾶς. *Eleas*
8. Κεβλήπυρις. *Keblepyris*
9. Νέρτος. *Nertos*

Feminae.

1. Γλαύξ. *Glauks*
2. Κίττα. *Kitta*
3. Τρυγὼν. *Trygon*
4. Ἵποθυρίς. *Hipothyris*
5. Περιστερὰ. *Peristera*
6. Φάττα. *Phatta*
7. Πορφύρις. *Porphyris*
8. Κερχνήτης. *Kerkhnetes*
9. Κολυμβίς. *Kolymbis*

10. Ἰέραξ. *φίλιος. λέκ.*

10. Ἀμπελίς. ?

11. Κόκκυξ. *κόκκος.*11. Φήνη. *ἰακκός σφίγγας αἰγίλα*

12. Ἐρυθρόπους. ?

13. Δρόουψ. ?

Alcyon quidem communis generis est; ipse tamen Aristophanes, Ἐκεινοσί δέ γ' Ἀλκυὼν, inquit; et Κήρυλον Scholia dicunt marem alcedinis esse, at ipse Comicus diserte distinguit ab Alcyone mascula. Ceterarum avium sexum partim ex vulgari scriptorum usu partim ex Scholiastae traditione definivi: nisi quod ὑποδυμῖς (ita enim legendum esse nec posse ὑποδυμῆς metrum evincit) contra Scholiorum auctoritatem a Schneidero nostro mascula dicitur. Tantum Κεβλήπυριν demonstrare nequeo masculam esse, sed nec linguae analogia cogit, ut feminini generis sit, quum masculina passim sint ὄρνις, μάστις, ὄφις, κόρις; et veteribus aequae ac nobis ignota vox fuit, adeo ut dubitarent num una esset: quapropter non video qui Scholiastes de XII feminis ita diserte pronunciare potuerit contra suam ipsius dubitationem: immo ex ipso numero Κεβλήπυριν et unam avem esse et feminam apparet. Et quid si XII essent feminae? Nonne alia in avibus, alia in hominibus res est? apud quos feminae profecto viris imbecilliores sunt, quum in volucribus nonnullis habeantur adeo fortiores. De numero igitur Danaidum et fa-

mularum satis dictum esto: cetera dispositio non eget defensore: modo ne quis in eo haereat, quod vss. 1063, 1064. famula quinta respondeat ad ea, quae Danaïs famulae quartae opposuerat: etenim altera stat pro altera, aut singulae deinceps pro universis, id quod paullo ante dixi. Iam haec si vera sunt, Supplices, ut cap. V. volui, post Eumenidum casum commissa est, choro ad XV personas lege redacto, quod *sponte* tam paucas Aeschylus producere non poterat. Perperam opposueris, si voluisset quinquaginta Danaïdas prodire, cum famulis effectum fore centum hominum chorum; idcirco non induxisse eum tot Danaïdas. Num enim necesse fuit, ut famulae ad chorum adhiberentur? Nonne eae in recessu scenae stare potuerant? Et num continuo chorus, ne centum essent, ad quindecim redigendus fuit?

Hactenus de Supplicibus: at nescio an in *Prometheo* quoque *vincto* minor chorus fuerit: quem quum Nereides agant, dubium non est, si quinquaginta (tot enim fere celebrantur) in scena omnes fuissent, quin magnificentissimum numerum Prometheus non reticuisset, certe vss. 137 sqq. quum ita alloquitur:

Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα
 Τοῦ περὶ πᾶσαν δ' εἰλισσομένου
 Χρόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες,

etc. ubi etsi πολύτεκνον Tethyn vocat, ipsum numerum callide dissimulat. Tamen nolim quidquam inde de tempore fabulae statuas, nedum ut hinc coniicias correctam esse: quum enim alatis vectae curribus e sublimi in scenam Nereides demissae essent, ad maiora evitanda machinarum molimenta probabile est pauciores productas esse. Ex eo etiam, quod de *Septem adversus Thebas* narrabo, nihil eiusmodi iudicetur. Ibi enim quum vss. 854 sqq. longam hemichororum seriem viderem, subiit coniectura, hic quoque singulis personis singula cantica tribuenda esse, eaque re probe perpensa multo est hoc venustius visum. Vss. 854 — 857. hemichoro primo tribuuntur perperam: hi enim anapaesti a melicis omnino disiungendi sunt, et solent sermones singularum chori personarum praecedere, ut Agam. vss. 1323 — 1334. Iam quae sequuntur hemichororum dicta, ea sunt usque ad vs. 912. quindecim in editione Schütziana, et recte: tot enim, ut vidimus, esse choreutae solebant: eaque simili, qua in Agamemnone et Supplicibus, ratione digerenda sunt. Post haec vss. 913 — 938. infertur strophæ cum antistrophæ, quae quidem in nonnullis libris, ait Stephanus, hemichoris tribuuntur, sed alii choro partim, partim *Antigonæ*, partim *Ismenæ* tribuunt. Atque Ismenæ et

Antigonae nullae certe hic partes sunt, quod et alii viderunt: immo apparet haec carmina aut universi chori, aut alterum, stropham inquam, primi, alterum, id est antistropham, secundi hemichori esse; plane ut in Supplicibus post quindecim personarum singulas recitationes strophæ et antistropha canuntur sive a toto coetu sive a dimidiis chori partibus sese excipientibus. Notabis simul, ubi totos hemichoros ponimus canere, ibi unam stropham numquam dividi in plures partes a diversis hemichoris recitandas, sed uno tenore decurrere: ubi vero nostra quidem sententia choreutæ singuli cantant, ibi haud raro una strophæ inter plures dividitur manifeste, quod tum ex Supplicibus ac Septem adversus Thebas conspici potest, tum capite sequenti aliunde præterea apparebit. Ni fallor, natum hoc est ex variis ac multiplicibus flexibus saltationis, quos choreutæ inter se ad suum quisque cantum necterent, et ipsa fortasse saltatio dedit poetis occasionem ita instituendi chori, ut singuli cantores agerent. Hoc adiiciant, quibuscunque supra non satisfactum est, quum dissererem de causis, quæ tragicos induxissent, ut inter singulos dispescerent, quæ universus etiam chorus potuisset pronunciare. Verum hoc utut est, tot tragoediis ratio hæc adhiberi apte potest, ut, etiamsi vulgaris dif-

facilitatem nullam habuerit, huic tamen ex ipsa facilitate eaque frequentissima magna accedat veritatis species.

C A P U T VII.

Explicatur chori ratio in Euripideis nonnullis tragoediis. Böttigeri commentum quoddam de mutis personis refutatum.

Tragicus chorus lege quidem coercitus est, ut ultra quindecim homines prodire ne liceret; quae vero cogeret, ne pauciores essent, nulla lex fuit, modo ne nimium parvus ac tenuis esset; adeoque adducor, ut credam minimum numerum fuisse XII, quem nonnulli ponunt, maximum XV personarum: et illius aperta vestigia in dramatis Euripidis agnosco; item etiam medii quodammodo numeri XIV. in eiusdem *Supplicibus*, in qua non absimilis Aeschyli *Supplicibus* chori institutio videtur esse. Nam Eurip. *Suppl.* 71. chorus Argivarum canit:

Ἀγὼν ὃδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόων
 Διάδοχος· ἀχοῦσι προπόλων χέρεις.
 Ἴτ', ὧ ξυνῳδοὶ κακοί,
 Ἴτ', ὧ ξυναλγηδόνες,

Χορὸν τὸν ἄδας σέβει.

Διὰ παρηίδος ὄνυχας λευκὸν

Αἵματοῦτε χρῶτά τε φόνιον.

Τὰ γὰρ φδιτῶν τοῖς ὀρῶσι κόσμος.

Sive duo primi versus ab Aethra pronunciantur, ut vult Marklandus, sive ut cetera a mulieribus chori, compellantur hic ministrae matronarum una in scenam progressae, quarum et vs. 1115. mentio fit, λάβετ' ἀμφίπολοι γραῶς ἀμενοῦς. Hae famulae, licet a coetu matronarum manifeste disiunctae, aliquoties tamen ut sociae cantus considerantur; unde non dubito, quin aliquot saltem locis choro herarum concinuerint. Et apparet quidem, in sermonibus chori cum ducum septem adstantibus pueris vss. 1114 sqq. ex hemichoris primum anapaestis scriptum vss. 1114 — 1122. esse matrum, alterum vss. 1127 — 1130. famularum, tertium 1134 — 1137. iterum matrum: illa verba, πᾶ δάκρυα φέρεις φίλα Ματρὶ τῶν ὀλωλότων etc. magis certe famulis conveniunt, quae modo ab heris compellatae erant, quam ipsis his. Chorum autem agunt matres caesorum ad Thebas septem ducum, eaeque, etsi Amphiarai quidem et Polynicis, ut pote humo iam conditorum, melius aberant, adsunt omnes: pro Adrasto nempe substitutus est Eteocles mortuus pro vivo, ut essent septem; v.

vs. 871. et ibi Barnes. praeceuntibus Aeschyla VII adv. Theb. vss. 442 sqq. Sophocle Oed. Col. vs. 1316. Horum igitur, ut dixi, matres sunt pro choro, de quibus loquitur Aethra vs. 100. *γυναῖκες αἶδε μητέρες τέκνων Τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας Ἑπτὰ στρατηγῶν*: et ipsae dicunt vs. 936. *ἑπτὰ ματέρες ἑπτὰ κόρυς Ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι Κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις*. Cf. vs. 12. Et ubivis vetulae appellantur aut matres, vss. 8. 17. 35. 169. 598. 798. de uxoribus nusquam quidquam: ut futile sit Barnesii commentum in Argum. Suppl. Ὁ δὲ χορὸς, inquit, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἱ μητέρες καὶ γυναῖκες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων ἀριστέων: quod originem duxit fortasse ex vss. 1124. 1138. et similibus, ubi tamen matres non respectu puerorum dicuntur, sed patrum ad Thebas caesorum. Has septem matronas totidem probabiliter (ne quid pronunciem arrogantius) famulae sequebantur, sicque chorus fuerit XIV mulierum. Iam inde iudices de antistrophicis vss. 598 — 633. ubi mihi quidem liquet, breviora septem chori dicta a singulis personis proferri singula: ita ut primae sit vs. 600. alterius vs. 602. et sic deinceps ad septimam usque, quae vs. 621. pronuntiabit: quod autem superest carmen uno tenore decurrens vss. 626 — 633. ab universo sive matronarum hemichoro, sive

mulierum choro cantabitur, quapropter etiam pluralis numerus positus est in senario melica annunciante vs. 626.

Κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς.

Atque ut ibi cum Aethra singillatim sermones conserunt, ita et vs. 789 sqq. in antistrophicis cum Adrasto per vices singulae loqui videntur; in quibus ne illud te offendat, unam solere de filiis pluribus dicere; nam eam, quae cunctorum corpora ante se posita aspiceret, unum suum filium invocare, duri esset et atrocis animi: nunc altera alterius dolorem ferunt communiter. In hoc autem maxime confuso loco constituendo, expulsa Barnesii turpissima interpolatione vs. 806. deleo illud τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις vs. 819. quod omni sensu caret, verbaque πημάτων γ' ἄλῃς βάρος cum Musgravio choro tribuo, atque Adrasto cum eodem exclamationem αἶ αἶ et ἀτέτέ μου, in hoc tantum ab eo discedens, quod inter haec nihil excidissee puto; recteque ad ea respondet ex choro una: Στένεις; ἐπ' ἀμφοῖν ἄχῃ (ita interpunge): *Ingemis? ambo lugemus;* hoc sensu: *Tu ingemis, ac nos provocas, ut ad te attendamus; nosne tu censes minus ingemiscere?* quod pro melicorum ratione magis concise dixit. Et inde natum illud περισσὸν, ut ap. Musgrav. glossator vocat verba τοῖς τεκοῦσι

δ' οὐ λέγεις: hoc enim pro interpretamento quispiam adscripsit ad illud, ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη, ad v. λέγεις intellecto στένειν: *Tu ingemis, matres non iubes ingemiscere?* Quod est ad normam hanc: Χαίρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; *Alcest. vs. 694. coll. Aristoph. Nub. vs. 1419. Thesm. vs. 194. aut ut Hecub. vs. 1230. 'Αλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;* His ita positis etiam hic sunt septem dicta a singulis, ni fallor, matronis per vices prolata, donec, credo, in monostrophicis, quae sequuntur, ab Adrasto denuo vs. 824. compellatae, iam uno concentu recitant haec plurali etiam numero usae:

— — Κατὰ μὲν ὄνυξιν
 'Ηλοκίσμεθ', ἀμφὶ δὲ σποδὸν
 Κάρα κεχύμεθα,

et reliqua.

Sed ut in Supplicibus ob animorum commotionem singulae chori personae canunt, ita in *Alcestide* vss. 78 sqq. partim ob eandem causam partim propter anxiam consultationem singulos senes loquentes mihi fingo, ubi nunc hemichori sunt, idque ita, ut ab alterius hemichori persona ad alterius vicissim oratio transeat obliqua via, veluti lyra in Graecorum conviviiis. Ita sane multo alacriores sermones fiunt, ita aptius est illud vs. 87.

κλύει τις ἢ στενάγμον κ. τ. λ. nunc enim, quum unum e gregariis choreutis liceret respondere, vocula τις meliorem sensum fundit, quam ubi, etiamsi audisset, nemo quisquam praeter choragum dicere potuisset. Ceterum Musgravius optimis libris auctoribus vss. 105 sqq. ita continuat:

α. Καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἡμαρ.

β. Καὶ τί τόδ' αὐδαῖς;

α. Ὡς χορὴν σφε μολεῖν κατὰ γαίας.

β. Ἐδιγες ψυχᾶς, ἔδιγες δὲ φρενῶν.

Cuius dispositionis veritatem vel una carminis anapaestici lex evincit. Quae si tenueris, duodecim hemichororum dicta reperies; et tot fuisse personas puto: nam ultima, Χρὴ τῶν ἀγαθῶν κ. τ. λ. quae in ipsis libris non tribuuntur hemichoro, sed choro simpliciter, non veniunt in censum, eaque sive a principe chori sive ab nescio quo pronunciantur extra ordinem.

Sed in *Ione* quoque XII chori personae fuerunt Creusae ministrae, singulaeque canunt in antistrophicis vss. 184 — 236. Chorus Delphis aedem Apollinis ingressus, pictas ibi spectat imagines, summa visendi cupiditate, quae est in puellis natura φιλοθεώροις (Iphig. A. vs. 233.), interpretantes figurarum fabulas, quo potissimum oculos vertant admonentes invicem,

operisque admirationem suaque gaudia secum communicantes familiariter. In quo sane-
quàm inficetum foret omnes aut tacere aut
unam vocem mittere, aut unam tantum vel
duas pro omnibus verba facere: immo hic iam
debent, si qua alibi, sermocinari singulae,
singulae ceteras ad spectandum quidque cu-
pide invitare, advocare, compellere, altera
alteri signa studiose exponere, aemulari quae-
rendo, spectando praevertere. Sed quum ea
vulgo monostrophica essent habita, primus
Musgravius antistrophicam naturam perspexit,
seclusis Ionis anapaestis ad antistrophica non
pertinentibus, qui quidem Ion, ut hoc ad-
dam, extra chori saltationem in secessu sce-
nae consistebat, quique aptissime pergebat iis,
quibus et ante chori introitum coeperat, ana-
paestis dicere. Textum vero Musgravii plane
probo, nisi quod vs. 189. reduco καλλιβλέφα-
ρον, vs. 190. interpungo post ἰδού, vs. 223.
scribo τίνα τήνδ' ἐδέλεις, et vs. seq. κατέσχε,
non κατεῖχε, quod metro quidem sufficit, non
item rationi grammaticae; et vs. 233. non le-
go γύαλον εἰσιδεῖν, sed γύαλα τὰδ' εἰσιδεῖν, ut
olim verum incerti tragici sanavt ad Plat.
Legg. p. 191. non assequente nescio quomodo
Censore Lipsiensi benevolentissimo in Ephe-
merid. litt. No. LVI, p. 891. Nec vss. 187. et
197. voces δέραπειται et παρὰ πήναις cum Mus-

gravio singulares versus facio, sed ad eum, qui alterutrum praecedit, traho alterutrum, ut decem stropha sit versuum, quot et Tyrwhittus volebat. Haec igitur antistrophica vulgo absurdissime choro, Creusae et Ioni tributa sunt: Creusam et Ionem Musgravius expulerunt et Tyrwhittus, choroque omnia adscripserunt, sed dissimiliter: hic chorum enarrationem imaginum putat accipere a principe suo, quod falsum esse statim apparet; ille partim abs choro, partim ab hemichoris transigi cantica censet, *quamquam*, ait, *versus qui singulis tribuendi sint, non adeo facile est definire*. In quo sibi parum confisus est is, qui toties peccavit pessima confidentia: optime tamen vidit, illa a vs. 184. οὐκ ἐν ταῖς ad vs. 189. καλλιβλέφαρον φῶς, item a vs. 219. δὲ τὸν ad vs. 221. λευκῷ ποδί γ', ut ea, quae sequuntur, omnia praeter Ionis verba, esse totius chori, h. e. coryphaei (nisi vss. 184 — 189. a pleno choro canuntur); quodque vss. 190 — 218. inter hemichoros distribuit, id quoque tam recte fecit, ut unum reprehendendum sit, quod vs. 194. inter utrumque hemichorum dividerit, quum quavis videat eiusdem esse et v. c. c. ὁρῶ et seqq. καὶ πέλας etc. sicuti est vs. 214. Ὅρῶ, τὸν δαῖον Μίμαντα πρὶ καταιδαλοῖ, ne aliis rationibus utar. Quae quum ita sint, duodecim chori sunt dicta, singulis personis

singula pronunciantibus; atque ut lector perspicue omnia videat exposita, totum locum describam, prout disposui.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀδάναις
 Εὐκλίονες ἦσαν αὖλαϊ 185
 Θεῶν μόνον οὐδ' Ἀγνιάτιδες θεραπῆσαι.
 Ἀλλὰ γε καὶ παρὰ Λοξία
 Τῷ Λατοῦς διδύμων προσώ-
 πων καλλιβλέφαρον φῶς.

Ἡμιχόρου α' πρόσωπον α.
 Ἴδον, τάνδ' ἄδρῃσον 190
 Λερναῖον ἔδραν ἐναίρει
 Χρυσταῖς ἄρπαις ὁ Διὸς παῖς.
 Φίλα, πρόξιδ' ὀσσοῖς.

Ἡμιχόρου β' πρόσωπον α.
 ἀντ. α. Ὅρῳ, καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ
 Πανθὲν πυρίφλεκτον αἶρει. 195

Ἡμιχόρου α' πρόσωπον β'.
 Τίς; ἄρ' ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πηγαῖς
 Ἀσπιστὰς Ἰόλαος ὃς
 Κοινὸς αἰρόμενος πόνονος
 Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ;

Ἡμιχόρου β' πρόσωπον β'.
 Καὶ μὰν τόνδ' ἄδρῃσον 200
 Πτεροῦντος ἱφιδρον ἵππου.
 Τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει
 Τρισώματον ἀλκάν.

Ἡμιχόρου ἁ πρόσωπον γ'.

Παντῶ τοι βλέφαρον διώκω.

στρ. β'.

Ἡμιχόρου β' πρόσωπον γ'.

205

Σκέψαι κλόνον ἐν πτυχαῖσι

Λαίταισι γιγάντων.

Ἡμιχόρου ἁ πρόσωπον δ'.

Ὡδε δερκώμεσθ', ὦ φίλαι.

Ἡμιχόρου β' πρόσωπον δ'.

Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδω

Γοργωπὸν πάλλουσαν ἵππην;

Ἡμιχόρου ἁ πρόσωπον ε'.

210

Λεύσσω Παλλάδ' ἐμὴν θεόν.

Ἡμιχόρου β' πρόσωπον ε'.

Τί γάρ κεραυνὸν ἀμφίπυρον

Ὅμβριμον ἐκ Διὸς ἐκηβόλησι χερσίν;

Ἡμιχόρου ἁ πρόσωπον ς'.

Ὅρῳ, τὸν δάϊον

Μίραντα πυρὶ καταιδαλοῖ.

Ἡμιχόρου β' πρόσωπον ς'.

215

Καὶ Βρόμιος ἄλλον

Ἀπολέμοισι κισσίνοισι βάκτροις

Ἐναίρει γὰρ τέκνον ὁ Βακχεύς.

Χορός.

Σέ τοι τὸν παρὰ ναδὸν αὐδῶ.

ἀντ. β'.

Θέμις γυάλων ὑπερβή-

220

ναι λευκῇ ποδί γ';

Ἴων.

Οὐδέμεις, εἴ ξένα.

συστ. ἀνα-
παιστ.

Χορός.

Οὐδ' ἄν

Ἐκπυδοίμαν αὐδὰν σέθεν;

Ἴων.

Τίνα τήνδ' ἐθέλεις;

Χορός.

Ἄρ' ὄντως μεσομφαλίων

Γᾶς Φοίβου κατέσχε δόμος;

225

Ἴων.

Στέμμασί γ' ἐνδυτὸν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνας.

Χορός.

Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾶ.

Ἴων.

Εἰ μὲν ἐθύσατε πέλαγον πρὸ δόμων

Καὶ τι πυδέσθαι χρήζετε Φοίβου,

Πάριτ' εἰς θυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφάντοις 230

Μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.

Χορός.

Ἐχθ' μαθοῦσα θεοῦ δὲ νόμον

Οὐ παραβαίνομεν· ἃ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρψει.

Ἴων.

Πάντα θεᾶσθ', ὅτε καὶ δέμεις ὄμμασι.

Χορός.

Μεθεῖσαν δεσπόται

235

Θεοῦ με γύαλα τάδ' ἐσιδεῖν.

Ἴων.

Δμῶαί δὲ τίνων κέκλησθε δόμων;

Χορός.

Παλλάδος ἔνοικα

Τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἑμῶν τυράννων.

Παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρωτᾷς.

Postremo de *Medea* quod mihi in mentem venit, non dissimulabo. Postquam enim haec scripseram, incidit in manus egrægia God. Hermanni dissertatio Solemnibus Magistrorum creaudorum indicendis Lipsiae scripta a. 1807, in qua summus Criticus de *Calliae γραμματικῇ θεωρίᾳ* ad Athen. X, p. 453. novam rationem proposuit. In ea fabula XXIV mulieres, h. e. litterae chorum agunt, (quot et in comoedia erant, sed aliam ob causam,) et Alpha chori est magistra. *Callias* autem, quod acutissime Hermannus invenit p. XIV. ita *personas coniunxerat, ut singulas strophas singulae consonantes totas canerent, accinentibus ordine singulis vocalibus. Veluti si strophæ e septem versibus constabant, primam stropham totam canebat Beta, in primo autem versu accinebat Alpha, in secundo E, et sic in singulis versibus reliquæ vocales. Haec ille. Ac probabiliter fuerunt strophæ XVII, canentibus consonis β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, eaeque singulae consti-*

terunt sectionibus sive versibus VII, accinentibus deinceps vocalibus, α, ει, η, ι, ου, υ, ω. Euripides autem in Medea imitatus esse dicitur teste Athenaeo: "Ὡς τε τὸν Εὐριπίδην, αἰτ. l. c. μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μῆδειαν ἐντεῦθεν πεποιηκέναι πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλος αὐτὸ μετενηνοχότα φανερόν εἶναι. Et lib. VII, p. 276. A. Καὶ γὰρ Καλλιᾶν ἱστορεῖ τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνδεῖναι τραγῳδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μῆδειᾳ καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν. Hoc posito, ut cetera praetermittam, pergit Hermannus l. c. *Utrumque*, inquit, *Athenaei locum consideranti non potest dubium esse, de solis choris agi, qui quod primaria tragoediae pars habebantur, τὴν Μῆδειαν πᾶσαν dicere potuit Athenaeus. In his choris μέλη, de quibus iudicari nunc non potest, et διάθεσιν, quae est personarum descriptio, a Callia Euripides sumpserat. Et personarum descriptio, si fides est Athenaeo, in omnibus chori carminibus, quae sunt in Medea, ad Calliae exemplum facta esse debuit. Quod quidem fieri potuisse non negabit, qui Euripidem choros in universum quidem ad Calliae rationem, sed, uti decebat, aliis in locis aliter conformasse sibi persuaserit. Quamquam in singulis locis hanc imitationem aperire difficile est. Nempe quis putabit facile esse, quum ne illud quidem*

certo sciamus, quid in nostra, quae superest, Medea, interpolationi debeatur, quidque ex priore editione relictum sit? Sed in imitatione ita versatum Euripidem arbitror esse, ut, si Callias tot strophas fecerit, quot consonantes sunt, ac tot sive versuum sive sectionum, quot vocales, ut, inquam, Tragicus tot faceret strophas, quot chorus personas haberet, et totidem aut versuum aut particularum, quot dempta una personae forent: sic singulae personae singulas strophas cecinerint, singulis autem strophae versibus accinuerint singulae ceterae, aut nisi versibus, at certe singulis, quae unam quandam sententiolam complecterentur, carminis articulis. Verum quoniam non omnibus locis aliquid inveniri potest, quod, nullo antiquitatis testimonio, sua se verisimilitudine commendet, etiamsi quae dicam habeo, tamen dubia hac canticorum dispositione chartas haud consumam: de dubius tantum locis disseram, ubi probabilem distributionem mihi videor invenisse: de altero vs. 148 sqq. dixit ex parte Hermannus p. XIV seq. cui carmen hoc ad Calliae exemplum conformatum *ista personarum descriptione multo fit praestabilius, quum personis ita per vices ista dicentibus maius chori studium maiorque motus declaretur*; in quo mihi secundum ea, quae capite praecedenti disputavi, mirifice

convenit cum viro egregio. Ac si cui forte, quod nobis secus videtur, ex poetices rationibus hoc improbetur, is ne obliviscatur, etiam musicam et saltationem in veterum dramatis respiciendam fuisse, et musicam quidem, quum initio ministra carminis fuisset, verba autem praevalerent, atque hymni essent, quos Pindarus vocat, ἀναξίφορμιγγες, mox ingruente musicae corruptione tantum sibi arrogasse, iam ei ut verba servire cogerentur, quemadmodum nunc est in Italicis dramatis. V. Athen. XIV, p. 617. C. D. coll. Plat. Rep. III, p. 398. D. p. 400. A. Sed ut revertar ad rem, in eo solo ab Hermanno discedo, quod is incertum putat esse, *utrum singulis litteris apud Euripidem singulae personae, an plures coniunctae significantur*: potius plane ut apud Calliam uni cantori reliquos singulos credo succinuisse, isque ipse locus, quem indicavi, quemque et Hermannus tractavit, meam mihi sententiam firmat. Fingas tibi XII choreutas: unus canet monostrophica omnia a vs. 131. ad vs. 213. edit. Barnesianae, quam soleo sequi: succinent per vices, qui supersunt, undecim; atque ita quidem, ne loco emendatius adscribendo nimium longus fiam, ut succinat reliquorum

primus vss. 131. 132.

secundus vss. 133—135.

tertius	vss. 136—138.
quartus	vss. 148. 149.
quintus	vss. 150—153.
sextus	vss. 154—156.
septimus	vss. 157—159.
octavus	vss. 173—177.
nonus	vss. 180—183.
decimus	vss. 203—206.
undecimus	vss. 207—213.

Nec minus apte ad monostrophica vss. 1273 — 1292. ab uno cantore recitata, undecim succinent ordine, et quidem

primus	vs. 1273.
secundus	vs. 1274.
tertius	vss. 1275. 1276.
quartus	vss. 1279—1281.
quintus	vss. 1282. 1283.
sextus	vss. 1284. 1285.
septimus	vss. 1286. 1287.
octavus	vs. 1288.
nonus	vs. 1289.
decimus	vs. 1290.
undecimus	vss. 1291. 1292.

Haec si vera sunt, probabile est, ex tot personis, quot loquentes Euripides induxerit, eius chorum conflatum fuisse: ut aliquot productos esse statuam, qui propter imperitiam omnino non cecinerint, sed tantum numerum expleverint, in antiquis tribus tragoediae auctoribus abhorret animus. Celeberrimus quidem *Böttigerus* in altera parte libri vernacula scripti de Furiarum persona num. X. hoc fere demonstratum it in universum: nam postquam

de opibus a civibus in tragoedias erogatis dis-
seruerat, ita ille pergit: *Consentaneum igitur, in-*
quit, etiam hic eos operam dedisse, ut sumptui
parcerent, ubi sine sordium specie posset fieri.
Itane vero? Nonne quo quis maiorem sum-
ptum in spectacula fecerat, eo et sibi et aliis
de republica melius videbatur meritus esse?
V. Wolf. Prolegg. ad Dem. adv. Lept. p. XCI,
not. Nempe hoc est in iis, quae Aristot. Eth.
Nicom. IV, 5. vocat πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτι-
μητα, οἷον εἶπου χορηγεῖν οἷονται δεῖν λαμ-
πρῶς ἢ τριηραρχεῖν ἢ καὶ ἐστιᾶν τὴν πόλιν: ut
mihi quidem hoc non ita, ut viro praestantis-
simo, consentaneum sit. Et deinceps: *Huc*
pertinet, ait, quod aliquot ex choreutis, credo
postremi, nihil nisi numerum explebant, cetera
muti, dum reliqui canerent. Inde Menander
lepidissima comparatione utitur (Menandri
Rell. p. 221. Cleric.):

Ὡς περ τῶν χορῶν

Οὐ πάντες ᾄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινές

*Ὡς τρεῖς παρεστήκασιν πάντων ἑσχατοὶ

Εἰς τὸν ἀριθμόν.

Speciosum hoc est, fateor, sed tempora distin-
guas velim: de sua Menander aetate loquitur,
quum fractis civitatis opibus ἐπέλιπον οἱ χορη-
γοί, ut ait Platonius Prolegg. in Aristoph. p.
XI. ed. Kuster. Quis enim Athenienses iis

temporibus, quum immensos sumptus libentes profunderent, in duobus tribus cantoribus erudiendis crumenae pepercisse credat? quos ipse Böttigerus (quat. aett. rei scen. p. 11.) ex Plutarcho (utrum Athenienses bellica sapientia praestiterint p. 421.) refert plus sumptuum in tragoedias expendisse, quam in omnia bella contra barbaros ac de principatu gesta, eos inquam, ex quibus unus summam 13515 imperialium, ingentem tum pecuniam, paucis annis in ludos erogavit, legibus ne quartam quidem partem impendere adstrictus. V. Wolf l. c. p. CXIX seq. Notabis autem τὸν ἀριθμὸν hic esse *legitimum*, quem novimus, *numerum*; tamen idem infert: *Extrema verba explicant Horatianum illud Epist. I, 2. Nos numerus sumus et fruges consumere nati; ubi mutos eiusmodi vicarios, qui a choragis tantum alerentur, intellexerim potissimum.* Haec mihi vix persuasi a praestantissimo viro profecta esse: nullam enim numerus Horatianus nec cum Menandreo nec cum tragico coniunctionem habet, nisi qua omnes inter se numeri tenentur; atque eadem ratione posses ipsum Platonicum numerum cum Horatiano componere, idque etiam facilius, postquam quidam miro scilicet acumine summaque industria diversissimos homines, Platonem et Horatium ostendit sibi simillimos in nonnullis esse.

Omnes homines, qui sese non student prae-
stare ceteris et hominibus et animalibus, ii
sunt fruges consumere nati, propterea quod,
(etiam cum Sallustio respondeo,) natura ventri
obedientes finxit: num quisquam hoc muto-
rum in scena choreutarum proprium unquam
putavit? Quid quod numerus apud Graecos
Latinosque scriptores passim est de *quavis* fu-
tili multitudine: sic enim res hominum com-
paratae sunt: multa vulgaria, praeclara pau-
ca: πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δὲ τε
βάκχοι. Ne de hominibus quidem semper
est, sed, ut dixi, de rebus quibuscunque, ut
Soph. Oed. Col. vs. 382.

Ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ᾧ πάτερ, λόγων
'Ἄλλ' ἔργα δεινά.

Aliter quidem, similiter tamen Eurip. Hera-
clid. vs. 997.

Εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν ἀλλ' ἐτητύμῳς
'Ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα.

Et Troad. vs. 476.

Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως ἀλλ' ὑπέρτατους Φρυ-
γῶν.

Apud Plautum viles servuli sunt numerus,
Mostell. I, 1, 18.

Augebis ruri *numerum*, genus ferratile,

ubi male Muretus V. L. V, 9. scribit *numero*, privans locum venustate omni, quae potissimum est in ambiguitate *numeri*. Postremo Aristoph. Nub. vs. 1202.

Εὖγ' ὃ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
 Ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
 Ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενη-
 σμένοι,

quae ne credas in foeneratores dici, sed in spectatores, non in δανειστάς, ut est ap. Schol. ex depravatione credo, sed in θεατάς, ut habes ap. Biset. et iam ap. Suid. v. ἀμφορεαφόροι. Sic demum Comico digni lepores erunt, Strepsiade rustico homine spectatores allatrante, qui et multi sunt et viles, hoc est *numerus*, et in cavea *sedent*, in amphorarum *Megaricarum figuram alius super alium impositi*: unde, qui acumine abundet, facili negotio demonstravit eum vocis numeri usum fluxisse quidem ex theatro, tamen haud de scena, sed ex ipsa cavea. At iocandi animum iam excutiunt ea, quae apud egregium virum sequuntur prohi! nimium seria: *Verisimile*, inquit, *est, ubi res ferebat, pro vivis istis vicariis vestibis induta simulacra collocata in scena esse, unde opinor, etiam appellatio κωφὸν πρὸς ὅπῳ de cuiusvis mutae personae partibus explicanda est, respectu eius vocis significa-*

tionis, qua est de fatuo, vecorde. V. Valckenar. ad Ammon. II, 14. p. 136. Vocis *κωφός* vetus significatio est de muto: v. Reiz. Praef. ad Herodot. p. 23. unde et in scena personae, quae nihil loquebantur, mutae vocatae sunt: nam muti, si quis hoc forte ignoret, loqui non possunt. Videat lector, utrum haec expositio praestet an ista sane magis artificiosa, quae fere talis est: quam Graeci *mutam personam* vocant, ea non inde appellatur, quod *muta est*, (quamquam non negatur muta esse,) sed quod *ea fatua fuit*, utpote lignea aut panneae: eodem enim vocabulo etiam fatuum nuncupant. Sed sumptibus ut parceret, eiusmodi imagines choragus conficiendas curavit. Modo ne eae maioris steterint, quam vivi vicarii: certe unius oboli mercede poterat in aliquot horas mercenarius conducere, certe multa millia servorum, multa millia inquilinorum Athenis erant, quos aut nullo aut minimo pretio ad partes has adigere licebat. Sed noluerunt Bacchum a servis et inquilinis celebrari. At maluerunt ab ilignis et panneis? Atque ut taceam de eiusmodi cantoribus, ne de satellitibus quidem regum hoc concedi potest, qui quam ridiculi fuissent cum hastis suis ac clypeis, si toti pannis conferti forent! Nihilominus minus vir acutissimus mira quadam fiducia pergit quidvis ad suam sententiam detor-

quere: *Istud enim, ait, ex loco hactenus tantum non plane neglecto in Νόμῳ Hippocratis p. 3. ed. Mack. p. 2, 5. Foes. certo prope demonstrare licet. Mali medici, qui nihil nisi nomen artis habent, peritia carent; ἡ ὁμοιότατοι εἰσι τοῖσι παρειαγομένοισι προσώποισι ἐν τῇσι τραγῳδίῃσι. ὥς γὰρ ἐκεῖνοι σχῆμα μὲν καὶ στολὴν καὶ πρόσωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσι, οὐκ εἰσὶ δὲ ὑποκριταί, ita et medicos nomine esse multos, re ipsa paucos. Quantae saepe tenebrae offunduntur oculis, ubi ad demonstrandum aliquid contendimus: longinqua sectamur, ad ea, quae ante pedes posita sunt, caecutimus; quodque Thracia ancilla in magnum Thalen dixit, idem etiamnum multis in memoriam revocandum: dum ad maiora tendunt, τὰ ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ παρὰ πόδας λανθάνει αὐτούς. Nempe signa exanima ad parietem inclinata non possunt dici παρειαγόμενα; qui enim producitur, is necesse est ingrediatur: de signo dicendum erat παρειαφέρεσθαι. At recte Hippocrates ab actoribus, ὑποκριταῖς distinxit mutas personas: actor enim est, qui agit, ὑποκριτῆς ὃς ὑποκρίνεται; at illae nihil agunt, itaque nec actores sunt. Stant quidem in scena, circumaguntur etiam, veluti, qui iis comparantur, medici per urbem quidem sedulo cursitant, neque tamen aegrotos curant: ut multo etiam facetius vivis in scena*

vicariis currentes isti, non curantes medici conferantur, quam immotis et ligneis. Quid igitur censes, quum Böttigerus pergit: *Hinc apparet manifeste, ingentes pupas signave articulata (mannequins) in actorum similitudinem exornata interdum ad pompam vel ostentationem proposita esse. Itaque, infert, Lucianus Toxar. c. 9. T. II, p. 516. amicos afflicto non succurrentes, talibus comparat personis, κωφοῖς προσώποις εἰκότες, ἃ διηρημένα τὸ στόμα καὶ κεχρηνότα παμμέγεδες οὐδὲ τὸ σμικρότατον φδέγεται.* Nonne vero idem etiam in vivas mutas personas cadit? nonne et eae, canentibus ceteris, aperto ore stant nihil quidquam proferentes? Et quam absurde ista signa, ubi aperto ore ficta forent, tacentibus ceteris cantantium speciem praebuissent; oscitantibus similia visa essent, atque ad oscitandum ipsos spectatores provocassent. Ne tamen quid praetermittam, adduntur haec: *Eodem traho versum Aristophanis Ran. 944. πρόσχημα τῆς τραγωδίας γρύζοντας οὐδὲ τουτί.* Fortasse exornatae hae pupae proprie πρόσχηματα appellatae sunt, quod posthac dictum est de quavis re ad ostentationem tantum composita. *V. Wesseling. ad Diod. T. I, p. 119. 83. et ad Herodot. p. 384, 87. item Intpp. Thom. M. p. 758.* Sed haec sive probanda sive refutanda relinquam ipsi auctori humanissimo, una impense

rogato, ut ne quid a me, qui nullo partium studio teneor, invidiosius dictum putet, neve in malam partem vertat, sed rei unice intento det veniam, si videar meritis esse.

C A P U T VIII.

Sophoclis fabulae quot fuerint. Eiusdem familia.

Post fastidiosum numerorum computum vellem iam te, benevole lector, possem ducere in lucidum sermonum pratum, iis variatum floribus, qui in hacce critica silva merus fucus essent, ut oculi, contemplantis veluti subtilibus geometrarum descriptionibus hebetati, refrigerarentur in viridi herba: verum denuo multa mihi patientia exoranda est: quodsi quid hactenus vere pronunciaui, haec, ni fallor, venia dabitur; neque enim consulto novas turbas moveo; ipsa huc oratio deduxit, nec reluctari ausus sum memor illius, Quo fata trahunt retrahuntque sequamur. Aeschyli exemplo ostendi, veterum tragicorum opera varias antiquitus mutationes passa esse, et factas eas in Aeschilo ab ipsius inprimis familia.

Sic, ut de Platone taceam, Aristotelis opera serius eruta e tenebris et criticis tradita, sunt quidem maximam partem ab ipso profecta, nonnulla tamen adiecere sectatores et discipuli; sic Coi Hippocratis scripta sunt Asclepiadarum familiae, pluribus illa divini medici cognominibus viris eiusdem et gentis et sectae tributa iam a veteribus. Quid vero loquor de pedestris sermonis scriptoribus reconditiores artes tractantibus? Alia res est, inquit, tragici in publica positi luce, alia umbraticam sapientiam docentis philosophi aut medici. Sed in Graecorum veterum securitate et criticae doctrinae neglectione nec multum interesse concedo, et si concesserim, tamen, quae dixi, eo valent ut videas, quando semel capitalia ingenia novam viam aperuerint, ingredi plures nec homines infictos, qui laudem illorum, ac, si verbis detur audacia, personam adeo participent apud ignaram posteritatem, praesertim adiuvante sectae, gentis, nominis communione. Hoc post Aeschylum in *Sophocle* nunc monstrabo: inde ducemur ad Euripidem, reversi eo, unde profecti sumus principio. Erunt qui perhorrescant hanc temeritatem, si temeritas est investigationis audacia, cui tempore adsuescimus adeo, ut, quae ante quinquaginta annos apud nostrates in theologia, poesi, philosophia fuerint auda-

cia usque ad nefas, ea nunc iam trita sint ac, prope dixerim, lippis et tonsoribus nota. Sed iudicii severitas et acre studium veri ne pro temeritate vel nova procudendi cupiditate frivola habeatur: dum ab isto crimine tuti simus, audaciam cum principibus criticis communem habeamus; temeritas imperitorum est et ineptorum, quibus ne audacibus quidem licet esse: hos vero poeta iudice, in omnibus, credo, rebus ipse deus adiuvat. Atque equidem sententiam explicabo nulla arte fucatam: argumentis contendam: auctorem nequeo producere, nisi quem Kusterus, ne ipse quidem princeps criticus, criticum vocat, si quis alius, infelicem, Sam. Petitem (v. Annot. ad Aristoph. Ran. p. 64.). Eum adhuc nemo audivit, negligentia nescio an religione: de eo Brunckius, cui hoc incumbebat, de eo Valckenarius, harum rerum et amator et acerrimus iudex, quantum scio, ne quid quidem: unus assensum patefecit Io. Alb. Fabricius B. Gr. Vol. II, p. 203. in editione doctissimi Harlesii, qui et ipse rem silentio premit. An vero quod plurimae Petiti observationes criticae falsae sunt, erunt idcirco omnes et omnino? Res nobis et rationes, non auctoritates spectandae: et ipsis rationibus ego cessi non nisi invitus.

Sam. igitur Petitus Legg. Att. p. 70 sqq. demonstrare conatur, multa dramata falso Sopho-

cli adscribi: estque haec etiam nostra sententia, quam persequemur nunc, etsi aliter quam Petitus. Quod ut fiat, primum inquiramus, quando Sophocles primam fabulam docuerit. Hieronymus in Chronico Ol. LXXVII, 1. *Sophocles, ait, tragoediarum scriptor, primum ingenii sui opera publicavit.* Sed Eusebius Ol. LXXVII, 2. *Σοφοκλῆς τραγωδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.* Petitus Misc. III, 18. ponit Ol. LXXVII, 3. Archonte Demotione eum primum tragoed'as edidisse: quod plenissime refutat Lessingius Vit. Sophocl. p. 326 sqq. statuens factum Ol. LXXVII, 4. magistratu Apsephione, qui minus bene Aphepsio vocatur: idque inscio praeiverant Rich. Bentleius de Orig. tragoed. p. 308. ed. Lips. Opuscul. et Dodwellus Annal. Thucyd. p. 625. ed. Lips. Thucyd. ubi nollem tam confidenter ipsum festum determinatum esset: et hoc ex illorum rationibus stat firmissimum. Eum enim annum designat Plutarchus Vit. Cimon. p. 483. E. his verbis: Ἐφ' ᾧ (reportata Thesei ossa dicit ex Scyro insula) καὶ μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἡδέως ὁ δῆμος ἔσχεν, ἔθεντο δ' εἰς μνήμην αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν τραγωδῶν κρίσιν ὀνομαστὴν γενομένην. πρώτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καδέντος Ἀφεψίων ὁ ἄρχων φιλονεικίας οὔσης καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος, ὥς δὲ Κίμων μετὰ τῶν

συστρατηγῶν προελθὼν εἰς τὸ θέατρον ἐποιή-
 σατο τῷ θεῷ τὰς νενομισμένας σπονδὰς, οὐκ
 ἀφῆκεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν ἀλλ' ὀρκώσας ἡνάγκα-
 σε καδίσαι καὶ κρῖναι δέκα ὄντας ἀπὸ φυλῆς
 μιᾶς ἕκαστον. Et in Marmoribus Oxoniensi-
 bus diserte scriptum est vicisse Sophoclem
 Archonte Apsephione Ol. LXXVII, 4. anno
 vitae duodetricesimo. Quippe natus poeta
 Ol. LXXI, 2. Archonte Philippo, secundum
 vitae Scriptorem, unde habet Scaliger in Ol.
 descr. cui definitioni convenit Diodorus Sic.
 XIII, 103. defunctum Sophoclem tradens no-
 nagenarium Ol. XCIII, 3. et illud, quod Ol.
 LXXV, 1. post Salaminiam pugnam nudus
 (erat enim καλὸς τὴν ὄραν) cum lyra et un-
 ctus circum tropaea saltavit et epinicia auspi-
 catus est, iam tum musicen doctus et orche-
 sticen perfectissime. V. Auctor. vit. et Athen.
 I, p. 20. F. Tamen Palmerius Exercitt. p. 202.
 et Lessingius Vit. Sophocl. p. 341. opinantur
 obesse verba Plutarchi, Σοφοκλέους ἔτι νέου.
 Ita et vit. Aeschyl. ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σο-
 φοκλεῖ, de eadem victoria. Putabant igitur
 Plutarchum Sophoclis natales posuisse Ol.
 LXXIII, 3. ut tradi ait Scaliger, credo ex
 Suida natum scribente Ol. LXXIII. simplici-
 ter. Verum in eo errant. Νέος dicitur So-
 phocles, quod et natu minor Aeschylō et pri-
 mum atque ante constitutam lege aetatem in

scenam prodierat. Nam lex fuit, quae tenuit et poetas et histriones (a quibus poetae tum non differebant, ut qui suarum ipsi fabularum primas partes agere solerent), lex inquam fuit, *μη εἰσελθεῖν τινὰ εἰπεῖν μήπω τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότα, ὥς δέ τινες τριάκοντα.* Schol. Aristoph. Nub. vs. 526. Minus bene ad solos histriones refert Petit. l. c. p. 74. Ideo Daetalenses Aristophanes per alium introduxit, ut testatur ipse l. c. Eandemque aetatem etiam choragus habere debebat. V. Hemsterh. ad Plut. p. 332. Cf. Auger. ad Demosth. T. II. P. II, p. 661. Sed in Sophocle videtur facta exceptio esse, ut in Aeschylo, qui annos natus quinque et viginti primum fabulas docuit, ut legimus ap. Suid. atque idem de Euripide narrat Thom. M. Igitur de Aeschylo quoque vit. Script. dicit: *Νέος ἤρξατο τῶν τραγῳδιῶν.* Plato etiam tetralogiam edere voluit multo ante legitimam aetatem, tum quum nondum penitus sese tradidisset Socrati. V. Appulei. de habit. doct. p. 2. Elm. Diog. L. III, 5. Aelian. V. H. II, 30. Olympiod. vit. Plat. Eustath. ad Il. Σ, p. 1149. Rom. Agatho, cum vinceret tragoedia, a Platone Sympos. p. 198. A. dicitur *νεανίσκος*, aut iocose aut similem quandam ob causam. Haec quum ita sint, neque Sophocles natus est Ol. LXXIII, 3. neque prima eius victoria, ut Petitus putat, Ol. LXXVII,

3. sed Ol. LXXVII, 4. contigit. Idem pergit Legg. Att. l. c. *Et tunc tetralogiam edidit, ut et alii tragici: quo labore perterritus ceteris insequentibus annis nonnisi unum drama quotannis in scenam produxit.* At haec singillatim demonstranda erant. Primo quidem anno Sophocles tetralogiam edidit haud dubie; fuit enim hoc solemne, nec potuit prima vice leges scenae mutare. Deinde hoc anno acta Triptolemus, ostendente Lessingio vit. Sophocl. p. 356. (cf. eiusdem Laocoon p. 296.) ex Plinii H. N. XVIII, 12. qui habet hoc: *Hae fuere sententiae Alexandro Magno regnante, quum clarissima fuit Graecia atque in toto terrarum orbe potentissima; ita tamen ut ante mortem eius annis fere CXLV Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia: Et fortunatam Italiam frumento canere candido.* Alexander diem supremum obiit secundum calculum accuratissimum Ol. CXIV, 1. V. Ideler de astronom. obss. veterum p. 340. Hinc retro annis computatis efficitur Ol. LXXVII, 4. quo anno primum docuit Sophocles. Ita rationes subduxit et Fabricius a Lessingio reprehensus, quod primam hanc tragoediam esse non viderit. In quo male fecit Lessingius. Est potius satyrica fabula prima, id quod fragmenta osten-

dunt et posuit Brunckius. Cf. Jacobs. Additt. ad Sulzeri Theor. T. IV. P. I, p. 146. Eo igitur anno necesse est tetralogiam ediderit, quoniam tum nulla absque tribus tragoediis commissa est satyrica fabula, notante iam Casaubono de satyr. poes. I, 2. p. 55. 4, p. 131. ne plura nunc afferam. Sed quod Petitus addit, labore perterritum poetam posthac hoc omisisse, id nusquam reperio traditum, sed est ex mera viri coniectura profectum, de qua quid exponam amplius? Et quod dicit, singulas tragoedias singulis annis esse a Sophocle editas, hausit ex Suida v. Σοφοκλῆς· Καὶ αὐτὸς ἤρξε τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν. Quae verba incredibile est quantas Lessingio p. 381 sqq. turbas crearent. Nempe is putabat teste Suida inde a Sophocle iam neminem certasse tetralogiis, quod non inest eius verbis: sed quum ante nostrum tragicum numquam nisi tetralogiis certassent, ille Suida auctore effecit, ut partim his partim singulis tragoediis contendere liceret, neque alterum excluderetur altero. Fallitur igitur Petitus cum aliis in eo, quod colligit e verbis Grammatici, multoque egit cautius peritissimus Eichstadius de dram. comico-satyr. Additamm. ad p. 29. Immo certum est, etiam post primam actionem tetralogiis dimicasse Sophoclem, quod praeter Tripto-

lemum docuit Nausicaam satyricam et alia satyrica dramata; idemque apparet e didascalii Byzantii Aristophanis Argum. Eurip. Med. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου Ἀρχοντος (Ol. LXXXVII, 1.) κατὰ τὴν πρῶτον Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης· Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζονται. Hinc est quod Bentleius Epist. ad Mill. p. 462. ed. Lips. dicit: *Scimus tamen ex didascalii non ex omni parte verum hoc esse. Vide modo Aristophanem Grammaticum in Argumento Medae Euripidis.* Nempe et Bentleius eodem, quo alii, errore nimis generatim cepit Suidae verba, quum tamen hoc exemplum una editorum quaternorum dramatum eius testimonii fidem ex antiquis fontibus derivatam neutiquam infirmet. Rursus non desunt singillatim productarum traegœdiarum exempla. Huc refero secundam Antigonaë editionem, de qua mox dicam, huc primam etiam; hac enim sola, non integra tetralogia praeturae honorem poeta sibi dicitur parasse. Errorem de trilogia sive tetralogia, ad quam Antigona pertineret, in Epist. ad Mill. l. c. proditum, Bentleius agnovit ipse ibid. p. 528. Oedipus Rex quum a Philocle victa traditur esse, nullis aliarum fabularum additis nominibus, videtur singillatim producta fuisse. De Philocteta didascaliae: Ἐδι-

δάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.
 V. Argum. Philoctet. Sic, credo, scriptor non locutus esset, nisi Philoctetam voluisset doctam singulariter significare. Huc etiam pertinet illud Platonis Sympos. princ. ubi Agathonem dicit vicisse *τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ*, singulari numero, quod factum est Lenaeis, Euphemo Archonte Ol. XC, 4. V. Athen. V, p. 217. et inde habentem Scaligerum Ol. descr. Iam ut revertar ad Petitum, is ut firmaret calculus suum de edita quotannis singulari fabula, ratiocinium instituit hoc. Antigona docta circiter Ol. LXXXIV, 3. teste Aristophane Byzantio Argum. Antig. *Φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἡξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης.* Sophocles praeturam gessit cum Pericle Ol. LXXXIV, 4. Timocle Archonte. V. Petit. Misc. III, 18. Musgrav. Chronol. scenic. h. a. Bentlei. Epist. ad Mill. p. 528. Lessing. vit. Sophocl. p. 391. Cf. Strab. XIV, p. 446. Iustia. III, 6. Val. Max. IV, 3. ext. 1. 2. Iam si Sophocles primum docuit tetralogiam Ol. LXXVII, 3. Demotione Archonte, et insequenti tempore edidit singulas quotannis fabulas, Antigona fuit drama tricesimum alterum. Ecce vero Aristophanes Grammaticus Argum. Antig. continuo post verba modo recitata: *Λέλεκται*, inquit, *τὸ δράμα τριακοστὸν δεύτερον.* Inde

colligit Petitus singulis annis singulas a poeta fabulas editas esse. Ego vero ne quid cupide videar egisse, speciosa haec argumenta ipse infirmabo, quibus ille vir satis ostendit, quam bene sibi scenicae rei apud veteres ratio fuerit perspecta. Etenim quid Sophoclem cogebat, ut nullo anno intermisso tragoedias doceret? Annon alio anno nullam, alio plures et pluribus festis edere licebat? Annon novas promiscue cum correctis dare poterat, ita ut necesse non sit tot illum fabulas scripsisse, quoties docuerit? Accedit quod primo prodit Ol. LXXVII, 4. non 3. ne, quod levius est, de Auctore vitae dicam, qui accedente Scaligero in Ol. descr. praeturam poetae Ol. LXXXV, 3. ponit: in hoc enim nolo nunc altius inquirere. Sed Aristophanis testimonio stat confirmatum, Antigonom circa Ol. LXXXIV. exeuntem probabiliter commissam, Sophoclis fabulam esse tricesimam alteram, id quod ex vetere traditione fluxisse vel tempus *λέλεκται* ostendit; nec de alio quam chronologico ordine numerus hic intelligi debet iudice etiam Casaubono ad Athen. p. 415. Ergo Sophocles ab anno aetatis duodetricesimo ad quinquagesimum circiter sextum, per Olympiadas septem praeter repetitas aliquot fabulas scripsit non ultra triginta duas. Repetitae sunt Tyro, Phineus, Lemniae; sed quando

quaeque acta sit, ignoratur. Alias autem duplices editiones, ut Athamantis et Thyestae, nunc praetermitto, quod eae habendae sunt pro fabulis plane diversis.

Pergamus nunc exquirere Petiti rationes, quae redeunt huc. Sophocles, quum docere coeperit Ol. LXXVII, 3. et defunctus sit Ol. XCIII, 3. dedit fabulas per LXIV annos; et primo quidem anno quaternas, posthac singulas quotannis, exceptis annis duobus, quibus propter praeturam docere non potuit, ut adeo solas LXVI fabulas produxerit per omnem vitam. At iisdem hic, quibus prior, vitiis calculus laborat; sed ceciderint licet Petiti rationes, tamen illud probabile mansit et credo mansurum est, qui ab anno duodetricesimo ad annum quinquagesimum sextum ediderit triginta duas fabulas, eum ab hoc ad nonagesimum non editurum fuisse nonaginta vel centum. At erit istud, si Sophoclis sunt omnes, quae tributae ei fuerunt et tribuuntur adhuc. Ediderit intra tempus hoc circiter quadraginta; satis amplius numerus fuerit comparatione prioris, amplius comparatione senis quamvis vegeti cum iuvene et viro. Adde repetitas aliquot post annum aetatis, quem dixi sic, etiamsi tantum quadraginta ediderit, tamen aliquot potest tetralogias dedisse, id quod factum demonstravi Ol. LXXXVII, 1. quod-

que nescio an saepius contigerit. Verum et sic correctum numerum excedit Sophoclearum fabularum numerus, qui vulgo perhibetur. Suidas: Ἐδίδαξε δὲ δράματα ργ', ὥς δὲ τινές, καὶ πολλῷ πλείω. Vit. Sophocl. Ἐγραψε δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα. τούτων δὲ νοθεύεται δεκαεπτὰ. Haec verba Petitus emendat ad Suidae normam, factum ex ργ' putans esse ρ' καὶ λ': non tamen tot, quot recensentur hic, Sophoclem dramata scripsisse, sed ex iis tantum LXVI fuisse maioris Sophoclis, septendecim fuisse spuria, quae putat ab Iophonte potissimum profecta esse, postremo quadraginta minoris fuisse Sophoclis: tot enim huius innotuerant: sic fieri CXXIII, quot dicit vitae Scriptor; quique longe plura numerassent, eos addidisse alia filii Iophontis, patri vulgo adscripta. In hac numerorum congruentia multum Petito ponderis inesse videtur; sed falsae ac fallaces Galli rationes sunt. Falso inventus numerus dramatum maioris Sophoclis, ut modo demonstravi: falso numerus CXXX apud vitae Scriptorem disertis verbis expressus corrigitur ex Suida, ubi numerus CXXIII tantum siglis scriptus multo est incertior: nec solent CXXX scribere ita, ρ' καὶ λ'; potius, apud Suidam corrigendum est: ἐδίδαξε δὲ δράματα ργ'. Docuit, ait, CXXIII; sed alii numerarunt multo

plura, intellige CXXX, adnumeratis spuriiis: qua certissima correctione corruunt cetera Petiti commenta. Viderit lector, haecne meliora sint an Petr. Wesselingii notata ad Petiti locum ex Suida vitae Auctorem corrigentis. Ibi enim vir egregius habet haec: *Cur tandem? Suidas esse ait, qui plus CXXIII Sophocli tribuant, et collegerunt Isaac. Cásaubonus et Io. Meursius titulos fabularum Sophoclis plures CL. Quidni ergo grammaticus Aristophanes numerum Suidae potuit excedere? Multa Petitus ait ex arbitrio suo, et quia opinioni commodum videtur, ut mox, quam Sophocli iuniori quinquaginta et unam fabulam obtrudit et Suidae numerum auget nemine iubente. De fabularum titulis pluribus CL nihil est quod Wesselingium refutem post Brunckium: de minore Sophocle dicam paullo post: eorum vero, quae Petito iure exprobravit, in nostras rationes nihil quidquam cadit.*

Haec quum ita sint, non omnes, qui feruntur, Sophoclearum fabularum tituli genuinarum possunt esse, sed ad summum pauca ultra septuaginta dramata fecit maior ille et celeber Sophocles. Sed unum fortasse et alterum offendet id, quod numerus multo maior *antiquitus traditur*: ut igitur appareat, quam mature in rebus his errores insederint, pauca addam non in eorum commodum, qui in cri-

ticis causis probe versati sunt, quorum quidem non ea est imperitia nec superstitio tanta, ut nostra hac ope indigeant, sed in minus exercitatorum et nimium timidorum hominum. Nempe in Platonis operibus, qui diu post Sophoclem floruit, spurius dialogus est Minos, quem nemo iam pro genuino philosophi foetu habebit: is tamen etiam a Byzantio Aristophane habitus est in Platonicis. V. Diog. L. III, 62. Cuiusmodi exempla cumulari possent ex Graecis Latinisque litteris, nisi unum sufficeret. Utinam vero in tres tragoediae auctores tam eximia superessent scholia, quam in Homerica carmina! Ex quibus quid harum litterarum cognitio lucratura esset, auguramur ex iis, quae in manibus sunt, tenuibus fragmentorum fragmentis. Ita de dramatum numero in poetis ambigi et in Aeschylo vidimus, et licet videre in Euripide quoque, cuius fabulas XCII Thomas Mag., LXXV vero statuit Varro ap. Gell. XVII, 4. utriusque traditionis mentionem facientibus Suida et Manuele Moschopulo. Cf. Valck. Diatr. c. II. Euripidis tria dramata inque iis, credo, Rhesum veteres spuria iudicarunt, ut apparebit cap. XVIII. Iam ea opinionis diversitas potest venisse ex confusione utriusque Euripidis orta e nominis communione: neque enim inde derivem, quod aliquot fabulae, ut Messores saty-

rica, mature perierunt. V. Argum. Eurip. Med. coll. Suida. Atque illam variorum numerorum causam etiam in Sophocle Petitus coniecit esse, nequè is absurde: nisi quod suum unicuique numerum nimis definite reddidit. Sane permulta dramata non genuina fuisse in Aristophanis illa collectione, spectare licet vel ex spuris septendecim, quorum meminit Suidas; et fortasse de industria quaedam Sophocli supposita sunt, ut *Spintharus Herackota* huius nomine Parthenopaeum evulgavit sec. Diog. L. V, 92. qui si idem est, quem Suida auctore comici exagitarunt, ut Fabricio quidem videtur, satis fuit antiquus scriptor. Igitur, etiamsi Byzantius Aristophanes omnia pro genuinis habuisset, tamen dubitare nobis liceret: sed merito, credo, ambigimus, utrum ille omnes CXIII fabulas putaverit maioris Sophoclis esse, an secus; saltem parum cautum dixerim eum, qui, quum Antigonam poneret esse drama XXXII. et actam anno vitae circiter LVI. tamen tot crediderit poetam fabulas edidisse; immo indignus foret, cuius sententiam ita curiose indagaremus. Praeterea Aristophanes Didascalias ante oculos habuit, quae, etsi non ab omni errore tutae fuerunt, tamen paucissimis locis, ut in *Euripidea Rheso*; et non nisi singularem ob causam fallere poterant. Quid vero, inquis, nonne ipse Aristophanes

diserte tradit, tot Sophoclem fecisse fabulas, teste Suida l. c. Ἐγραψε δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, δράματα ἑκατὸν τριάκοντα? Sed quid si suo se Grammaticus gladio, obelo dico? Continuo enim infert: τούτων δὲ νοθεύεται δεκαεπτὰ, ab ipso, ne dubites, Aristophane, praecipuo tragicorum critico, qua de re dicitur infra. Apparet igitur verba, Ἐγραψε δὲ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, ex Suidae fabrica esse, nec aliud significari quam hoc: *Ferebantur autem Sophoclis nomine fabulae CXXX, auctore Aristophane, qui spurias iudicat earum XVII.* Quibus perpensis nihil temere coniecisse videbimur, si credimus Aristophanem utriusque Sophoclis fabulas eo, quem Suidas posuit, numero complexum esse, ex CXIII autem pro genuinis maioris Sophoclis habuisse omnes, quae superessent demptis minoris sive XL sive LI (quot fuisse statim demonstrabimus), sed a recentioribus Graecis litteratoribus ignorantia rerum hoc esse perperam intellectum, quasi cunctas uni tribuisset: denique eum spurias septendecim Iophonti adscripsisse, et si quis alius e Sophoclis genere tragicam poesis attigerat. Ubi vero laudatur Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, aut ὁ τοῦ Σοφίλου, cognomine posito pro simplici nomine, nihil aliud quam illa utriusque Sophoclis fabularum collectio intelligenda erit.

His excussis superest, ut de familia Sophoclis tragica disseram. Primus est *Iophon*, de quo Suidas et inde Eudocia Violar. p. 248. *Ἰοφῶν, Ἀθηναῖος, τραγικός, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ τραγωδοποιοῦ, γνήσιος ἀπὸ Νικοστράτης. δράματα δὲ Ἰοφῶν ἐδίδαξε ν', ὧν ἐστὶν Ἀχιλλεύς, Τηλέφος, Ἀκταίων, Ἰλίου πέρις, Δεξαμενός, Βάκχαι, Πενθεὺς (ἢ Πενθεύς) καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.* Postremis verbis nonnullae fabulae significantur ex iis, quae vulgo ipsi Sophocli tribuebantur. Nempe filii dramata dicebantur esse patris opera. Inde Aristoph. Ran. 77 sqq.

Οὐ πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν
μόνον

Ἄνευ Σοφοκλέους, ὅ, τι ποιεῖ κωδωνίσω.

Ubi Schol. *Κωμῶδεῖται Ἰοφῶν, ὁ υἱὸς Σοφοκλέους ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων.* Haec criminatio maiorem fidem habere videtur quam similis Euripidis, qui a pluribus dicitur in scribendo adiutus esse. Certasse tamen cum Iophonē Sophoclem tradit Schol. ibid. et Scriptor vit. Sophocl. de eo alia quoque satis obscure tradens, atque insaniae pater insimulatus est ab hoc filio. Hic etiam cum Euripide et Ione dimicavit tragoedia Ol. LXXXVII, 4. et fuit secundus renunciatus. V. Argum. Eurip. Hippol. Schol. Ran. dicit de eo: *Ἠγωνίσατο γὰρ*

καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς ἐν τῷ ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Et satyrica edidit, ut Αἰσχύλῳ Σατύρου Iophontis Comici citat Clem. Alex. Stromm. I, p. 280. errore pro tragico, quod post Casaubonum, Fabricium, Lessingium, nuper monuit Hermannus Comm. Soc. Lips. Vol. I, P. II, p. 251. Tragoediam Bacchas habet Stob. Eclogg. II, p. 10. et Grotius Excerpt. p. 876. abs qua non diversa Pentheus fabula recte visa est Heerenio ad l. c. Stob. et P. II, T. II, p. 154. Fragmentum autem inde ap. Stob. est hoc:

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ τὰδ' οὐσὰ περ γυνή,
Ὡς μᾶλλον ὅστις εἰδέναι τὰ τῶν θεῶν
Ζητεῖ, τοσούτῳ μᾶλλον ἥσσον εἴσεται.

Alter est *Aristo*, Sophoclis ex Sicyonia Theoride nothus, (auctore Suida v. Ἰοφῶν et Scriptore vit. Sophocl.) qui et ipse videtur tragicus fuisse. V. Diog. L. VII, 164. coll. Fabric. B. Gr. T. II, p. 287. ed. Harles. Tertius denique est *Sophocles*, *Sophoclis ex Aristone nepos*, de quo Suidas: Σοφοκλῆς, Ἀρίστωνος, υἱανὸς δὲ τοῦ προτέρου Σοφοκλέους τοῦ πρεσβυτέρου, Ἀθηναῖος, τραγικός. ἐδίδαξε δὲ δράματα μ', οἱ δὲ φασιν ἰά (leg. νά). νίκας δὲ εἶλεν ζ' (leg. εἶλε ιβ'). Quod legendum dico νά, Wesselingius Petitum ait fecisse nemine iubente: cui qui iusserit nescio: mihi Diodorus ius-

sit, qui duodecies minorem Sophoclem vicisse tradit: non potest igitur tantum undecim fabulas scripsisse. Eodem duce pro *εἶλεν* ζ̄ scripsi *εἶλε ιβ'*, a quo facilis ad illud lapsus erat; nam apud Diodorum disertis verbis duodenarius numerus legitur, XIV, 53. sub Ol. XCV, 4. *Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους τραγῳδίαν διδάσκειν ἤρξατο καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα.* Unde habet Scaliger in Ol. descr. Est is poeta non ignobilis, ut avi deliciae ac toties victor tam antiquis temporibus. Ipse Aeschylus vicit tantum tredecies, ad summum duodevicies, teste vitae Auctore; Sophocles maior secundum Diodorum duodevicies, secundum Carystium vicies; secundum Suidam quater et vicies; Euripides auctoribus Varro, Moschopulo, Suida quinquies, secundum Thom. quindecies, quos non apte conciliat Lessingius vit. Sophocl. p. 384. praecedente Baylio. Filium Sophoclis maioris facere Diodorus videtur, nisi Σοφοκλέους avi nomen voluit esse: illud Ió. Meursio probabile visum est ob tempora. In quo fallitur egregie. Ol. XCV, 4. Sophoclis nepos natus esse poterat vel quinquaginta annos. Ab avo valde dilectus est. Scriptor vitae: *Ἐχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικωνίας Ἀρίστονα, τὸν ἐκ τούτου γενόμενον παῖδα Σοφοκλέα τῷνομα πλέον ἔστρεφεν.* Et inge-

nium finxit. haud dubie ad avi exemplum: unde antiquissimis temporibus facile confundi eorum dramata poterant, populo spectacula, non poetas curante. Unus locus est, ubi diserte citatur Σοφοκλῆς ὁ νεώτερος ἐν τρισὶ τραγωδίαις ap. Clem. Alex. Protrept. p. 14. ibique cum Thurio Patrocle divinam naturam Castoris et Pollucis dicitur negasse: certe non alius est quam hic ipse: nec cogites de *Sophocle tra-goediarum post Pleiada scriptore*, indidem oriundo, sed obscuriore quam ut simpliciter appellari potuerit ὁ νεώτερος.

C A P U T IX.

Sophoclearum fabularum tituli superstites quot. Quenam maiori Sophocli tribuenda sint, e fragmentorum indole diiudicari nequit. Num in Sophoclem Plato fuerit iniquior.

Hactenus praeivit ex parte Petitus, ita tamen, praefiscini dixerim, ut nobis maiorem laborem in corrigendis suis argumentis fecerit, quam quum nullo duce invenienda fuissent nova. Sed eum, quem reperimus, dramatum numerum longe excedunt tituli super-

stites Sophoclearum fabularum: ergo non omnes possunt genuinae esse; quod iam nemo non concedet, nisi qui nostris rationibus nihil omnino tribuat. Tantum autem abest, ut mirer, quo casu contigerit, ut spuria Sophoclis, Sophili filii, nomine circumlata sint, ut etiam mirarer, si duorum vetustissimorum tragicorum cognominum, aliorumque cognatorum et imitatorum dramata, simili stilo scripta, confusa haud fuissent. Supersunt igitur tituli CVI, quos hic apposui, ut uno conspectu posses complecti:

Ἀδάμας πρότερος.

Ἀδάμας δεύτερος.

Αἴας Λοκρός.

Αἴας μαστιγοφόρος.

Αἰγέος.

Αἰγισθος.

Αἰδίοπες.

Αἰχμαλωτίδες.

Ἀκρίσιος.

Ἀλέξανδρος.

Ἀλήτης.

Ἀλκμαίων.

Ἀλωάδαι.

Ἀμνκος.

Ἀμφιάρας.

Ἀμφιτρύων.

Ἀνδρομάχη.

Ἀνδρομέδα.

Ἡλεκτρα.

Ἀντηγορίδαι.

Ἀντιγόνη.

Ἀτρεός.

Ἀχαιῶν στόλλας.

Ἀχιλλέως ἐρασταί.

Δαίδαλος.

Δανάη.

Διονυσιακός.

Δάλοπες.

Ἑλένης ἀπαίτησις.

Ἐπίγονοι.

Ἐριφύλη.

Ἐρμιόνη.

Ἐδμήλος.

Ἐρύταλος.

Ἐρυσάκης.

Ζωστήρες.

Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταυράφ.

Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ.

Ἡριγόνη.
 Θάμυρις.
 Θησεύς.
 Θυέστης Σικανῶνιος.
 Θυέστης δεύτερος.
 Ἰναχος.
 Ἰνός.
 Ἰξίων.
 Ἰοβάτης.
 Ἰόλαος.
 Ἰππόνοος.
 Ἰρις.
 Ἰφιγενεία.
 Ἰφικλος.
 Ἰχνευταί.
 Ἴων.
 Καμίχιοι.
 Κηδαλίων.
 Κλυταίμνηστρα.
 Κολχίδες.
 Κρίσις.
 Κωφοί.
 Λάκαιναι.
 Λαοκόων.
 Λήμνιαι.
 Μελέαγρος.
 Ναύπλιος.
 Νανσικαά.
 Νιόβη.
 Ξοανηφόροι.
 Φαίακες.
 Φαίδρα.
 Φιλοκτήτης ἐν Λήμνῳ.
 Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ.

Ὀδυσσεὺς μαινόμενος.
 Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ.
 Οἰδίπους ὁ Τύραννος.
 Οἰνόμαος.
 Παλαμήδης.
 Πανδώρα.
 Πηλίας.
 Περίλαος.
 Πηλεὺς.
 Ποιμένες.
 Πολύιδος.
 Πολυξένη.
 Πρίαμος.
 Πρόκρις.
 Ριζοτόμοι.
 Σαλμωνεύς.
 Σίνων.
 Σίσυφος.
 Σκύθαι.
 Σκύριαι.
 Τεύκρος.
 Τηρεύς.
 Τραχίνιαι.
 Τριπτόλεμος.
 Τρώϊλος.
 Τυμπανισταί.
 Τυνδάρεως.
 Τυρώ.
 Τύβρις.
 Τδροφόροι.
 Φινεύς.
 Φοῖνιξ.
 Φῆξος.
 Φρύγες.

In hoc recensu agendo secutus sum *Brunckium*, abs quo in quibus discesserim, breviter exponam. De *Ζῶστῆρι* paullo post dicetur: de *Clytaemnestra* dubitatur ab eodem: Struvius de Sophocl. *Clytaemn.* §. 2. hanc et *Aegisthum* unam eandemque fabulam putat esse: neuter tamen rationibus utitur talibus, eam ut possis numero eximere. De *Dionysio* dicetur capite sequenti: pro *Iride* *Schweighaeuserus* ad Athen. T. IV, p. 37. mavult Ἐριν: ego tutius existimo a Brunckii partibus stare. Sed nemine praeunte ex indice *Sophoclearum* fabularum delevi *Prometheum*, quod sola nititur auctoritate Schol. Pindar. Pyth. V, 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεΐ, τοῦ Προμηθεως, δέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι καὶ μὴ τῆς μεταμελείας: ubi recentioris librarii errore refertur ad Sophoclem, quod Aeschyli est Prometh. vinct. vs. 85.

Ψευδωνύμως σὲ δαίμονες Προμηθεά
Καλοῦσιν· αὐτὸν γὰρ σὲ δεῖ Προμηθεως,
Ὅτῳ τρόπῳ τῆςδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.

Deinde ex his editis tantum eas numeravi, quarum altera editio pro nova fabula stare possit: quodsi et alias numeraveris, ut *Lemnias*, *Phineum*, *Tyronem* duplices, ne *Iphiclum* nunc appellem, erunt novem et centum. Harum igitur pars maioris Sophoclis est, pars

minoris ceterorumque Sophocleorum poetarum: cuius quaeque sit, indagandum erit; ac similiter agendum foret, etiamsi nihil quidquam neque de minori Sophoclis maioris fabularum numero neque de altero Sophocle nossemus, nisi quod XVII spuriae antiquitus inter Sophoclea habitae essent, quae quominus iis, quarum nomina habemus, intermicerentur, haud certe grammaticorum ac scholiastarum impendebat diligentia. Verum quis est, qui in tam minutis fragmentis auctores, praesertim sibi similes, ut hic est, accurate dignoscere queat? Traditur hoc de uno, quod sciam, Ruhnkenio, de quo Wytttenbachius in Vit. Ruhnk. p. 220. *Hanc facultatem, inquit, ita tenuit Ruhnkenius, ita scriptoris cuiusque formam rationemque animo perceptam impressamque habuit, ut non modo spuria quaevis primo obtutu animadverteret, sed multis multorum scriptorum locis sine illorum nomine deinceps positis, veluti in Stobaeo, sentiret continuo, cuius scriptoris quisque locus esset, et in Anthologia epigramma quodcunque auctoris nomine omisso extaret, semel eo lecto statim intelligeret, non solum qua ex aetate, antiqua, media, an postrema, sed quod longe maius, cuius poetae esset, ex eo adeo genere, cuius nonnisi paucissima supersunt epigrammata, quorum proinde quod cuiusque sit, difficillimum*

est iudicare. Credat Iudaeus Apella, ne quid dicam acerbius. Peccavit Ruhnkenius in assignandis suo auctori totis operibus: vide modo Hermannum in Orphicis p. 680. quis vere dixisse de fragmentis et epigrammatis laudatorem putet? Si ea fuit eximii sane viri sagacitas, cur, ut hoc unum afferam, in Nott. ad Tim. Lex. p. 9. Sophocli fragmentum tribuit, quod aut Aeschyli est aut Euripidis? V. Valck. Diatr. p. 11. Scilicet ut demonstraret, fuisse Sophoclem inter et Platonem aliquam simultatem, de qua quid censendum sit, dixi ad Plat. Legg. p. 182. contra Valckernarium locorum aliquot Platoniceorum immemorem: eaque inde colligitur potissimum, quod Plato in Theage et Republica Euripidi tribuit versum, Σοφοὶ τὴν ἄνθρωπον τῶν σοφῶν συνονοία, qui tamen Sophoclis fuerit ex Aiace Locro. Loris dignus et furca Plato fuisset, si sciens hoc commisisset: sed haec pusillanima malignitas haud cadit in magnanimum Platonem, nec in quemquam, opinor, cadit liberaliter educatum hominem, nisi forte in grammaticum. Quid quod praeter Rep. I, p. 329. B. honestissima Sophoclis mentio fit Phaedr. p. 268. C. p. 269. A? Quid quod cum Plato expressit adeo imitando Theaetet. p. 191. A? Quid quod una cum Sophocle Aeschylus reprehenditur Rep. II, p. 580. A? Num

vero ratione reprehendere et invidiose carpere idem est? Quin nonnulla, quae in hanc rem dicuntur, plane conficta sunt, ut quod in Critone Platonem invehi in Sophoclem falso tradit Athenaeus XI, p. 507. D. Illud enim in meam rem haud proferam, quod Bullialdus ad Theon. Smyrn. p. 196. etiam Rep. VII, p. 522. D. benevole respici Sophoclem putat: nam hoc consideratis Euripideae Palamedae fragmentis valde fit incertum. Quae quum ita sint, ne Ruhnkenium quidem credo perfecturum fuisse, quod omnino superat humanas vires, ut ex sola poetae indole exiguarum reliquiarum auctorem agnoscas, eumque ab simili eiusdem aetatis ac sectae scriptore distinguas. Quapropter alia via quaerenda fuit, eaque ingressus efficiam hoc, ut nonnulla dramata, quae certe maioris sint Sophoclis, segregentur ab iis, quae cui tribui debeant, dubium relinquendum est.

C A P U T X.

Satyræ dramata in Sophocleis quæ, numque
omnia indubitata.

Primum consentaneum est satyricas fabulas
Sophoclem non multas edidisse, propterea
quod subinde singula produxit dramata. Aes-
chylus, qui, quum ante Sophoclem omnia
docuerit, nihil edidit nisi tetralogias, satyrica
scripsit haud plura quindecim. De Pratina
Suidas: Ποιητὴς τραγῳδίας, ὃς πρῶτος ἔγραψε
Σατύρους, καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο γ', ὧν ⁵⁰
σατυρικὰ λβ'. Posterior numerus corruptus, ³²
iudice etiam Casaubono de satyr. poes. I, 5.
p. 167. Leg. ὧν σατυρικὰ ιβ'. Euripidis pau-
ciora sunt, Autolycus, Cyclops, Eurystheus,
Messores, Sciron, Sisyphus, Syleus: de postre-
mis v. Valck. Diatr. p. 208. p. 204. et octo
omnino scripsit teste Thom. M. Aeschylo προ-
τεῖα dedit Menedemus Eretriensis ap. Diog.
L II, 133. post hunc celeberrimi Achæus,
Pratinas, Aristias: (conf. Hesych. Illustr. in
Menedemo, Pausan. II, 13.) sed Sophocles in

hoc nequē primus neque secundus, neque adeo tertius. Iam quum et principes in hoc genere tam paucas ediderint satyricas, et qui semper certarent tetralogiis, num probabile est, Sophoclem multas produxisse? quem et tetralogias rarius edidisse scimus, nec credimus ita ingenium suum ignorasse, ut operam consumeret in ea re, in qua non excelleret. Celeberrimus quidem Eichstadius de dram. comico-satyr. p. 29. (coll. Additamm.) etiam singillatim edita dramata satyrica dicit esse, disparem numerum tragicarum trilogiarum et satyricorum dramatum in Pratina et Aeschilo praetendens. Nihil tamen, ingenue fateor, haec me ratio movet, quum Pratineorum satyricorum numerus ita probabiliter emendari queat: nam de Aeschilo non est quod plura dicam. Et iamiam video huius viri mihi maxime faventis sententiam ne posse quidem, si accurate agatur, sic explicari, ut Sophocles (immo et Pratinas) singularia satyrica credatur produxisse, quoniam ipse p. 83. non modo concedit, sed affirmat, *tragicam satyricen* non sustinuisse in scenam prodire, *nisi consociatam ad publicam communitatem cum tragoediis*: poetarum vero apud veteres Atticos nullus utramque scenicam poesin exercuit, et tragicam et comicam, quod vel ex Plat. Sympos. sub fin. conicere licet: itaque

numquam singillatim satyricum drama Sophocles docere potuit. Nihilominus tot in Sophocleis reliquiis satyrica dramata sunt, vix ut tum, ubi nihil nisi tetralogias docuisset ac tredecim et centum eius essent fabulae, omnia possent pro genuinis haberi. Sunt enim, numeratis repetitis editionibus, non pauciora quam triginta. Quorum hic est index.

Αἰχμαλώτιδες.	Ἀχαιῶν σύλλογος.
Ἀλωάδαι.	Ἀχιλλέως ἐρασταί.
Ἀμυκος.	Διονυσιακός.
Ἀμφιδράος.	Ἑλένης ἀπαίτησις.
Ἀνδρομέδα.	Ζωστήρις.
Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ.	Ναυσικάκ.
Ἰναχος.	Πανδώρα.
Ἴρις.	Σαλμωνεύς.
Ἴφικλος πρότερος.	Τριπτόλεμος.
Ἴφικλος δεύτερος.	Τρόϊλος.
Ἰχνηεταὶ Σάτυροι.	Τυμπανισταί.
Κηδαλίωκ.	Τῆβρις.
Κρίσις.	Φαίακες.
Κωφοὶ Σάτυροι.	Φινεύς πρότερος.
Κῶμος.	Φινεύς δεύτερος.

Harum fabularum plurimae absque dubitatione fuere satyricae, de quibus quidem nihil dicetur amplius: aliae requirunt accuratorem tractationem. De *Captivis* verissime iudicavit Brunkius; ex proverbiorum frequentissimo usu conspicitur satyrica natura. Idem dixit de Ἀχαιῶν συλλόγῳ, ex qua consideres modo

appositum infra fragmentum, et praeterea hoc:

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαδύν
Κρητῆρ' ἀνὴρ δ' οὐδείς, πρὶν ἂν φάγη,
καλῶς

Ὅμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

Dionysiacum, in quo nomine iam Gatakerus erravit, recte mirante Fabricio, non esse nomen dramatis satyrici temere Brunckius iudicat Lex. Sophocl. v. *Θωχδεῖς*: contrarium enim apparet planissime e. Lex. Ms. ap. Valck. Diatr. p. 179. et Lex. Sophocl. Brunck. v. *ἄλυτον*, item Hesych. v. *Θωχδεῖς*, de quo Hermannus dixit Comm. Soc. Lips. Vol. I, P. II, p. 247. ubi et *Helena* repetitionem recte satyricam iudicat fuisse, testibus fragmentis et Aristidis in *Apologia* verbis his: Αὐτὴν ἰὰν ἰδῶσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω θεράπαιναν, ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν τῷ ὄντι, παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς Σατύρους τοῦ Σοφοκλέους, quae male ad *Κωφούς Σατύρους* retulit Casaubonus l. c. p. 180. *Ζωστήρων* nomen loco nititur Pollucis VII, 68. ubi tamen in indice pro *Ζωστήρσιν* corrigitur *Ζωστρίσιν*: Brunckius de hoc titulo dubitationem movit, et tragoediae sane non convenit; quid tamen obstet, quominus satyrica fabula habeatur, equidem haud video. *Inachum* satyricam esse vidit Hemsterh.

ad Plut. Aristoph. p. 248. De *Iphiclo* iudico sic. Schol. Oedip. Col. vs. 791. citat Sophoclem ἐν Ἰφικλείᾳ, quod procul dubio recte Meursius mutavit ἐν Ἰφικλείᾳ α, adeo ut necesse sit, fuisse etiam Ἰφικλείᾳ β; atque ad Iphiclem (minus recte ad Oiclem) Brunckius refert haec Pollucis X, 39. καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐστὶν ἐν τοῖς Κόλαξι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ (leg. Ἰφικλεῖ) λέγοντι. Ἀλλὰ καὶ λινορραφῇ Τυλεῖα, quod fragmentum satyricam conditionem satis ostendit, praesertim si Eupolidi compositum reputes esse. Nempe ne tu Brunckio credas hunc Iphiclem esse filium Amphitryonis et Alcmenae; significatur potius Iphiclus Clymenae, cuius nomen pro Iphiclis reponendum censeo: argumentum autem satyricae fabulae mirum quantum consentaneum est in huius historia, quam narrant Apollodorus I, 9, 12. et Schol. Theocr. III, 43. *Nausicaam* recte huc retulerunt praeter alios Casaubonus in Athenaeum, Lessingius Vit. Sophocl. p. 374. Valckenarius Diatr. p. 209. ostendente et altera inscriptione Πλύντριοι, et argumento petito ex Odysseae sexto; nam et hic tum pila luditur, tum vestes aqua purgantur, ut apud Homerum. *Pandoram* miror habitam non esse pro satyrica, quum in id nasum impingant matulae et pocula lutumque manibus deprendum, atque ipse titulus, Παρ-

δώρα ἢ Σφυροκόποι. Athen. XI, p. 476. D. inde affert:

Καὶ πληῖρες ἐκπιῶν τι χρύσειον κέρας
Τρίψει γέμοντα ^{plenum} μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

Pollux X, 44. τοῖς δὲ δεσπόταις τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα καὶ ἀμῖς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα ἐνουρήθραν καλεῖ. Lex. Ms. ap. Brunck. in Lex. Sophocl. Ἀμῖς, σταμνίον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Πανδώρα ἐνουρήθρον καλεῖ. Cf. Ἀχαιοῶν σύλλογον. Schol. Ms. Hippocratis ap. Foes. Oecon. Hippocr. Μέμνηται δὲ τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρα λέγων· Καὶ πρῶτον ἄρχον πηλὸν ὀργάζειν χερσὶν. Sic Ruhnck. ad Tim. Lex. p. 180. Toupius Emendd. in Suid. T. IV, p. 413. corrigit πρῶτον ἔργον. Alii aliter *Tympanistas* addidi ex meo arbitrio: neque enim tragoediae hic potest titulus esse, qui nec ab argumento nec a choro posset desumptus esse, sed *Τυμπανισταὶ* Σάτυροι inscriptio erat; ut Iophontis Αὐλῶδοι Σάτυροι. De Ὑβρει ut satyrica v. Schweighaeuser. ad Athen. T. IV, p. 50. Nec quomodo *Phaeaces* tragoediae materiam potuerint praebere video; immo satyrica indoles elucet e reliquiis. Lex. Ms. ap. Brunck. Lex. Sophocl. Ἀρτύματα, οὐχ ἡδύσματα, Σοφοκλῆς Φαίαξιν. Locum servavit Athen. II, p. 67. F. Ὅτι ἀρτύματα εὔρηται παρὰ Σοφοκλεῖ. Καὶ

βορᾶς ἀρτύματα. Idem ibidem: Τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ· Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Hoc Brunckius censet ex comoedia esse, Valckenarius Sophoclis nomen corrigendo abigit, neuter, verum vidit, sed ex eadem satyrica fabula Phaeacibus, unde et praegressum habuit, hoc Athenaeus repetiit: nemini melius quam Phaeacibus coquus convenit. Horum igitur dramatum plurima satyricum argumentum ipsis sententiis produnt, quod sufficit in Sophocle, qui tragicam castitatem servat ubivis, quum Aeschylus, veluti Graecorum Shakspearus, uno et altero loco tra-goediis immisceat talia, quae apud comicum quaeras potius, ut Chœph. 745 sqq. quamvis nullo pretio vellem abesse eum sermonem. Sed pars harum fabularum Sophocli maiori certissime tribuenda est, pars Iophontis, pars minoris Sophoclis videtur fuisse, cui nescio an nunc quadraginta dramata, nunc quinquaginta unum adscripta sint propter hoc ipsum, quod satyrica omitterentur modo, modo numerarentur. At de singulis fabulis nihil audeo decernere: de una Ἀχαιῶν συλλόγω, quod licet, dicam. Aeschyli locus est apud Athenaeum I, p. 17. C.

Ὅδ' ἐστίν, ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλως
Γελοτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην

Ἐρρίψεν οὐδ' ἡμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ
 Πληγεῖς' ἐνανάγησεν ὀστρακουμένη,
 Χαφὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί.

Huc pertinent verba Pollucis X, 44. Καὶ Αἰσχύλος οὐράνην. In ea satyrica, ex qua haec sunt, Graeci heroes ad Troiam orta in convivio, credo, litigatione, matulis sese petunt; esse autem ex *Argivis* haec conieci cap. III, p. 30. Idem argumentum fuit Ἀχαιῶν συλλόγου, satyricae Sophocleae; immo hic ipse locus paucis vocibus immutatis in Sophocleum drama translatus est, unde ap. Athen. I. c. ex Sophoclis Ἀχαιῶν συλλόγῳ haec citata reperiuntur:

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
 Ἐρρίψεν οὐδ' ἡμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρῳ
 Κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον.
 Ἐδεματούμην δ' οὐ φίλης ὁσμῆς ὑπο.

Igitur in similitudine et argumenti et insignis huius loci nata est suspicio; Ἀχαιῶν σύλλογον nihil esse nisi interpolatam Aeschyli fabulam, factam ante legem a Lycurgo latam, de quo v. cap. I. Iam ea diasceue num a maiore Sophocle profecta sit necne, dubites: nolo tamen huic audacius plane abiudicare, quum plura, licet leviora, ex Aeschylo Sophocles imitatus sit, quod partim notum est, partim

infra apparebit. Nunc satis habeo rem inchoasse, et eam mihi laudem duco, non longius progressum esse quam in eos, ni fallor, fines,

Quos ultra citraque nequit consistere rectum.

C A P U T X I.

Quaenam fabulae Sophoclis maioris certe sint.
De earum temporibus quaedam. Epilogus.

Iam si quaeratur, num liceat omnino aliquam saltem partem genuinorum Sophoclis Sophili dramatum ex eo numero seligere, equidem hoc et affirmo, et qua perficiam, hancce viam indico. Opus est aut teste deserto tempus fabulae designante, aut narratione aliqua de quodam dramate, quae ad maioris Sophoclis vitam pertineat, aut imitatione sive irrisione cuiusdam tragoediae sive satyricae fabulae apud scriptorem obvia, qui ante Ol. XCV, 4. hoc est, antequam minor Sophocles publice doceret, sua composuerit. Quae quidem nullo addito poetae nomine apud talem auctorem reperiantur, possis etiam ad

Iophontem referre, quoniam hic simul cum patre docuit: hoc tamen magnam vim habere non videtur. Erunt alii qui credulitatem meam accusent, quum traditione levi utor in adiudicandis Sophocli maiori dramatis, qui fabulis fabulas vindicari dicant, anilem anilium historiolarum religionem vocent: quibus ego non habeo quod opponam, quam ut vicissim damnem eorum levitatem, qui grandi supercilio ubivis fabulas vident et visas continuo damnant, neque in earum origines altius indagant, etsi ne ipsi quidem negare possunt, nullam temere fabellam esse, quin primis initiis vera fuerit, et tempore eam, qua est, vanitatem collegerit: id quod in narratiunculis de Pythagora et Platone inprimis tenendum est, nedum in tragicis, ubi veritas magis etiam agnoscitur. Ac saepe rationes, propter quas aliqua traditio suspecta habetur, rebus probe perspectis evanescent; ut Gellii illud N. A. III, 3. de Plautinis comoediis in pistrino scriptis auctore Varrone, contradicere quidem ei narrationi videtur, quod Varro eas in genuinis non numeraverit; sed solvitur hoc, quum cogites, Varronem non simpliciter negasse esse eas Plautinas, sed habuisse pro fabulis antiquiorum poetarum a Plauto in pistrino interpolatis. Postremo, ne diutius in alienis commorer, ex integris Sophoclis

operibus ea, quæ satis certis argumentis extrinsecus petitis defendi nequeant, cum concessis comparata si ostenderint eundem colorem indolemque, ut ab uno non profecta esse non possint, hæc quoque erunt pro genuinis habenda. Ita reperi bonam partem certe genuinorum dramatum: cetera inter se habent spuria multa: quæ tamen sint, non liquet. Illorum igitur index est hic.

Fabulae quæ supersunt omnes.

Οἰδίπους ὁ Τύραννος.	Τραχίνιαι.
Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ.	Αἶας μαστιγοφόρος.
Ἡλέκτρα.	Φιλοκτήτης ἐν Δήμῳ.
Ἀντιγόνη.	

Deperditæ tragoediae.

Ἀδάμας πρότερος.	Πηλεύς.
Ἀδάμας δεύτερος.	Τεύκρος.
Θάμυρις.	Τηρεύς.
Ἰόλαος.	Τυρὸ πρότερος.
Λαοκόων.	Τυρὸ δεύτερος.
Οἰνόμαος.	

Satyricæ deperditæ.

Ἰναχος.	Τριπτόλεμος.
Ναυσικάα.	

Minus certa argumenta sunt in his:

Ἐπίγονοι.	Φινεύς σατυρικός πρότερος.
Αἰακίαι.	Φινεύς σατυρικός δεύτερος.
Νιόβη.	

Iam de singulis dicatur singillatim. De *Oedipo Tyranno*, tragicæ poeseos summo flore, num censet quisquam esse disserendum? At in eo Sophoclem victum a Philocle tradunt Aristides T. II, p. 422. et Argumenti scriptor. De *Coloneo* aequæ certa res. Argum. Oedip. Col. τὸ δὲ δράμα τῶν θαυμαστῶν· ὁ καὶ ἤδη γεγηρακῶς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δῆμῳ. Quo pertinet nobilis lis inter ipsum et filium Iophontem, quam inepte narrant Scriptor Vit. Sophocl. et Schol. Aristoph. Ran. 73. melius Cicero de senect. cap. 7. Lucianus Macrob. c. 24. T. III, p. 226. ed. Reitz. et Plutarchus An seni sit resp. gerenda. Nec obest quod de Iophonte post patris obitum Oedipum Coloneum publice praedicante narrat Valer. Max. VIII, 7, ext. 12. quodque de statua ei posita ap. Script. vit. legitur (Ἰδρύθη δὲ ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν, quod Bothius absurde vertit): potest enim in gratiam cum eo rediisse; ut olim a patre diligebatur, quum ab eodem adiuuaretur in scribendis tragœdiis; potuit etiam fabulas patris magnopere filius laudare, quod rem familiarem dissiparet, iustissima de causa aegre ferre. Cf. Lessing. vit. Sophocl. p. 411. Et quid obstat, quominus, qui paucis ante diebus desipienti videretur desipere, is egregie sapere resi-

piscenti videretur? Novi ego nostra aetate
 scenicum poetam et duos philosophos de uno
 eodemque homine, sed eo vere furioso, intra
 septem dierum spatium sensisse tam diversa,
 ut primum, quum ipsorum eurae traditus es-
 set, in eo divinam mentem emersisse, at
 paullo post eundem mente captum pronun-
 ciarent. Et vestigia senectutis in Coloneo Oe-
 dipo agnoscimus et nos cum Iacobsio Additt.
 ad Sulzer. Theor. T. IV, P. I, p. 146. *Aiacem*
flagelliferum expressit adeo Plato Theaetet. p.
 191. A, quod ille certe non facturum fuisset in
 alio quam maiore Sophocle; et acta fabula ante
 Philoctetam, quod nisi e Philoct. vs. 412. at ce-
 te e vss. 1047 — 1057. colligitur, ubi Sophocleae
 Aiakis exitus respicitur manifeste. Sed *Philo-*
cteta in Lemno edita Glaucippo Archonte Ol.
 XCII, 3. a Sophocle, qui primus fuit renun-
 ciatus sec. Argum. Philoctet. *Antigona* edita
 circiter Ol. LXXXIV, 3. v. Cap. VIII. Sic
 restant ex superstitibus *Electra* et *Trachiniae*,
 pro quibus diserta testimonia non reperi-
 o, sed tantam cum ceteris similitudinem habent,
 ut nefas esset de auctore dubitare. Quis enim
 ambigat de *Electra*, quam ipsi praestantissi-
 mae *Antigona*e merito Dioscorides iunxit in
 epigrammate:

Ἡδ' ἐνὶ χερσίν

Κούριμος ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίας;

Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν
ἀμάρτοις,

Εἴτε καὶ Ἥλέκτραν· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Multum profecto iuvaremur hac in re, si melius nobis prospectum esset de temporibus fabularum Sophoclis: nunc vel minima curiose colligenda sunt, quae promovere eorum cognitionem possint. Quapropter non neglegendum, quod ap. Athen. X, p. 453. Clearchus tradidit. Postquam Callias Atheniensis, paullo Strattide antiquior, aequali Aristophanis, grammaticam tragoediam edidit, ei obsecutus in Medea Euripides cantica ad illius normam formavit: quo audito, Clearchus ait, Sophocles in Oedipo Calliae illud imitatus est, ut syllabam in fine trimetri elideret. Ita optime rem explicuit Hermannus in ea, quam cap. VII. laudavi, dissertatione p. X sqq. Exempla sunt in Oedipo Tyranno vs. 29. 332. 785. 1184. 1224. Itaque *Oedipus Rex* post Euripidis Medeam edita, hoc est, post Ol. LXXXVII, 1. Iam *eam elisionem Athenaeo auctore abiudicare debemus ab omnibus tragicorum fabulis, quae ante Sophoclis Oedipum editae sunt.* (Hermann. l. c. p. XVI.) Atqui haec elisio reperitur *Electrae* vs. 1017. itaque ea recentior Oedipo Tyr. id quod aliunde novimus de Coloneo Oedipo, in qua idem habes

vs. 16. 1164. Notes autem in Oedipo Rege, ubi primum poeta Calliam secutus est, pluries eam elisionem Sophoclem posuisse, quum novitate placeret, postea remisisse paullatim, neque in Aiace usum neque in Philocteta, licet postea doctis. Unus Sophoclis locus superest ab Hermanno non citatus *Antigoniae* vs. 1031.

Εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
Ἠδιστον εὖ λέγοντός, εἰ κέρδος φέρει.

Ita editiones, quotquot vidi, excepta, quam nihil moramur, Bothiana: et hic quoque locus firmat Hermannii regulam, ibi potissimum syllabam elidi in fine senarii, ubi *proxime praegressa sit interpunctio, quae quod pausam in pronunciando fieri iubet, ea quae deinde sequuntur arctius coniungi postulat* (l. l. p. XVII.). Tamen *Antigona* multo ante *Oedipum* acta: superest igitur, ut iterum edita sit, quo et *Satyrus* ducit in *Vit. Sophocl.* eam publice sive lectitatam sive actam causam mortis poetae tradeas fuisse. Sed et *Euripidis Iphigenia in Tauris*, ut hoc obiter moneam, edita post illud tempus propter vs. 961. qui locus unus est in *Euripide*. (Hermann. l. l. p. X.) Invenitur quidem etiam in *Iphigeniae Auliden-sis* vs. 930. si cum ed. Ald. et Cod. C. scribas *πεισόμεθ'*, eius vocis loco, quae nunc ibi ha-

betur *πείσομαι*; at recte legitur *πείσομαι*: nam in hac elisione ultima versus syllaba non potest anceps esse, sed longa est necessario. Eandem elisionis rationem tenuit *Xenarchus Comicus* ap. Athen. XIII, p. 569. C.

Δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ',
 Ἄς πῶς ποτ', οὐ δέσποινα ποντία Κύπρι.

Venio iam ad deperditas Sophoclis traegodias. Posterioris *Athamantis* mentio est in Nubibus Aristophanis vs. 256. ubi v. Schol. itaque genuina utraque: acta enim Nubes Ol. LXXXIX, 1. Isarcho Archonte, et quae in ea emendavit, certe multo ante Ol. XCV, 4. facta sunt, ut Hermannus ostendit in Praefatione. In *Thamyri* Sophocles ipse vatis egit partes. Athen. I, p. 20. F. de Sophocle: Καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιδάρισεν. Vit. Sophocl. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιδάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδι ποτὲ ἐκιδάρισεν· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιδάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Cf. Lessing. vit. Sophocl. p. 360. *Iolaus* carpitur ab Aristophane Equitum vs. 496. actae Ol. LXXXVIII, 4. Stratocle Archonte sec. Argum. Eqq. Cf. Schol. ad l. c. *Laocoontem* Aristophanes respicit Ranis vs. 678. acta Ol. XCIII, 3. Callia magistratu: *Oenomaum* Avium vs. 1337. (ubi v. Schol.) actae Ol. XCI, 2. Chabria Archonte sec. Argum. Av.

Peleus, si scholiis fides, deridetur Eqq. vs. 1098. Av. vs. 852. 858: utraque vero haec comoedia mature edita. *Teucrum* respexit Nub. vs. 583. ubi v. Schol. *Tereum*, quae ante Philoclis fabulam cognominem scripta est, spectat Av. 100. (cf. Schol. vs. 280.) *Tyronem* Ran. 360. Av. 276. et hic quidem secundam, item vss. 138, 139. *Lysistratae* (ubi v. Schol.) actae Ol. XCII, 4. Archonte Diocle. V. Petit. Misc. I, 12. et Musgrav. Chronol. scenic. h. a. Hae igitur tragoediae omnes actae ante Ol. XCV, 4. ideoque sunt genuinae. Postremo satyricam *Inachum* praeter Plut. 807. (ubi v. Schol.) et *Ecclesiazus*. 80. (ubi v. ead.) irridet Aristophanes Avium 1203. ubi v. Schol. coll. Böttigero de Fur. person. p. 123. itaque et haec maioris Sophoclis est, non propter *Ecclesiazusas* quidem actam circiter Ol. XCVI, 4. v. Petit. Misc. I, 15. Palmer. Exercitt. p. 776. sed propter Avium verum. *Nausicaam* ipse Sophocles egit in satyrica cognomine. Athen. l. c. Ἀκρῶς δὲ ἐσφατρίσεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθεῖχε, unde habet Eustath. ad Odys. Z, p. 250. 28. Postremo de *Triptolemo* iam explicui. Superest, ut de iis fabulis agatur, in quibus minus certae auctoritatis testes habemus. *Epigonos* egit Andronicus tragoedus, teste Athenaeo XIII, p. 584. ubi Sophoclis fabulam, non Aeschyli intelligi non sine verisimilitudine Brunckius

contendit. Vixit ille cum Gnathaena meretricula, quae est aequalis Phrynae, Chaerophoniti, Diphilo Comico. Potuit igitur acta esse etiam post Ol. XCV, 4. Strabonis locus quidam est hic: Τὴν δὲ Λὰν οἱ Διόσκουροί ποτε ἐκ πολιορκίας ἐλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. καὶ Σοφοκλῆς λέγει πού·

Νῆ τῷ Λαπέρσα, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νῆ τοὺς ἐν' Ἀργεὶ καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

Haec ad *Lacænas* pertinere probabiliter putat Meursius: iam vero minorem Sophoclem legimus negasse divinitatem Castoris et Pollucis, quae tamen hic agnosci videtur, quamquam ne hoc quidem plane apertum: deinde, etiam si illud statuatur, tamen inde non necessario colligitur, esse locum maioris Sophoclis, quoniam minor in aliis dramatis negare, in aliis affirmare poterat. *Nioben* actam ab Oeagro tragoedo Aristophanes memorat Vesp. 577. sed notat Schol. ambiguum esse utrius significetur traggedia, Aeschyli an Sophoclis. Ceterum Vesp. acta Ol. LXXXIX, 2. Aminia magistrata, V. Argum. *Phineus* nescio utra derisa Pluti vs. 635. Plutus autem data quidem et multo prius, sed iterata Ol. XCVII, 4. V. Palmer. l. l. p. 786. et quamquam nonnulla ex priore obvia sunt in superstite, tamen po-

tissima pars posterioris est, ostendente absentia lyrici chori. Cf. Petit. Legg. Att. p. 80. Nec dicas Aristophanem non imitaturum fuisse minoris Sophoclis fabulas; immo huius poterat etiam magis, quo minus impediabat ulla religio.

Hactenus haec: nolo enim ulterius progressus in coniectando opera abuti. Nunc quemadmodum alii prologos galeatos praemittunt, equidem galeatum epilogum subiiciam ad averruncandam invidiam malignorum obtreptatorum, qui subinde solent emergere. Tota haec de Sophoclis fragmentis disputatio, quum ea sententia nitatur, quam cap. VIII. proposui, poetam post quinquagesimum sextum annum tantum dramatum numerum non fecisse, una cum hac et stat et cadit; quique hanc concesserit, omnia quae sequuntur, concedat necesse est; et vicissim, si quis eam neget, is cuncta negabit. Quam quidem sententiam ut maxime probabilem dixi, ita et reliqua mihi eandem verisimilitudinem habere videntur: argumenta omnes dubitationes removens produxisse minime credo, licet id non singulis paginis repetito dixerim. Atque utut censeas, fatendum est, quae diximus, et inter se consentire, nec curiose quaesita sed sponte oblata esse, ut certe et proferri semel debuerint et mirum sit, cur adhuc accuratius

non fuerint tractata; immo nisi a nobis ista ventilata forent, olim procul dubio alium hoc facturum fuisse: qua in re laudem ponimus, quam nemo eripiet, maturius invenisse, quae quodocunque inventa fuissent; hac enim re proprio vocabuli sensu *promoveantur* litterae. Quodsi cui summa quaestionis displicuerit, capiat inde cetera utiā, si qua obiter docuimus, ac nisi aliunde hoc didicerit, ab omni parte caute pervestigandarum rerum exemplum inde discat. Sed nihil prohibet, quominus nostra vera sint: an sint, potest ambigi. Vulgaris sententia eo potissimum auctoritatem habet, quod vulgaris est: nostra habet quo nobis, vulgaris fortasse quo aliis sese magis commendet: atqui ut nos vulgarem tanquam falsam plane convincere non possumus, ita ne nostra quidem neque ex sese neque ex alia quacunque certo refutari potest, neque ea pertinet ad futilium coniecturarum numerum. Varia nobis opponentur, quae non ignoramus: probe novimus, aliam Graecorum senectam fuisse, serenam illam et laetam et vegetam, aliam nunc nostrorum esse, gravem plerumque, tristem et enervem: probe novimus, ad summam senectutem Sophoclem traegedias fecisse, ut propter id studium rem familiarem negligere videretur; probe novimus, Grammaticorum tabulis Alexandriae classicos

in quoque genere scriptores selectos a vilioribus esse, quo instituto minorem Sophoclem oppressum fuisse putes; haec, inquam, et alia non ignoramus, sed quantum valeant, nec nos latet, neque opinor alios latebit. *Artis criticae est nosse, ultra quem finem progredi non liceat in vero quaerendo;* hoc summi viri praeceptum tum ipse mihi videor servasse, tum adversariis, si qui erunt, commendo ut servant in propriis sententiis examinandis. Denique non est, quod rem religioni habeam. Haud mihi conscius sum in hac causa sive tacendis iis, quae non essent in meam sententiam, sive detorquendis auctorum verbis, sive eorum fide elevanda fraudem me fecisse, aut dubitando egisse intemperantius, aut in quaerendo negligentius.

CAPUT XII.

Judaei falsarii scenicis poetis versus supponunt. De interpolatione sextae Platonicae epistolae.

Quaestionibus Sophocleis appendicis loco quaedam addam de sero suppositis huic poetae fragmentis ab auctoribus Judaeis partim veteris testamenti asseclis, partim Christianis. Nam ut *Clytaemnestram* mittam, satis recentem monachi foetum, de qua dixerunt Eichstadius et Car. Lud. Struvius, aetate Alexandrinorum poetarum et litteratorum docti Judaei, inprimis *Aristobulus*, ad augendam et populi sui famam et religionum fidem, impia magis quam pia fraude, Hebraeorum naturae insita, celeberrimis Graecorum poetarum multos versus supposuerunt, ut *Aristobulus Orpheo, Lino, Homero, Hesiodo*: qua de re accuratissime egit Valckenarius de *Aristob. Ind. p. V. XXXVIII*. Quae pestis eo manavit, ut ipsos scenicos poetas invaderet. Fictis his fragmentis Christianae ecclesiae patres, alius ab alio

transmissa accipientes, nisi posthac sunt, quo novas religiones Graecis persuaderent facilius atque eos traducerent ad suae fidei confessionem. Neque hoc Valckenarium fugit, quo nemo in his rebus omnibus acutior inveniri potest. Hic igitur l. l. §. II. Iustinum Martyra dicit primum habere *multos versus, praeter oracula Sibyllina, velut Sophoclis, Aeschyli, atque aliorum aut interpolatos absurdis emblematis, aut fictos prorsus et adulterinos; eos tamen non ipsum fecisse patrem simplicissimum.* In quo egregio Critico plane assentior; atque eam provinciam volo nunc ornare, ut spuria ista detegam argumentis apertis. Nam multi sunt homines pereruditi sed mentis et naris paullo obtusioris, qui quidquid tenere non liceat ἀπὸ τῶν ταῖς χερσὶ, non intelligunt: his nisi minus subtilibus rationibus os obturabitur, castigabunt nos ad modum Chr. Frid. Matthaei in Sophocl. Clytaemn. vs. 193. ubi, *Lepida sunt, inquit, inter eruditos capitula.* Fortasse ergo ex hoc vocabulo aliquis ingeniosior et acutior criticus docebit, hanc tragicodiam consutam esse ab aliquo monacho, qui hoc vocabulum apud solos LXX et N. T. reperit. Haec ille. Ac sane lepida sunt inter doctos capitula: qualis quidem capituli insigne exemplar haud longe repetendum est. Sed venio nunc ad rem. Liber fuit *Hecataei* ne-

scio cuius *de Abramo et Aegyptiis* citatus ap. Clem. Alex. Stromm. V, p. 717. ed. Potter. quem Abderitae Hecataeo abiudicant et ab Hellenistis confictum contendunt Ios. Scaliger Epist. ad Casaubon. 115. et Rich. Bentleius Epist. ad Mill. p. 463. p. 530. ed. Lips. praeter alios. V. de hoc scripto doctissime disputantem Creuzerum nostrum *Fragmm. Hist. Gr.* p. 37 sqq. In eximiorum criticorum partes concessit Valck. de Aristob. Iud. p. XVIII. Nuper tamen exortus est Gallus doctissimus, Sanctocrucius in *Examine critico Histt. Alex. M.* p. 558. neutiquam dubitans, quin hic liber genuinus Hecataei fuerit, quod iudicium et post ea, quae Bentleius dixit, miror, et hac, quam ordior, disputatione labefactabo haud mediocriter. Nempe ex eo scripto venisse dico, quidquid spuriorum versuum nomine tragicorum a patribus circumfertur. Eius enim auctoritate Clemens et Iustinus nituntur: *Σοφοκλῆς, αἰτ ἰλλε, ὡς φησιν Ἑκαταῖος ὁ τὰς ἱστορίας συνταξάμενος ἐν τῷ κατ' Ἀβραμὸν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους,* ubi deinde infert hos versus, quos dabo ex Brunckiana recensione:

Εἰς ταῖς ἀληθείαισιν, εἰς ἐστὶν θεός,
 Ὃς οὐρανὸν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακράν,
 Πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
 Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι

Ἰδρυσάμεσθ' ἀπημάτων παραψυχὴν,
 Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων ἢ χαλκέους
 Ἡ χρυσοτεύκτους ἢ ἑλεφαντίνους τύπους·
 Θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
 Νέμοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Quos versus quoniam Benth. ll. ll. exposit
 diligentissime, nolo nunc multus esse, prae-
 sertim accedente Brunckio Fragm. Sophocl.
 p. 683. Possent enim plura addi de Helleni-
 stico huius fragmenti idiomate: ut formulam
 ταῖς ἀληθείαισιν apud tragicum legere me
 non memini, sed apud unum Philemonem
 p. 364. collect. Cleric. coll. Grot. Excc. p. 777.
 et apud Aristaenetum ac Charitonem, cf. Dor-
 vill. ad Charit. p. 397. ed. Lips. frequentius au-
 tem apud LXX, 2 Macc. 3, 9. εἰ ταῖς ἀλη-
 θεαῖς ταῦτα οὕτως ἔχοντα τυγχάνει. 7, 6. κατὰ
 ταῖς ἀληθείαις ὅφ' ἡμῖν παρακαλεῖται. Ita et
 ἀνέμων βίας diligunt Hellenistae. Sap. 4, 4.
 καὶ ἀπὸ βίας ἀνέμων ἐκρίζωθήσεται.

Post haec apud Scriptorem de Monarch.
 p. 38. ed. Venet. item ap. Clem. Alex. sequitur
 aliud fragmentum, quod ipse locus, quo po-
 situm est, ex Hecataeo esse ostendit, idque
 est hoc:

Ἔσται γὰρ, ἔσται κείνος αἰῶνος χρόνος,
 Ὃταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ

Ὑπηρετεῖ δ' αὐτῷ θάλασσα καὶ πέτραι,
 Καὶ πᾶσα πηγὴ χυδατος συστήματα.
 Τρέμει δ' ὄρη καὶ γαῖα καὶ πελώριος
 Βυθὸς θαλάσσης κώρεων ὕψος μέγα,
 Ἐπὰν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα δεσπότη.
 Πάντα δύναται γάρ· δόξα δ' ὑψίστου θεοῦ.

Constitui versus fide Iustini, Clementis, Eusebii. Ii non modo spurii sunt, sed procul dubio ab eodem homine efficti, qui praegressos concinnavit. Hac de re suboluit paullulum Bothio, qui, ut solet, rem festinanter tetigit, multaque pro more suo temere mutavit. Ille igitur ad Aeschyl. p. 807. *Omnino haec*, inquit, *Aeschyleum colorem non habent*: nihilo tamen minus cum iis tanquam cum maxime genuinis agit, ut vs. 4. suo lubitu corrigit ποτὲ γνώφος, quod licet ap. Euseb. sit, praefero tamen quod Bothio minus eleganter dictum videtur ποτὲ δὲ γνώφος, in quo displicet anapaestus, qui facillime evitari poterat: anapaestus enim est, quum γν soleat in diverbio positionem facere. V. Buttmanni nostri Grammatic. p. 270. ed. III. Nempe anapaestos imperitus homo diligit, ut continuo post dixit, ἀνέμῳ νεφέλῃ τε, credo ut vim venti describeret, quum dicere potuisset ἀνέμῳ νέφει τε, quod Grotius ex Iustino restituit nimis, opinor, liberaliter: videtur enim correctoris esse. Similiter Bo-

thius p. αὐτὸς correxit αὐδῆς: *vulgata legebatur corrupte*, ait, *nam vi caret*. Quasi vero Aeschylum haberemus; nam quid Iudaeo est vi opus? Deinde scripsit:

Ἀνέμω νέφει τε καὶ στραπῇ βροτοφθόρῳ!

duos autem proximos versus delevit, tamquam *ex nescio quo psalmō depromptos et Clemente digniores quam Aeschylo*. Denique corrigit, *τρέμει δὲ τ' ὄργην γαῖα*, ridiculo utens argumento, *quasi extra terram sint montes; nisi quis lunae intellexerit*. Τὸ σάρχινον, addit, *Christiani quid spirat*. Ubi nos habemus ἐπὶ, ibi Iustini et Eusebii lectionem ἄταν reposuit: de quo videro paullo post. Ex his apparet suspectum quidem locum Bothin fuisse, sed nesciisse ipsum, quid potissimum statueret: quodsi Iudaeorum fraudes perspectas habuisset, supersedere potuisset vano emendandi labore. Postremo ultimus versus in Aeschyleorum fragmentorum collectione vulgo perperam omittitur, quod Stanleyus de eo addubitavit: eoque effectum est, ut tamdiu locus fefellerit lectores: fefellit autem etiam Grotium, qui tamen Aeschyli vetere illo iunioris esse putat in Notis ad Excerpta. Etenim singula fere Hellenistica sunt, atque ea quoque, quae Graeca putes, videntur non aliunde quam ex LXX profecta esse. Ita χερσ-

ζεσδαί τινος habes Esdr. 6, 21. Prov. 18, 1.
 etc. *Δνητὸς* ubivis est, ut Prov. 20, 24. Sap. 7,
 1. *Μὴ δόκει* plane Hebraicum. 2 Macc. 7,
 16. *μὴ δόκει δὲ τὸ γένος ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ*
καταλελειφθαι. Ita *σάρκινος* 2 Paral. 32, 8.
 Ezech. 11, 19. 36, 26. 2 Cor. 3, 3. *καδίστασθαι*
 Iacob. 3, 6. 4, 4. etc. Et Graece dixisses *ὁμοίος*
αὐτῷ σάρκινος καδεστάναι, aut certe *ὁμοίόν*
τινα σάρκινον καδεστάναι. In seqq. Iudaeo
 Proteus obversabatur (ad eumque novi qui
 retulerit, ita ut ex Aeschyli satyrica Proteo
 putaret esse) aut Thetis illa Sophoclea in Achil-
 lis amatoribus, quae dicit:

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Λέων
Δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Etiam *ὁρμή* passim legitur apud Hellenistas,
 quorum proprium fere est vocabulum *γνόφος*.
 Exod. 10, 22. *καὶ ἐγένετο σκότος, γνόφος, δύε-*
λα. Ios. 24, 7. *νεφέλην καὶ γνόφον.* Joel. 2, 2.
ἡμέρα σκότους καὶ γνόφου, ἡμέρα νεφέλης.
 Deuteron. 4, 11. 5, 22. Exod. 14, 20. Ezech.
 34, 12. Iob. 17, 13. et ubivis. *Θῆρ* est Iob. 5, 23.
 2 Macc. 4, 25. 11, 9. Sequens versus maxime
 Iudaicum characterem habet in universo ora-
 tionis progressu: *νεφέλη* et *ἀστραπή* iungun-
 tur Exod. 19, 16. Cantic. tr. p. 42. *ἀστραπαὶ*
 et *βρονταὶ* ubivis compositae; *βροχή* est Psalm.
 68, 10. 105, 32. Matth. 7, 25. 27. et haec om-

nia, ventus, aqua, tonitru, fulmina, pluvia Deo iuncta Ierem. 51, 16. Etiam νεφός, si forte hoc reponendum censeas, legitur apud Hellenistas. Deinde notes recurrentem semper parallelismum; primum dixit Deum fieri aquam, fieri montem, et similia; nunc pergit: *Servit ei aqua, servit mons etc.* postremo, *Extremiscunt ei montes, extremiscunt aquae et quae sequuntur.* Atque in singulis repetitur is parallelismus, ut πᾶσα πηγὴ et ὕδατος συστήματα, quod plane idem est, nec differt magnopere a praegressa θαλάσσης; item ὄρη et γαῖα, atque iterum idem βυθὸς θαλάσσης et ὄρεον ὕψος μέγα. Haecine tamdiu pro Aeschyleis habita esse? Πᾶσα πηγὴ est maxime Hellenistis usitata. Genes. 7, 11. ἐρράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου. 4. Reg. 3, 19. καὶ πάσας πηγὰς ὕδατος ἐμφράξεσθε. 25. πᾶσαν πηγὴν ὕδατος ἐνέφραξαν. Ita et ὕδατος συστήματα. Genes. 1, 10. καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσης. Ezech. 31, 4. τοὺς ποταμοὺς αὐτῆς ἤγαγε κύκλῳ τῶν φυτῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ συστήματα αὐτῆς ἐξαπέστειλεν εἰς πάντα τὰ ξύλα τοῦ πεδίου. Ierem. 51, 32. καὶ τὰ συστήματα αὐτοῦ ἐνέπρησαν ἐν πυρί. Reliqua verba ubivis in LXX sunt: ad sententiam cf. modo Ierem. 4, 24. εἶδον τὰ ὄρη καὶ ἦν τρέμοντα. Psalm. 103, 32. ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν

γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος
 τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται. Adeo γαῖαν
 Hellenistae dicunt, Esdr. 9, 14. Psalm. 48, 11.
 Ita et βυθὸς θαλάσσης. Psalm. 67, 24. ἐπιστρέ-
 φει ἐν βυθοῖς θαλάσσης. Ἀβυσσος et γῆ, ut
 hic βυθὸς et γαῖα, iunguntur etiam Sirac. 16,
 19. ἄβυσσος καὶ γῆ σαλευθήσεται; et de motu
 eorum v. Psalm. 76, 15. 18. Ad ὀρέων ὕψος μέ-
 γα cf. 2 Macc. 9, 8. καὶ πλάστιγγι τὰ τῶν ὀρέων
 οἰόμενος ὕψη στήσειν. Iesai. 37, 24. ἐγὼ ἀνέβην
 εἰς ὕψος ὀρέων. Psalm. 94, 4. Καὶ τὰ ὕψη τῶν
 ὀρέων αὐτοῦ εἰσὶν. Vox ἐπὶ ἀν reperitur qui-
 dem ap. Plat. Rep. I. c. ab Intpp. Thom. M. p.
 332. et ap. Eurip. Herc. F. 1364. ut ap. Hom.
 ἐπὶ ἦν, sed Hellenistica potissimum est. V.
 Matth. 2, 8. Luc. 11, 22. 34. ideoque lectionem
 ὅταν non probo. Ἐπιβλέπειν ubivis est in
 LXX, ut Psalm. I. c. Sirac. 16, 18. ἰδοὺ ὁ οὐρα-
 νὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Θεοῦ, ἄβυσ-
 σος καὶ γῆ σαλευθήσονται ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐ-
 τοῦ, ἅμα τὰ ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἐν
 τῷ ἐπιβλέψαι εἰς αὐτὰ τρόμφ σὺσσεινται. Et
 quid congeram locos de oculis Dei, atque
 adeo de oculo numero singulari dicto? Etiam
 δεσπότης Iudaicum est, etsi hoc Graecus quo-
 que de domino naturae usurpare poterat, licet
 is ne deos quidem dominos suos agnoverit.
 V. Heindorf. ad Phaedr. Plat. p. 338. Sirac.
 36, 1. ἐλέησον ἡμᾶς δέσποτα ὁ θεὸς πάντων.

Et quid dicam de ultimo versu? qui sive, ut vulgo, legatur, sive ut Potterus censet cum hiatu (quae sane egregia falsarii imperitia esset),

Πάντα δύναται γὰρ δόξα ὑψίστου Θεοῦ,
sive tandem, ut scribendum arbitror,

Πάντα δύναται γὰρ δόξα Θεοῦ ὑψίστου Θεοῦ,
plane hebraizat. Ζεὺς ὑψιστος Graecorum est, ut Pind. Nem. XI, 7. Aeschyl. Eumenid. 26. τέλειον ὑψιστον Δία, ut Thebis ap. Pausan. IX, 8, 3. apud Corinthios ib. II, 2, 7. et Alti ib. V, 15, 4. Sed videamus loca Hellenistarum. Mich. 6, 6. ἀντιλήψομαι Θεοῦ μου ὑψίστου. Dan. 5, 18. ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος τὴν βασιλείαν καὶ τὴν μεγαλοσύνην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν ἔδωκε κ. τ. λ. Sirac. 50, 20. Genes. 14, 18. 19. 20. 22. Psalm. 56, 3. Dan. 3, 27. Marc. 5, 7. Luc. 8, 28. etc. Et sic δόξα Θεοῦ Sirac. 44, 2. Psalm. 137, 6. et ubivis. Ita πάντα δύνασθαι Psalm. 137, 6. Iob. 42, 2. Magis autem sermo veteris testamenti quam novi est in his versibus, unde coniicio Christiani non esse: immo manifeste idem auctor est, qui modo adscripta fragmenta fecit: ut hic est ἐπὰν, ita et in Pseudo-Sophocle ἐπὰν δ' ἄρ' ἐκλίπη τὸ πᾶν: similes ibi etiam versus illi, ὅς ρῶρανόν τ' ἔτενξε κ. τ. λ. et ibi est κυμάτων ἅπας βυθός, ut h. l. πελώριος βυθός θαλάσσης.

Apud Clem. Alex. Stromm. V, p. 205. et
Euseb. Præp. evang. XIII, p. 682. locus est
Menandrob tributus et inde relatus in Cleric.
collect. p. 268.

Εἴτις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
Ταύρων τε πληθὺς ἢ ῥίφων ἢ νῆ Δία
Ἐτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα
Χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδος ἤτοι πορφύρας,
Ἡ δὲ ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,
Εὖνουν νομίζει τὸν θεὸν καθιστάται,
Πεπλάνητ' ἐκεῖνος καὶ φρένας κούφας ἔχει.
Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,
Μὴ παρθέτους φθείροντα, μὴ μοιχώμενον,
Κλέπτοντα καὶ σφάττοντα χρημάτων
χάριν.

Μηδὲ βελόνης ἔναμι' ἐπιθυμῆς, Πάμφιλε,
Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών.

In his non dubito quin nonnulla vere Me-
nandri sint: alia ab interpolatore mutata aut
adiecta videntur. Ita illud ἢ δι' ἐλέφαντος
ἢ σμαράγδου ζώδια partim ob insolentem usum
præpositionis διὰ p. ἐκ, partim propter simi-
litudinem illorum Pseudo-Sophoclis versuum,

Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκέους
Ἡ χρυσοτεύκτους ἢ ἑλεφαντίνους τύπους,

valde suspectum est: nec minus seqq., in qui-
bus statim recurrit καθιστάται et πλανᾶσθαι,

quae novimus Hellenistarum esse. Etiam χλαμύδος haud rarum est apud hos; et ultimus versus merito potest confictus videri. Eadem, credo, conditio est versuum sequentium, quos pro Menandreis afferunt iidem:

Μηδὲ βελόνης

᾿Ω φίλτατ', ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτέ.

᾿Ο γὰρ θεός γ' ἔργοις δίκαιοις ἤδεται.

Πονοῦντα δ' ἐὰ τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,

Τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.

Θεῷ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὢν,

Μὴ λαμπρὸς ὢν ταῖς χλαμύσιν ὥς τῇ
καρδίᾳ.

Βροντῆς ἐκούσας μηδαμῶς πόρρῳ φύγῃς,

Μηδὲν συνειδῶς αὐτὸς αὐτῷ, δέσποτα.

Ultimum versum ut repetitum ex prioribus cum Clerico omisi. Praeterea leg. καὶ λαμπρὸς ὢν, ut cetera taceam. Ex eodem Iustino et Clemente feruntur versus Euripidis hi ap. Grot. et Barnes.

Εἰ τις δὲ θνητῶν οἶεται τοῦφ' ἡμέραν

Κακὸν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,

Δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἀλίσκεται.

᾿Οτε δ' αὖν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ δίκη,

Τιμωρίαν ἔτισεν ὢν ἤρξεν κακῶν.

᾿Ορᾷτ' ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεόν,

Δις ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.

Ἔστιν γάρ, ἔστιν· εἰ δὲ τις πράσσει κακῶς,

Κακὸς πεφυκὸς, τὸν χρόνον κερδαίνετω.
Χρόνῳ γὰρ οὗτος ὑστέρω δώσει δίχτυν.

His ap. Iustin. praefigitur versus plane ἀμε-
τρος:

Ἀφ' ὁδὸν βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν.

Apud Clementem sic legitur!

Ὅς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
Δίδωσιν· εἰ τις δ' οἶεται τοῦφ' ἡμέραν

etc. unde satis apparet, varie haec interpolata
esse. Docuit autem Valckenarius l. l. quin-
que versus esse Euripidis genuinos e Phrixo:

Ὅστις δὲ θνητῶν οἶεται τοῦφ' ἡμέραν
Κακὸν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
Δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἀλίσκεται.
Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη,
Τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἤρξεν κακῶν.

Plura vide ap. Valck. Clementis lectio,

Ὅρᾱτ' ὅσοι δοκεῖ τε οὐκ εἶναι θεόν,

turpi hiatu laborat. Illud ἔστιν γὰρ, ἔστιν
valde adamavit iste Iudaeus. Ita habuimus,

Εἰς ταῖς ἀληθείαισιν, εἰς ἔστιν θεός,

et,

Ἔσται γὰρ, ἔσται κείνος αἰῶνος χρόνος.

Ni fallor, obloquitur Euripidi, cuius hoc est ex Bellerophonte,

Φησὶν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
Οὐκ εἰσιν, οὐκ εἰσ'· εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
Μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθω λόγῳ.

Ut in plurimis horum spuriorum versuum magna lectionum, ordinis, auctorum est confusio, ita etiam invenitur in sequenti fragmento, quod ap. Iustin. *Philemoni* tribuitur, ap. Clem. *Diphilo*: scilicet parum sibi Iudaeis falsariis constantibus. Est hoc tale.

Οἶε σὺ τοὺς θανόντας, ὃ Νικήρατε,
Τρυφῆς ἀπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ,
Πεφευγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότας;
Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Καὶ γὰρ κατ' Αἰδὴν δύο τρίβους νομίζομεν,
Μίαν δικαίων, χατέραν ἀδίκων ὁδόν.
Εἰ γὰρ ὁ δίκαιος κἀσεβῆς ἔξουσιν ἐν,
Ἀρπάζ' ἀπελθὼν, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα.
Μηδὲν πλανηθῆς, ἔστι καὶ Αἰδοῦ κρίσις,
Ἦνπερ ποιήσει θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,
Οὐ τοῦνομα φόβερὸν, οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμ'
ἐγώ.

Mitto varias lectiones, quarum hic quoque magnus numerus est, mitto traiectiones ceterosque errores: unum dico hoc, aliquid certe ex Graeca comoedia profectum videri, sed il-

lud misere interpolatum. Notes autem hunc locum cohaerere cum praecedente; nam apud Clementem continuatur ita:

Ὅς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίον
Δίδωσιν·

quibus iam cetera adiecta erant. Sic apud primitivum auctorem nescio quem Hellenistam uno tenore decurrebant. De eo loco Clericus in collect. fragm., p. 362. *Quamvis*, ait, *hi versus forte possint suspecti haberi, quasi a Iudaeo aut a Christiano primum facti, sub Diphili aut Philemonis nomine; attamen ab Ethnico potuit melius dici quod hic habetur de nomine Dei non proferendo. Ego vero nunc planissime ostendam, nisi alia, de quo nunc non dicam amplius, at certe tres postremos versus ab Hellenista fraudulentè adiectos esse. Quanto sublimior est Atticus poeta, qui et ubi de Orco dicit, sidera vertice tangit, Aeschylus Suppl. vs. 231.*

Οὐδὲ μὴ ὦν Αἰδου θανάτων
Φύγη ματαιῶν αἰτίας πρόξας τάδε.
Κἀκεῖ δικάζει τὰμπλακῆμαθ', ὥς λόγος,
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμουσιν ὑστάτας δίκας.

Μηδὲν πλανηδῆς Hellenisticum est. Prov. 1, 10.
υἱέ, μὴ σε πλανήσωσιν ἄνδρες ἀσεβεῖς. Iesai.
44, 8. μὴ παρακαλύπτεσθε μηδὲ πλανᾶσθε.

Prov. 7, 25. καὶ μὴ πλανηθῆς ἐν ἀτραποῖς αὐ-
τῶν. Matth. 24, 4. 1 Cor. 6, 9, 15, 33. Galat. 6,
7. Iacob. 1, 16. Operae pretium est adscribere
locum similem 1 Cor. 6, 8 — 10. Ἄλλ' ὑμεῖς
ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀδελφοί.
καὶ οὐκ οἶδατε, ὅτι ἄδικοι βασιλείαν θεοῦ οὐ
κληρονομήσουσι; μὴ πλανᾶσθε, κ. τ. λ. nam
taedium subrepat transscribendi. De ἁδῇ
mentio est ubivis in Hellenistis, et κρίσις
ἁδου respondet κρίσει τῆς γεέννης Matth. 23,
33. Κρίσιν ποιεῖν amant iidem de Deo et quo-
libet iudice, ubi Graeci dicunt saltem κρίσιν
ποιεῖσθαι. Iesai. 1, 24. Psalm. 139, 13. Deute-
ron. 10, 18. Psalm. 98, 4. Ezech. 28, 26. ubi de
Deo est, ὅταν ποιήσω κρίσιν. Is autem dici-
tur θεὸς ὁ πάντων δεσπότης, ut h. l. ita et Si-
rac. 36, 1. cf. Sap. 6, 7. 8, 3. Iob. 5, 8. Act. 4, 24.
Iud. 4. Et num Iovis nomen metuendum?
Minime, obstrepente licet Clerico, sed Ieho-
vae potius: nempe ἅγιον καὶ φοβερόν τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ Psalm. 119, 9. cf. 98, 3.

Dei sui nomen passim Iudaei et Christia-
ni Ethniconum scriptis fraudulenta interpola-
tione inseruerunt: nec tamen difficile est frau-
dem detegere. Ita est in Platonica epistola VI. p.
323. D. ubi Scriptor nescio qui hortatur Her-
miam, Coriscum et Erastum: Ταύτην, inquit,
τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀνα-
γνῶναι χρῆ, μάλιστα μὲν ἀδρόφους, εἰ δὲ μὴ,

κατὰ δύναμιν ὡς οἶόν τ' ἐστὶ πλειστάκις· καὶ
 χρῆσθαι συνδήκη καὶ νόμῳ κυρίῳ, ὃ ἐστὶ δέ-
 καιον ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα μὴ ἀμούσῳ
 καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ [καὶ τὸν
 τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ
 τῶν μελλόντων, τοῦ τε ἡγεμόνος καὶ αἰτίου πα-
 τέρα κύριον ἐπομνύντας], ὃν (leg. ὃ) εἰάν ὄντως
 φιλοσοφῶμεν,· εἰσόμεθα πάντες σαφῶς, εἰς
 δύναμιν ἀνθρώπων εὐδαιμόνων. Quae uncis
 inclusi, sunt interpolatoris (cf. Tennemann.
 Syst. philos. Plat. T. I, p. 111.), et quidem
 Christiani, qui Deum patrem et filium Iesum
 Christum apud Platonem legi volebat; id quod
 valde delectavit sanctos patres hunc locum
 certatim proferentes, *Clem. Alex.* V, p. 255.
 28. *Sylb. Orig. c. Cels.* VI, p. 288. *Hoeschel.*
Euseb. Praep. evang. XIII, p. 675. *C. Cyrill.*
adv. Julian. VIII, p. 270. A. Nec tamen haec
 epistola a Christiano conficta est, sed agno-
 scitur ab Ethnicis, a Thrasylo aliisque, etiam
 abs Timaeo Lexicographo ex ea quaedam imi-
 tante p. 2. ed. Ruhnck. Turpis error est Me-
 nagii ad Diog. L. III, 61. qui eam ne legerat
 quidem neque omnino norat. Tamen no-
 lim quisquam epistolam Platonis esse putet,
 propterea quod a Christiano scripta non sit;
 potius et haec et ceterae spuriae sunt, ex-
 ceptis VII. VIII. et credo III, quas quidem.

suis parum idoneis argumentis Meinersius ne-
tiguam prostravit.

C A P U T XIII.

Euripidis Medea drama correctum.

Quum in exordio harum dissertationum promississem, de Euripide dicturum me fore, et speciatim de eius Iphigenia in Aulide, hactenus alia omnia egi, de his nihil quidquam narravi: nunc excusso Aeschylo ac Sophocle temporum series reducit ad Euripidem, et habemus iam nonnulla, quibus innixi inquiramus ulterius. Ut in unum Herculem multorum facinora heroum, ita in unum Sophoclem cognominis viri opera imposita videntur esse: Aeschyli vero fabulae ab eius familia subinde mutationes passae sunt; *Euripidis* num solas intactas atque integras relictas fuisse credis? Ego vero aliter contigisse aio: quod persequar nunc, admixtis aliis, quae ad intelligentiam huius tragici faciant, partim omnino non, partim minus diligenter adhuc traditis: eaque ordine proponam tali, qui mihi rebus

ipsis accommodatissimus videatur: quamquam in argumenti diversitate non poterit unicuique capiti locus definiri necessario. Eius igitur poetae plura emendata dramata esse supra dixi, ubi inter ea recensui *Medeam*. Non nunc animus est dicere contra Henr. Planchium ad Ennii *Med.* p. 71 sqq. quid ipse repererim, brevitè proponam. Eam correctam fuisse ex veteribus tradunt summi auctores. Scriptor *Argum.* ap. Brunck. τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασιν. Qui correxerit, parum apertum: tamen ipsum Euripidem significari non dubito. Praestantissimus quidem Beckius coniecit: ὑποβαλέσθαι ὁ Σικυνῶνιος Νεόφρων; ac sane Neophronis *Medea* nihil aliud fuisse videtur quam Euripidis fabula, sed a capite ad calcem haud leviter interpolata. Illud quidem divinare licet e verbis Diog. L. II, 134. de Menedemo: Ὡς τε πταίανσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀπεγνωσέναι, πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἐν τοῖς Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυνῶνιον φατίν, et fortasse ex fragmento Euripideis simillimo. V. Brunck. ad *Med.* 1063. Sed eadem fragmenta Neophronis tragoediam ostendunt a nostra diversam esse: atqui si Beckii emendationem recipias, ita res erit, quasi ea, quae superest,

Medea eadem sit ac Neophronis: quapropter equidem Euripidis ipsius interpolationem significari credo ab Auctore Argumenti. Apud Suidam Medea est minoris Euripidis tragoedia: cuius proinde nostram esse colligit Sam. Petitus Misc. VI, 15. non probans Hemsterhusio ad Hesych. v. Ἀπαιώνιστον. Nempe recte obicit Ios. Barnesius Vit. Eurip. §. XVIII. maiori Euripidi ab ipso Aristophane tribui primum versum nostrae Medae:

Εἰτ' ὄφελ' Ἄργους μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

Dicas, emendare potuit hoc drama minor Euripides, et quis spondeat nostrum esse emendatum illud? Potuit hoc fieri, non infitior: tamen idonea causa non est, cur vere existimemus factum: immo contrarium coniiciendi causa est. Tradunt veteres scriptores, Parmeniscus ap. Schol. Med. vs. 9. et Aelianus V. H. V, 21. accepisse Euripidem a Corinthiis quinque talenta, ut Medeam ipsam faceret suos liberos interficientem, quos secundum alios Corinthii iugulavissent. Cf. Barnesius vit. Eurip. §. XVII. Et hic quidem criticus omnium ineptissimus damnat totam narrationem, ab hac quoque macula suo more purgaturus delicias suas. Inter alia dicit iam Carcinum Medeam eadem perpetrantem induxisse teste Aristotele Rhet. II, 23. Unde verb scit Car-

cinum hunc Atheniensem esse tragicum, Xenoclis patrem, non Agrigentinum diu post Euripidem clarescentem? V. Fabric. B. Gr. T. II, p. 291. ed. Harl. Verum ut hic sit, unde novit tam bene, ante Euripidis Medeam, quae producta est Ol. LXXXVII, 1. Pythodoro magistratu sec. Argum. Med., editum Carcini drama fuisse? Sed ne hoc quidem premere necesse est: quis enim primum Euripidem dixit fabulam de Medea mutasse? Nihil narrant, nisi Corinthios Euripidi dedisse pecuniam, suam, ut Medeam faceret liberos occidentem. Hoc Corinthii non nisi in altera editione facere poterant: neque enim in priore consilium poetæ iis facile innotescere poterat. Nisi quis dicat, ab ipsis excitatum et provocatum tragicum ad Medeam scribendam esse. Itaque iteratam, editionem coniiicio factam a maiore Euripide esse, consentiens Musgravia ad Med. 1544. Accedit quod vs. 1381. hæc leguntur verba Medææ:

Γῆ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνήν ἑορτήν καὶ τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβούς φόνου.

Si Medea ipsa liberos trucidavit, qui potuit ea caedem tam foedo nomine appellare, qui Corinthiis iubere, ut instituerent sacra, propter eam? Nempe illa sacra significantur, quæ

Corinthii celebrabant ad expiandam Mermeri
 et Pheretis, Medeae filiorum, necem ab ipsis
 factam, et ridiculus poeta fuisset, si ea ob
 Medeae facinus instituta esse tradidisset. De
 re Aelian. l. c. Τὸν δὲ τοῦ τολμήματος, φασί,
 [τῶν παιδῶν] μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς
 παισὶ Κορινθιοί, οἶονεὶ δεσμὸν τούτοις ἀπο-
 δίδοντες. Schol. Eurip. l. c. Θύουσι δὲ αὐτοὺς
 καὶ Ἀργεῖοι κατὰ χρησμόν. Pausan. II, 3, 6.
 Παρὰ αὐτὸ μνημῆμά ἐστι τοῖς Μηδείας παισὶν,
 ὧν ὄνοματά μὲν σφίσι Μέρμερος καὶ Φέρης, κα-
 τὰ Λιδωδῆναι δὲ ὑπὸ Κορινθίων λέγονται τῶν
 δώρων εἶναι, ὧν τῇ Γλαύκῃ κομίσαι φασὶν
 αὐτούς. ἄτε δὲ τοῦ θανάτου βιαίου καὶ οὐ
 σὸν τῷ δικαίῳ γενομένου τὰ τέκνα Κορινθίων
 τὰ νήπια ὑπ' αὐτῶν ἐφδεῖρετο, πρὶν ἢ χοφ-
 σαντος τοῦ θεοῦ θυοῖαι τε αὐτῶν ἐπέτειοι
 κατέστησαν καὶ Δεῖμα ἐπιστάδῃ. τοῦτο μὲν
 δὴ καὶ ἐς ἡμᾶς ἐτι λείπεται γυναικὸς ἐς τὸ φρι-
 βρώτερον εἶκον πεποιτημένη. Et notes γῆν Σι-
 σύφου Corinthum invidiose appellari, ut Med.
 vs. 405. propterea quod Sisyphus est de versu-
 to sed eodem impio homine: nec Sisyphus pa-
 ter (non diversus a Corinthio, quod falso pro-
 didit Erasm. Vindingius Hellen. p. 160. E.
 Theb. Gronov. T. XI.) Ulyssi propter vim ma-
 tri illatam exprobratur, quum magna pars
 honestissimorum heroum spurii fuerint, sed
 propter patris huius infamiam. V. Iphig. A.

vss. 524. 1362. Cyclop. 104. Sophocl. Aiac. flagellif. 190. Philoctet. 417. 623 seq. 1311. Aeschyl. Arm. Iudic. ap. Schol. Soph. Aiac. l. c. et Sophocl. ibid. Ovid. Art. III. 323. Recte Suidas de Sisypthidis: *εἰρηται δὲ ἐπὶ τῶν πανεύργων καὶ κακοήδων*. His in unum collectis probabile est hos versus ex priore editione, in qua Corinthii pueros Medae occiderant, relictos esse sive incuria sive alia quacunque de causa: id quod statuunt et Musgravius ac Böttigerus (de Medea Euripidea cum priscæ artis operibus comparata in Matthiae Misc. Vol. I, P. 1.). Nam ut credam, in priore editione multa fuisse in Corinthios acerbius dicta, etiam facit Hesychii glossa: *Ἀπαιώνιστον, δούσημον, Εὐριπίδης ἀλλαγῶν, καὶ ἐν Μυθείᾳ. Κόρινθον, ἀπαιώνιστον*: sic enim Hemsterhusius correxit, p. *Κόρινθον ἀπαιώνιστον*, notans una esse id ex priore Medea. Adde quod Lenzius in censura Planckiani libri (Annal. litt. philol. Heidelb. 1808. P. III.), quam nunc primum video, recte monuit, vss. 375 sqq. Medeam consilium habere interficiendi coniugis, quem tamen post, hac non interfecit: et concedes etiam illum locum e priore editione remansisse. Idem, vero doctus vir cum Böttigero putat versus 1381 sqq. in priore Medea fuisse a Iunone pronuntiatos ex machina rebus subveniente, quod ut credam, movet nunc hæc clausula, quæ

Lenzio notante talis est, qualis non nisi iis fabulis ab Euripide adhibetur, quae divina ope ad feliciorum exitum perducuntur: alias enim ipsa Medea, curru draconibus iuncto aucta, ut est in Senecae fabula cognomine, iubere ea poterat tamquam heroina divinis viribus praedita et horrenda. Haec sunt quae ego pro certis credo poni posse; ut praeter maiorem Euripidem ab alio interpolatam tragicodiam putem esse, neque haec nec cetera a Lenzio dicta persuadent, quum mera coniectura nitatur eius sententia, quumque plures sint ipsius Euripidis fabulae, quae similibus vitiis laborent neque absque historiae testimonio huic abiudicari possint. Quae vitia in cetera fabulae praestantia ex ipsa correctione nata esse possunt: id quod in emendatione fieri solet, ut pro mendis, quae deleas, maiora committas. Sed hi excussis videamus, num aliae quoque utriusque recensitionis diversitates hodieque investigari queant, et quaenam sint earum causae rationesque. Plura tanquam ex Medea Euripidis proferuntur, quae in nostra nusquam reperies posita: ea censeo ex priore sumpta esse. Ne tu ista ex minoris Euripidis Medea deprompta putes: non illa videtur magnam celebritatem habuisse, et illud *Κόπιδος ἀναιώνιστος* certe est ex maioris Euripidis dramate, quoniam dicitur, *Εὐρι-*

πίδης ἀλλ' αὖ καὶ ἐν Μηδείᾳ. Porro ad
haec Aristophanis Acharn. vs. 119.

ὦ Θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξευρημένη,
annotat Schol. παρωδία χρῆται· ἔστι γὰρ ἐν
τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου, ᾧ Θερμόβουλον σπλάγ
χρον. οὗτος οὖν σκόπτων Εὐριπίδην προσέθηκε
πρωκτὸν παρὰ προσδοκίαν. Cur hunc locum
in secunda Medea poeta omiserit, satis est
apertum: neque enim respicere ad vs. 109.
Scholion potest; nec scio, cur Musgravius con-
ferre tamen iubeat Aristoph. Pac. 1013. ubi
nihil est quod huc faciat, nisi quod ibi appel-
latur Medea Melanthii, cui nihil cum nostra
commune est. Item ap. Stob. Serm. LXXVI,
p. 453. citantur ex Medea Euripidis haec:

Τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
Πλείω πορίζ' ἢ φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

Haec Brunckius Animadvv. in Med. extr. ne-
gat locum habere potuisse in hac fabula:
quidni habuerint in priorie editione, in qua
nutrix ea commodissime pronunciare poterat?
sed cod. Reg. ap. Brunck. habet Βιότου ἐκ Μη-
δείας. Plurimorum tragicorum sunt Medae,
Carcini ap. Aristot. l. c. Dicaeogenis ap. Schol.
Eurip. Med. 167. Diogenis Oenomai ap. Suidi
v. et inde Eudoc. Violar. p. 132. Melanthii ap.
Aristoph. Pac. 1013. ubi, v. Schol. Herilli ap.

Diog. L. VII, 166. *Neophronis*, v. Brunek. ad Med. 1663. Menag. ad Diog. L. II, 134. item comicorum *Antiphanis* ap. Polluc. VII, 57. pro quo nescio qua ratione tragicum Antiphontem reponunt Ruhnkenius et Spaanius; porro *Cantharidis* ap. Suid. v. et inde Eudoc. p. 269. Suid. et Apostol. in proverb. Ἀράβιος αὐλητής, quam tragoediam facit Fabricius B. Gr. T. II, p. 290. nulla idonea causa, postremo *Dinolochi* ap. Polluc. IV, 174. coll. Hemsterh. et Fabric. B. Gr. l. c. p. 294. *Eubuli* ap. Athen. VII, p. 300. C. *Strattidis* ap. Athen. XI, p. 467. E. XV, p. 690. F. Harpocrat. v. Μυσῶν λεία. Bioti nec comici nec tragici ne nomen quidem innotuit: neque horum nominum ullam propius ad cod. Regii scripturam accedit: quapropter vereor ne hoc quoque fragmentum ex Nostri Medea priore sit. Apud Plutarchum bis legitur versus Euripidis,

Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐδ' αὐτῷ σοφός,

quem in Medea Ennii positum fuisse ex Cicerone discimus Epistt. ad Fam. VII, 6. ubi inde affertur:

Qui ipse sibi:

Sapiens prodesse non quit, necquidquam sapit.

Itaque illum quoque ex Euripidis priore Medea esse recte coniecimus. Etiam lectionis differentia vs. 244. Ἐξω μολὼν ἔπαισε καρδίαν ἀσπής et

ἐπαυσε καρδίας χόλον, de qua v. Pierson. ad Moer. p. 60. Ruhnck. ad Tim. p. 247. videtur orta ex duplici editione esse. Alia duo apponam a Porsono acutissime investigata. Vs. 300. legitur hoc:

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά.
Δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφοῖ πεφυκέναι.

Apud Aristophanem vero Thesm. vs. 1141. Mnesilochus socer Euripidis dicit:

Σκαιοῖδι γάρ τοι καινὰ προσφθίων σοφά
Μάτην ἀναλίσκοις ἄν.

Jam ap. Eurip. est varia lectio ἐπη 1. σοφά. Quo posito Porsonus, *Credo equidem*, inquit, *hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset Noster ἐπεφόρος εἰς τὸ σοφά, veterem eius inimicum hoc vitium effugere non poterat. Ergo, pergit interpositis aliquot verbis, hac reprehensione permotus σοφά in ἐπη mutasse videtur Euripides. Haec ille: sed et istud, μάτην ἀναλίσκοις ἄν, mihi videtur in prior editione fuisse. Alterum pertinet ad Med. vs. 1314. ubi nunc habes:*

τί τὰςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας;

sed maxime probabiliter Porsonus ostendit olim fuisse:

Τί τοῦδε κινεῖς καὶ αἰμοχλεύεις λόγους;

Ecce vero apud Aristophanem Nub. vs. 1399. Phidippides, postquam ex Euripidis Aeolo cecinerat incestos amores, monetur a choro his verbis:

Σὸν ἔργον, ὃ καὶ νῦν ἐπὶ κινητὰ καὶ αἰμοχλεύτῃ.

Medeae versus traduci intelligitur facile: et vides iam causam, cur in altera editione pro audaciore locutione submissiorem delegerit. Sic et tempus definitur iteratae editionis: facta enim post Ol. XCI, 3. quo anno docta Thermopyloriasusae, cuius v. vs. 1069. coll. Musgr. Chronol. scenic. Ol. XCI, 2 et 3.

CAPUT XIV.

In Graecis tragoediis, praesertim Euripidis, multa in spectatorum, multa in partium favorem dicuntur, multa ex temporis historia illustranda. In Hippolyti coronati iterata recensione temporum est habita ratio. Num de Palamede similiter statuendum sit.

Apud Platonem in elegantissimo colloquio, cui a Gorgia Sophista nomen impositum est, multis disputatur in eam sententiam, tragœdiam non ad optimum neque ad emendandam civitatem sermones suos dirigere, sed hoc agere unice, ut spectantibus gratificetur, horum voluptati inserviat, horum suffragia ferat; ac si modos, numeros, metra subtraxeris, nihil superesse nisi verba ad magnam populi multitudinem in publico facta, pro concione puerorum et mulierum promiscue ac virorum, servorum et liberorum: ita ut haec magnifica et admirabilis maxime tragœdiae poesis revera nihil differat ab oratoria arte, sed, ut haec, plebis sit adulatrix. Durum hoc est gravissimè

viri iudicium, neque illud nobis magnòpere
 placet: at veteris tragoediae indole excusatur
 quodammodo. Primum enim ex iisdem ratio-
 nibus, quibus universam popularium suorum
 poesin Plato damnabat, ne tragoediae quidem
 favere poterat, propterea quod haec quoque
 vitas hominum imitabatur, improbos aequè
 ac probos mores describens; deinde Platonis
 quidem aetate hoc genus poeseos magnam
 habuit cum rhetorice affinitatem, ex quo
 Euripides liberius et frequentius de pulpito
 dicere coepit talia, quae partim *philosophorum*
scholis, partim *forensi suggestui* magis conve-
 nirent, quam Bacchi theatro. Ex quibus ne-
 cesse est Platoni alterum cum maxime arris-
 sisse, quod praecepta morum ex histri-
 onum ore sonarent, alterum vero non minus displicuisse,
 quum publicis civitatis negotiis poetae sese
 immiscerent. Et de illa quidem re audiamus
 Valckenarium Diatr. p. 250. égrege disseren-
 tem. *Socratis*, inquit, *exemplum secutus istac*
iam aetate corruptos civium suorum mores emen-
dare studuit Euripides, ἀξίος ὧς ἀληθῶς Σωκρά-
τειῆς διατριβῆς, ut vere Clementi dicitur *Alex.*
in Protr. p. 65. 12. Si praestare non adeo po-
 tuit, facere tamen conatus est, quod poetam de-
 cere dicit Agathon in *Aristoph. Ran. vs. 1041.*
Pro istius aevi licentia malos cives nominatim
insectabatur Aristophānes, quorundam etiam

optimorum irrisor maledicentissimus. Humanitatis amans Euripides sub heroicis personis, antiquis certe, vitia civitatis Atticae plurima modeste notavit; nullum frequentius, quam bonis civibus et civitati perniciosum eloquentiae studium. Quam in rem erudite disputat p. 255 sqq. Sed eiusmodi plura adhuc investiganda sunt: quibus neglectis veterum dramatum intelligentia nunquam perfecta erit. Ita quod in Phoenissis vss. 472 sqq. Eteocles cum fratre colloquens omne ius fasque spernit, pro honesto, pro aequo, pro pio impotentem vim exercendam, immanissimis quibusque et iniustissimis cupiditatibus obtemperandum esse profitetur, haud dubie docetur ex Sophistarum et Rhetorum persona, haec perditissima praecepta palam prae se ferentibus, quemadmodum ille Callicles ap. Plat. Gorg. p. 483 B sqq. et Thrasymachus Chalcedonius Rep. I, p. 338, C sqq. quorum sententiam exponit et Glaucō Rep. II, p. 358 B sqq.

Sed multo plura loca sunt, ubi Euripides oratorum more modo optimatum, modo plebis contra adversarios, modo reipublicae Atheniensis partes suscipit contra extraneos, eius sive studiis sive odiis accommodans fabulas: et videntur adeo multae veterum tragoediae, quae tempori inserviebant, certis voca-

sionibus atque ad certum quempiam finem a poetis festinatae esse, ut proximis feriis doceantur, haud diu meditatae, sed negligentius elaboratae, id quod de Supplicibus et aliis apertum est, de quo dicemus paullo post. Et fuit hoc non minimum tragoediae commodum, quod patriae res agebantur: inde potissimum nata facultas est admiscendi quaedam ad delin-
 niendos spectatorum animos, mireque augendum populi studium. Neque in hoc Euripides primus est, sed laudes sociorum, hostium reprehensiones reperies iam apud Aeschylum, quo pertinent Pers. vss. 229—244. et quae de Eumenidibus dixi cap. IV. atque ubivis sunt descriptiones rerum civibus gratarum et patriae laudes, ut apud Aeschylum in fine Eumenidum, monente Böttigero de fur. pers. p. 6. et apud Sophoclem Oedip. Col. 668-720. Tamen negari non potest, in Euripide hoc cerni potissimum, quoniam is, ut Pollux dicit IV, 111. multa ex sua persona loquitur etiam per chorum, quod quidem τραγικόν, inquit, οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μὲν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν, τὰς γυναῖκας, ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαδόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς, δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἀμιλλῆς ποιεῖ σπανιάνους, ὡς περὶ ἐν Ἰππονόρῳ. De hoc Euri-

p̄dis more dixit iam Jacobsius noster Additt.
 ad Sulzer. Theor. T. V. P. II, p. 408 - 410. et
 de singulis tragoediis varii, ut de Bacchis
 Musgravius et Tyrwhittus ad vs. 201. Memo-
 rabile inprimis exemplum est descriptio Mene-
 lai Laconis, qui ab Atticis poetis fingitur homo
 improbissimus, ut in Euripideis Oresta et
 Andromacha atque Aulidensi Iphigenia: v.
 Markl. ad Iphig. A. 304. coll. Sophocl. Ai-
 ac. flagellif. 1047 sqq. Neque immerito Barnesius,
 homo cetera absurdus, etsi is maxima ne cog-
 nita quidem habebat, dicit vit. Eurip. §. III.
*Nemo mortalium tanta dexteritate veteres fa-
 bulas ad praesentis tunc temporis circumstan-
 tias referre umquam deprehenditur; quod ma-
 ximum semper audiendi lenocinium habetur.*
Adeo autem se omnia auditorum suorum gratia
scribere professus est, ut etiam volens sciensque
nonnunquam de scenae regulis remitteret et ar-
tem tragicam arte populari commutaret. Hinc
 est, quod Dio Chrysostomus laudat τὸ ἀκρι-
 βὲς καὶ δριμύ καὶ πολιτικὸν τὸ τοῦ Εὐριπί-
 δου, et quod Plutarchus vocat Εὐριπίδην σο-
 φὸν ἄνδρα καὶ πολιτικῶν ἐπιστήμονα σοφισμά-
 των: quin multo ante utrumque Aristophanes
 in Ranis post Aeschylum Euripidem per ludi-
 brium induxit consilia civitati dantem. His
 igitur de rebus nunc expromam quaedam
 singularia.

Hippolyti Euripidei duae fuerunt editiones, altera *καλυπτομένου*, altera *στεφανηφόρου* nomine insignita: ex quibus illa deperdita est, haec adhuc servatur, atque ab Auctore Argumenti dicitur esse *τῶν πρώτων*, victoriamque Athenis meruit, licet longe inferior multis aliis Euripidis fabulis; sed ipsa vitia, sententiae inprimis immodice cumulatae, et fortasse faustus fabulae exitus iudicum animos videntur movisse, nisi aemulorum Iophontis et Ionis etiam minus bonae tragoediae fuerunt. Verum, ni fallor, accessit aliud, ut praemio Euripides decoraretur, illud dico, quod plura in hoc dramate ad praesentem tunc rei publicae statum dicta sunt ita commode, neminem ut latere, neminem immotum recordatione calamitatum relinquere potuerint. In *Hippolyto* velato finis egregius fuit hic (Fragm. XVIII):

ὦ μάκαρ, οἷας ἔλαχες τιμᾶς,
 Ἰππόλυδ' ἥρωϊ, διὰ σωφροσύνην.
 Οὐποτε θνατοῖς ἀρετῆς ἄλλη
 Δύναμις μείζων. ἦλθε γὰρ ἡ πρόσθ'
 Ἥ μετόπισθεν
 Τῆς εὐσεβείης χάρις ἐσθλή.

Non dubito quin hos versus omnes prae-
 laturi sint istis, qui nunc claudunt tragoediam:

Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πόλιταις

Ἦλθεν ἀέλπτως.

Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος.

Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς

φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

Tamen nemo quaerit, cur haec pro illis reposita sint a poeta; ne Valckenarius quidem in hoc offendit. Ea, quae antecedunt hos anapaestos, tanquam maxime egregia nuper laudavit A. W. Schlegelius libro Gallice scripto, comparatione inter Phaedram Racinii et Euripidis p. 103. sed multo etiam maiorem gratiam, quam apud nos, habebant apud Atticos auditores. Nempe ultimi versus sunt hi:

ὦ κλεῖν' Ἀθηνῶν Παλλάδος δ' ὀρίσματα,

Οἷον στερήσεσθ' ἀνδρός ὃ τλήμων ἐγώ.

ὦς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

Hippolytus repetitae editionis data Ol. LXXXVII, 4. eodem anno quo periit Pericles morbo absumptus: unde jam nequit dubium esse, haec, οἷον στερήσεσθ' ἀνδρός, pronunciata abs Theseo heroe populari, dicta esse ad significationem nuper defuncti magni viri, ideoque etiam illa, κοινὸν τόδ' ἄχος κ. τ. λ. pro multo melioribus substituta esse, ut hoc lenocinio audientium animi captarentur, utque Periclis, quo nullus de republica videretur

melius meritis fuisse, memoria in tragoedia quoque celebraretur, quam ille sua munificentia tantum promoverat. Atque ejusmodi dicta quam cupide populus arripuerit, quam callide perspexerit, licet discere ex narratione de Aristide, quum doceretur Aeschyli Septem adversus Thebas, si ea vera est. V. cap. V. extr. Quam bene autem tempora conveniunt! Obiit Pericles Archonte Aminia mense Metageitnione: v. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 657. Lips. paucis interjectis mensibus sunt Lenaea, quibus acta haec fabula erit. Etiam plus: consulto delegisse Euripidem tragoediam hanc contendo, ut hoc anno ageretur, quod multiplex tum occasio esset talium lenociniorum. Morbi nuper grassati memoriam iniicit vs. 177.

Ὡ κατὰ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι,

et morbum potius quam Venerem deam intelligebat, quisquis audiebat versum illum:

Ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

Nonne vero nuper Athenienses didicerant veritatem huius sententiae vs. 186 sqq.

Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν

Τὸ μὲν ἔστιν ἀπλοῦν τῷ δὲ συνάπτει

Λύπη τε φρενῶν χερσὶν τε πόνος.

Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,

Κοῦκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.

Audi modo de morbo Thucydidem II, 51. quae unusquisque spectatorum expertus erat: Δεινότατον δὲ πάντος ἦν τοῦ κακοῦ, inquit, ὅτι ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλῆναι, ὥςπερ τὰ πρόβατα ἔδνησκον καὶ τὸν πλείστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει. εἴτε γὰρ ῥῆθ' δέλοιεν δεδιότες ἀλλήλοις προσιέναι, ἀπώλυντο ἔρημοι, καὶ οἰκίαι πολλὰ ἐκενώθησαν ἀπορία τοῦ θεραπεύσαντος· εἴτε προσέβιεν, διεφθάρητο, καὶ μάλιστα οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι. αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, ἐσιόντες παρὰ τοὺς φίλους, ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖσι ἐξέκαμνον, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι. Et quid aliud quam consolatio ad eos, qui propinquos et familiares lue absumptos deplorabant, est vs. 191 sqq.

Ἄλλ' ὅ, τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο,
 Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
 Δυσέρωτες δὴ φαίνόμεθ' ὄντες
 Τοῦδ' ὅ,τι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 Δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου
 Κούκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
 Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Porro ubi Phaedra lecto imposita pro foribus effertur, et ubi dicit,

Ἐ, εἰ πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
 Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσάμεναι.

Atheniensibus haud dubie subiit recordatio aegrotorum, de quibus Thucydides ib. 49. Τα δὲ ἐγρὸς οὕτως ἐκάετο, ὥστε μήτε τῶν πάντων λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων τὰς ἐπιβολὰς, μήτ' ἄλλο τι ἢ γυμνὸν ἀνέχεσθαι, ἡδιστά τ' αὖ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ρίπτειν. Καὶ πολλοὶ τοῦτο τῶν ἡμελημένων ἀνθρώπων καὶ ἐδρασαν ἐς φρεῖατα, ἀπαύστῳ τῇ δίψῃ ἐννεχόμενοι. Ib. 52. Καὶ ἐν ταῖς ἀδοῖς ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας ἡμιδνῆτες, τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. Et quum Phaedra prope vecors nec sese neque alios videtur posse, succurrere spectatori poterat, quod idem scriptor tradidit ib. 49. Τοὺς δὲ καὶ λήθῃ ἐλάβαντο παραστίξα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίας, καὶ ἡγήθησαν σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπιτηδείους. Postremo vide ne ea, quae apud Euripidem vss. 405 sqq. de corruptione connubiorum dicuntur, inserta sint ad castigandam licentiam morumque effrenationem post morbum natam, qua de re Thucydidis locus est longior ib. 53. quam qui adscribi possit.

Quae qui tenuerit, non negabit operae pretium esse causas indagare interpolationum in repetitis fabularum editionibus: nam inexpectatam hinc lucem subinde exoriri ad alia perspicienda videbit. Ei autem rei, quam

modo exposui, simile quid traditur de *Palamede* Euripidis. Ex ea fertur fragmentum hoc:

Ἐκάνετ' ἐκάνετε
 Τὰν πάνσοφον, ὃ Δαναοί,
 Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσιν
 Ἀηδόνα Μουσᾶν,
 Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον.

Quae audiens fertur totum theatrum il-
 lacrymasse, propterea quod Socrates significa-
 retur: v. Diog. Laert. II, 44. Argum. Isocr. En-
 com. Busirid. Sed obiit Socrates Ol. XCV, 1.
 unde Valckenarius Diatr. p. 191. perquam du-
 bitanter de hac re loquitur et ipse ego supra
 cap. V. extr. nam Euripides jam Ol. XCIII.
 obiit, et Palamedes Euripidis docta Ol. XCI.
 secundum Aelian. V. H. II, 8. Schol. Aristoph.
 Av. 842. citante Musgravio in Chronol. scenic.
 Itaque aut falsa haec sunt, quod tamen ne-
 queo mihi persuadere: nimis enim illa in So-
 cratem quadrant: aut vere Petitus dixit post
 mortem Socratis actam esse fabulam: ita ta-
 men, ut iterato tum producta esset, et ea ipsa
 ab interpolatore, credo, addita fuissent: in quo
 mea sententia discrepat a Valckenarii, qui
 cetera similiter iudicavit.

CAPUT XV.

Explicantur ex historia loci quidam tragicorum, et iudicantur inde aliquot fabularum tempora. De peplo Panathenaeico in Ione Euripidis designato, et de peplo Minervae Dresdensis. Quaedam de Gigantomachia.

Mittamus nunc alia, in quibus examen eorum, quae in tragoediis ad res nuperrime gestas sive in populi gratiam dicta sunt, conduciqueat, et unum hoc notemus, quantum inde ad invenienda fabularum tempora proficere liceat: qua in re haud primi sumus, sed plura dixerunt ante nos alii, quae tamen accuratiori examini subiicere opus videtur esse: invicem autem ex temporum ratione possunt falsae opiniones de finibus totarum fabularum aut singularum partium refutari. De *Aeschilo* iam dixi quaedam: *Sophoclem* in *Oedipo Tyr.* 883 sqq. Alcibiadis exilium (Ol. XCI, 2.) gratulari civibus putat Musgraveus *Chronol. scenic.* p. 9. Sed hoc falsum

sit necesse est secundum ea, quae cap. XI. explicui. Probabilior res in *Oedipo Coloneo*: quam et civibus Sophoclis magnopere gratam fuisse novimus ex Argumenti scriptore; nec sine causa poeta in Thebanos invehitur gravissime, ut Euripides in Supplicibus, aut ut idem in Heraclidis reprehendit Argivos: qua in fabula Copreus caduceator eandem personam agit, quam impius Creon in Oedipo: ac Supplicum et Colonei Oedipi non absimile argumentum: similiter etiam Sophoclis Oedipus Atheniensibus victoriam de Thebanis velut in manus tradit, atque Adrastus dato iure iurando Argivos Atheniensibus in perpetuum iungit. Actam igitur Oedipum Coloneum eo tempore censeo, quum Thebanos Athenienses summo odio persequerentur: id quod fuit tum quum Euripides doceret Supplices, quam pono continuo post Ol. LXXXIX, 4. Sophocle annu agente LXXV. id quod optime congruit iis, quae de Oedipo Coloneo tradita sunt, licet non iis, quae habentur perinepta ap. Valer. Max. VIII, 7. ext. 12. Ibi enim est de Sophocle: *Prope enim centesimum annum attingit, sub ipsum transitum ad mortem Oedipo Coloneo scripto: in quo singulis fere vocibus declamatoris indoles cernitur vera parum curans sed ultra modum res exaggerans.*

Iam venio ad *Euripid. m.*, in quo talia omnia clarius spectare licet. Etenim eius in *Supplicibus* quam plurima rerum civilium respectu dicta reperies, ut vss. 187. 190. 232. 321. 410. 510. et ubivis: ac fortasse parte horum locorum pungitur Alcibiades, qui valde tum iuvenis rempublicam gerebat: quod in *Andromacham* quoque cadere videtur, ubi de iuventute et senecta disseritur vss. 183. 645. 728. 764 sqq. coll. Thucyd. V, 43. Sic populus non sola concione, non Delphico Apolline regebatur, sed Baccho etiam et theatro; et quid miremur hoc, quum hac ipsa aetate, ubi Musae a rebus divinis ac civilibus omnino dissociatae sunt, de pulpito populum ad patriam: ac religiones colendas nostrates hortari sero conati sint? Iam *Supplices* Barnesius notabili vanitate actam dicit Ol. XC, 3. quo tempore pacem fecerint Argivi et Lacedaemonii: cui rationi nollem accessisset Jacobsius Additt. ad Sulzer. Theor. T. V. P. II, p. 409. Si enim tum docta fabula esset, reprehensi potius, ut in *Heraclidis*, quam laudati Argivi fuissent: immo acta est tum, quum foedus pangeretur inter Athenienses et Argivos: quod contigit Ol. LXXXIX, 4. propter societatem abs Thebanis: ac Lacedaemoniis privatim initam: v. Thucyd. V, 46. 47. post quam *Euripides* haud dubie docuit tragoediam; praeser-

tim quum vss. 1191 sqq. eadem partim dicantur quae in foedere apud Thucydidem: ac firmatur hoc acerrimo Thebanorum odio, qui tamquam superbissimi ac rudissimi homines describuntur. Cf. Thucyd. V, 36-42. quae ad hoc tempus pertinent. Historico igitur fundamento nititur, quod dicitur de caesis abs Thebanis Argivis: v. Thucyd. l. c. 40. Porro in *Andromacha* summa est Lacedaemoniorum detestatio, ut vs. 446. leguntur haec:

Ὡ παῖσιν ἀνδρώποισιν ἐχθιστοὶ βροτῶν,
 Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
 Ψευδῶν ἀνακτες, μηχανόρραφοι κακῶν,
 Ἐλκτὰ, κούδεν ὑγιές ἀλλὰ πᾶν πέριξ
 Φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα
 Τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἐστίν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;
 Οὐκ αἰσχροκερδεῖς, οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
 Γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' αἰεὶ;
 Ὅλοισθ'.

Haec omnia ad eum fere modum dicta, qui in Shakspearii historicis dramatis invenitur. Et dubitari non potest, quin haec Euripidis fabula acta sit post aliquam iniuriam a Lacedaemoniis perfidiose illatam Atheniensibus sive eorum sociis. Neque absurde Sam. Petitus Misc. III, 16. e vss. 733 sqq. (ubi v. Barnes.) colligit doctam Ol. XC, 2. quum Lacedaemonii Argivos invaderent propter ea, quae in Trö-

zenios Spartae socios perpetraverant. Thucyd. V, 58 sqq. VI, 7. Diod. Sic. XII, 78. Convicia profecto in periuros Lacones quadrant optime, quandoquidem tum Ἀθηναῖοι Ἀλκιβιάδου πείσαντος τῇ Λακωνικῇ στήλῃ ἐπέγραψαν ὅτι οὐκ ἐνέμειναν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς ὄρκοις, quod haud dubie factum est feriis quibusdam, et fortasse iis ipsis, quibus acta haec fabula est: ita ut Euripides ad hoc ipsum composuerit eam festinantius, quod factum esse subinde conieci capite praecedente. Et tum vicisse Euripidem Barnesius dicit Vit. Eurip. §. xxvii. sine auctore. Postremo etiam *Heraclidae* ad res publicas pertinet: ex conviciis in Argivos ibi iactis apparet doctam esse, quum bellum Argivi pararent adversus Athenienses: quod longius foret, si vellem singillatim persequi: unus sufficiat locus vs. 285.

Φθείρου· τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ,

etc. Cf. praecipue vss. 354 sqq. 759 sqq. etc. Itaque coniicio actam tragoediam Ol. XC, 3, quum rupto foedere Argivi pacem cum Laconibus facerent, Atheniensibus autem bellum inferrent, efficientibus optimatibus (Thucyd. V, 76 sq.), qui ipsi in Heraclidis Euripidis iniuriam faciunt: anno tamen proximo, restituto Argis populari imperio, cum Atheniensibus in gratiam redeunt (Thucyd. V, 82. coll.

Dodwell. Annal. Thucyd. p. 687.) unde calculus noster fit etiam firmior. Iam qui vel mediocriter poematum formam et indolem insinuare animo, et quid in iis simile, quid dissimile sit, dignoscere didicerit, is tres has fabulas, Supplices, Andromacham, Heraclidas, et idem sentiendi ac scribendi genus eundemque poeseos colorem referre, adeoque non multum diversis et temporibus et conditionibus scriptas esse, utpote quae reipublicae omnes inservirent, et quidem circa Argivos, Thebanos, Lacedaemonios versarentur, animadvertet: ita ut ab hac quoque parte nostris rationibus haud levis accedat confirmatio.

Retractemus nunc locum, quem alia de causa supra cap. VII. plenum adscripsi, in fabula *Ione* vss. 184 sqq. in qua omnino multa dicta sunt ad delinendas auditorum aures, ut tota illa de Doro et Achaeo disputatio. Agi haec in *porticu Delphica* manifestum est e v. 184. ubi sunt *ἐν κίονες αὐλαί*, et vidit hoc iam Tyrwhittus; Musgravius autem per prolepsin designatam hic putat eam stoam esse, quam devictis ad *Rhium* Lacedaemoniis a Phormione Ol. LXXXVII, 4. (Thucyd. II, 84. Diod. Sic. XII, 48.) Delphis Athenienses aedificarant ex praeda atque ornaverant. Pausan. X, 11, 5, Utrum *Rhium* sit, nihil interest: *Molycrium* intelligit Dodwellus Annal. Thucyd.

p. 657. Quod si verum est, Ion acta erit non multum post Ol. LXXXVII, 4; et hoc non dissimile veri, praesertim quum vs. 1592. praeter necessitatem promontorium Rhium commemoratum sit, quippe ut fausto gratoque nomine Athenienses delectarentur. Praeterea imagines sunt totae Atticae, Atticoque donario maxime conveniunt, sive eas in tabula descriptas sive aulaeis intextas putes, quod potissimum placet Böttigero de fur. person. p. 14. nec mihi aliter. Idem tribus verbis. significat *Panathenaici pepli* memoriam hoc loco sibi subiisse: et vere nihil aliud hic esse, quam eius descriptionem, nunc ego distinctius ostendam, ea praemissa observatione, Delphico deo subinde missa peplo acupicta post acceptam victoriam: quale est pepulum Herculis vs. Ion. 1144. et aliud, cui pugna Salaminia intexta fuit vs. 1159. ubi v. Barnes. et Musgrav. Non tamen vs. 1163.sq. Cecrops ille tanquam peplo intextus ab Euripide affertur, sed ibi intelligo signum ab Atheniensibus dicatum, nescio an illud, cuius Pausanias meminit X, 10. quumque hoc ex pugna Marathonica dicatum Apollini sit, in illo autem peplo Salaminium proelium depictum fuerit, verisimile est ambo simul Delphos venisse. Itaque pepulum, ad Panathenaici exemplar factum, post pugnam ad Rhium Apollini missum

suspicio esse. Iam de peplo Panathenaeico post Meursium et alios plurima nota sunt: nonnulla poterunt melius dici. Ita ex iis, quae nunc ordine disseram, apparebit non in solo margine pictas figuras esse, sed in tota veste: tantus est imaginum numerus. Deinde quod Io. Meursius Panathen. c. 17. reprehendit Scholiastam Aristophanis dicentem, *Ἐπεσκευάζετο οὖν ὁ πέπλος κατ' ἑκατόν ἐνιαυτὸν, καὶ ἐπομπεύετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις*, quum tamen magnis is Panathenaeis deductus esset, in eo errasse doctissimum hominem nuper ostendit Schol. Plat. Reubn. p. 143. Τὰ δὲ μικρὰ Παναθηναία κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐπέλουν, ἐν οἷς καὶ πέπλος ἄλλος ἀνείτο τῇ θεῇ, κατ' ἣν ἦν ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους, τροφίμους ὄντας αὐτῆς, νικῶντας τὸν πρὸς Ἀτλαντίνους πόδαμον, quem locum alia etiam de causa maxime memorabilem in commentariis in Timaeum olim persequar. In celeberrima autem veste, quia magnis Panathenaeis Minerva induebatur, *Gigantomachia* descripta potissimum fuit, quae de re insignis Platonis locus Euthyphr. p. 6. B. Καὶ πόλεμον ἄρα ἡγεῖσθαι εἶναι τῷ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἑχθρας δεινὰς καὶ μάχας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ οἷα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τὰ τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν κατασκευαίμηνται καὶ δὴ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ὁ πέπλος μυστός

τῶν τοιούτων ποικιλμάτων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Proclus in Plat. Polit. p. 41. Ὁ τῶν Παναθηναίων πέπλος ἔχει τοὺς Γίγαντας νικωμένους ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν; et Schol. Plat. l. c. de magnis Panathenaeis: ἐν οἷς πέπλος τις ἀνήγετο τῇ Ἀθηνᾷ, καθ' ὃν ἐδείκνυτο ἡ κατὰ τῶν Γιγάντων ταύτης τε καὶ [ἡ] τῶν Ὀλυμπίων νίκη θεῶν: quae loca deprompsi ex ceterorum numero, quod et aliorum deorum in eo praeclara facinora depicta esse demonstrant et speciatim *Olympiorum*. Primae tamen *Minervae* dicatae sunt, unde h. l. vs. 208. post Gigantum mentionem iniectam virgines spectant Pallada ἐπ' Ἑγκελάδῳ γοργῶπὸν πάλλονσαν ἔνυν, id est, clypeum, plane ut cernitur in peplo *Minervae* *Dresdensis* (in Beckeri Augusteo Tab. IX. X. num. V.) et in nummo Seleucia ad Calycadnum in Cilicia excuso Gordiano III. regnante (v. ibid. p. 74.), ubi tamen Enceladus non, ut in peplo, humana specie fingitur, sed in draconem desinit. *Minervam* quidem in peplo *Dresdensi* aegis statim prodit, estque ibi sola, hac armata, ut apud Claudianum in Gigantomachia,

Tritonia virgo

Prosiliit, ostendens rutila cum Gorgone pectus:

Aspectu contenta suo non utitur hasta.

Secundum Apollodōrum loco infra laudando longe aliis armis utitur: Ἀθηνᾷ δέ, inquit,

Ἐγκελάδου φεύγοντι Σικελίαν ἐπέρριψε νῆσον:
 quod tamen non contrarium est Claudiano.
 Nec semper, ut apud hos, pedestris Minerva
 est in Gigantomachia, sed fingeatur etiam
 currui insidens, ut est ap. Callimach. Lav. Pallad.
 vss. 7 sqq. Sic ap. Eurip. Hecub. 466. chorus
 canit:

Ἡ Παλλάδος ἐν πόλει
 Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαι-
 ναιας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
 Ζεύξομαι ἄρματι πάλους,
 Ἐν δαιδαλέοισι ποι-
 κίλλουσ' ἀνδοκρόχοισι πήναις;

Neque aliter repraesentatur Ion, vs. 1527.

Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἄρμασιν ποτε
 Νίκην Ἀθανᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἐπι.

Propter hoc enim proelium Victoriae nomine
 decorata est, testante Phurnuto sine capitis
 de Minerva: Καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς Γίγαντας
 μάχῃ παραδίδεται ἡριστευκυῖα ἡ Ἀθηνᾶ καὶ
 Γιγαντόφοντις ἐπονομάζεται (Φλεγραίων ὀλέ-
 τερα Γιγάντων, Orphic. Hymn. XXXII, 12.).
 Haec est illa θεὰ Παλλὰς ἐν μωνύχοις πτερω-
 τοῖσιν ἄρμασιν Eurip. Iphig. A. 250. Tale
 fuit etiam signum Minervae Aleae sive Ἰππίας
 ἢ vocatae, quod τῇ Μανδουριέων λόγῳ γινο-

μένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπέλασεν
Ἑγκελάδῃ ἱππῶν τὸ ἄρμα, Pausan. VIII, 47,

1. *Enceladus* autem constanter appellatur
tanquam Minervae adversarius in peplo, ut
praeter II. II. apud Schol. Aristoph. Eqq. vs.
563. Καὶ τοῦ πέπλου, οὗ ἐγγράπτο Ἑγκελά-
δος ὃν ἀνέϊλεν ἡ Ἀθηναῖ ἣν δὲ εἰς τῶν Γιγάν-
των. Hinc habet Suidas. Cf. Eurip. Iphig. T.
220 sqq. Herc. fur. 908. et ibi citatum a Bär-
nesio Quintum Smyrnaeum, Apollod. I, 6,
2. quem non in singulis excito: quum omnes
noverint ad illum et ad doctissimos in eum
commentarios esse cuius recurrendum. Etiam
Gorgona occidisse Minervam in pugna hac
Euripides dicit Jon. 989 sqq. Cf. Böttiger. l. c.
p. 108. Post Minervam imprimis pater *Iupiter*
pingebatur: v. Plutarch. Demetr. p. 894. B.
Schol. Eurip. Hecub. l. c. Ἔδος ἣν ἐν Ἀθήναις
ὀφθαίνειν τὰς ἀριστείας τῆς θεοῦ πολεμικῆς
οὐδης καὶ ἃ κατὰ Γιγάντων κατεπράξατο ἀετὰ
τοῦ Διός. Et ita *Iupiter* in suprema pepli
Dresdensis area representatur curru vectus,
ut *Typhonem* fulmine prosterhit, velut in
gemma ap. Gorium Mus. Florent. T. I, t. 57.
num. 7. p. 108. coll. Lippert. Dactyloth. Chil.
I, num. 27. nam *Typhonem* vulgo vocant
quem *Iupiter* in Gigantomachia prostraverit:
etsi Apollodorus accuratius *Typhonem* tertio
post *Gigantas* loco a Terra creatum dicit,

Iupiter autem Porphyrionem ceterosque omnes fulmine prostravisse fertur, quos posthac Hercules interficeret sagittis: τοῖς δὲ θεοῖς, inquit, λόγιον ἦν ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν Γιγάντων ἀπολέσθαι δύνασθαι, συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινὸς τελευτήσειν. Tamen apud Claudianum Typhoeus Gigas est, ubi Tellus ait:

Ite precor, miscete polum, rescindite turres
Sidereas, rapiat fulmen sceptrumque Typhoeus,
Enceladi iussis mare serviat,

Et ap. Nonn. II, 32. Atque huic quidem novus Typhoeus est, ab altero distinguendus lib. XLVIII.

Ἡρακλῆς δὲ κάρηνα νέος γύμνωσε Τυφωεύς
Τυφιδανὴς προτέρῳ πανομοῖος.

Apud Nostrum Mimas a Iove prosternitur fulmine, et ap. Aristoph. Av. 1252.

Εἰς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα,

unde satis apparet, quam vere Apollodorus tradiderit omnes ab eo promiscue divina igne tactos esse. Plura de Jove Gigantum domitores v. ap. Diod. Sic. V, 71. Praeterea nostro Ionis loco Βαδχὶ facinus celebratur, qui ἄλλον ἀπέλεμοισι κισσῖνοισι βάκτροις ἐναίρει γὰρ τέκνον; quem potissimum spectans Gigantomachiam

Nonnus describit Dionysiācorum XLVIII. ubi, postquam dixit, quibus verbis mater Gigantas hortatus sit (fere ut apud Claudianum), Bacchi arma ita describit, ut Euripides habet:

Ἡμερίδαν δὲ κόρυμβον ἔχων ὀλετῆρα Γιγάντων
 Βάκχος ἀερσιλόφοις κατέτρεχεν Ἀλκυονῆος,
 Οὐ δόρυ Δουῖρον ἔχων, οὐ φοῖνιον ἄορ ἀείρων,
 Ἀλλὰ πολυσπερέας παλάμας ἐδάϊξε Γιγάντων,
 Αἰχμάζων ἐλίκεσσι, φιλακρήτω δὲ κυπέλλῳ
 Φρικτὰ πεδοτρεφέων ἐδαΐζετο φῦλα δρακόντων.

Paullo tamen post et face pugnat, ubi et Enceladus memoratur fulmine prostratus: huc autem praeterea facit, quod mox sequitur:

Καὶ τινος ἀσπαίροντος ἐπὶ χθονὸς ἄορ ἐρύσσας
 Βάκχος ἀναξ κεκόρυστο Γιγαντείοισι καρῆνοισι,
 Ἰοβόλων πλοκάμων ὀφιώδεα λῆϊα κείρων
 Καὶ στρατὸν αὐτοκέλευστον ἀτεύχεϊ χειρὶ
 δαΐζων

Μάρνατο λυσσῆεις χλοερῶν ἐπιβήτορα δένδρων
 Κισσὸν ἔχων τανύφυλλον ἀκοντιστῆρα Γι-
 γάντων,

Καὶ νῦν κε πάντας ἐπεφνεν ἐφ' ῥήξινορι θύρῳ,

etc. Quod autem nostro loco Bacchi iniecta mentio est, magis etiam placebit, ubi in animum induxeris ei tragoediam consecratam fuisse. In peplō tamen Dresdensi Bacchum

non agnosco, sed eius loco in secunda area *Silenus* designatus est, prodentibus eum auribus, de quibus v. Creuzerum nostrum in praeclarissima diatribe *Studiorum* T. II, p. 310. Quem *Silenum* notum est asino insidentem venisse ad pugnam una cum *Baccho*, *Satyr*ia ac *Vulcano*: quorum deinceps asini in coelo positi sunt. *Eratosth.* *Catasterism.* 11. *Hygin.* poet. astronom. II, 23. Eum autem artifex facete finxit tanquam propè victum et demissis, ut dicitur, auriculis, quum *Satyri* superbì quidem et gloriosi milites velint videri, revera autem sint inertes atque imbelles, quod tota *Euripidis* *Cyclops* ostendit, apud quem vs. 5. gloriatur *Silenus* *Bacchum* invocans:

Ἐπειτὰ γ' ἀμφὶ γηγενῆ μάχην δαρός,
Ἐνδέξιός σφ' ποδὶ παρασπιστῆς γεγώς
Ἐγκέλαδον ἰτέαν εἰς μέσσην δένων δαρί
Ἐκτεῖνα.

ipse posthac unum se praebens e genere οἰτιδανῶν *Σατύρων* καὶ ἀμυχανοέργων, ut vocat *Hesiodus* ap. *Strab.* X, p. 471. Ceterae figurae magis dubiae: nam multi dei fuerunt in eo. proelio clari. *Horatius* *Carm.* III, 4, 53 sqq

Sed quid *Typhoeus* et validus *Mimae*
Aut quid minaci *Porphyryon* statu
Quid *Rhoetus* evulsisque truncis
Enceladus iaculator audax

Contra sonantem Palladis aegida
 Possent puentes? Hinc avidus stetit
 Vulcanus, hinc matrona Iuno; et
 Numquam humeris positurus arcum
 — Delius et Patareus Apollo,

Ex quibus in tertia area Dresdensis pepli *Vulcanus*, in sexta formae gravitate ac fastu *Iuno* agnoscitur videtur: in octava, ni fallor, *Venus* est, quippe Olympiarum dearum una; in decima agilitate sua furoreque agnoscitur *Diana*. In nona, credo, est *Hercules*, sed more veterum non clava nec sagittis, nec leonina pelle insignis (cf. Strabo XV, p. 688.), ut in nonnullis etiam superstitem monumentorum; sed ut homo pallio amictus, ut distinguatur a diis: neque offendet quemquam, quod nullum omnino telum habet, quum ne ceterorum quidem quisquam praeter Minervam armatus sit; nec quod Iovis curru non vehitur, ut fingitur ap. Eurip. Herc. fur. 177.

Διὸς κεραυνὸν δ' ἠγόμην τεθριπὰ τε,
 Ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασιν
 Γίγασιν, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη
 Τὸν καλλίγικον μετὰ θεῶν ἐκόμασεν:

Ita enim etiam in Minerva esse ostendi. Pallium autem magnificentius Herculi tribuitur etiam ap. Eurip. Herc. fur. vss. 519. 627. 629. 959. 1159. 1198. 1204. deque eius Gigantomachia

vide praeterea Pindar. Nem. I, 100. et ibi Schol. Eurip. Herc. fur. vss. 853. 1190. 1272. Ceterae tres figurae repraesentare videntur *Martem*, *Apollinem*, *Mercurium*: nam inferis diis, Plutoni ac Proserpinae, quos superis opitulatos esse apud Claudianum legimus, item Neptuno, quem Apollodorus habet, postremo Parcis, quas alii nominant, nullus videtur in hoc peplo locus esse.

Hactenus de Gigantomachia: sed alia quoque praeclara Minervae gesta in peplo Panathenaico videntur descripta fuisse, teste quidem Schol. Hecub. l. c. et Auctore carminis Virgiliani, cui nomen Ciris vs. 29.

Ergo *Palladiae texuntur ex ordine pugnae*,

Magna Giganteis ornantur peplo tropaeis;

Horrida sanguineo pinguntur proelia cocco.

Additur aurata dejectus cuspide Typho,

etc. Quae quum ita sint, verisimile est ea quoque adiecta fuisse, quae heroes Minerva opitulante strenue gesserint. Ex quibus duo depromo, quorum in Ionis loco mentio fit, alterum vss. 190 sqq. *Herculis pugnam cum Hydra Lernaean*, quam aggressus fertur Palladis consilio (Hygin. Fab. 30. Pausan. V, 17.), alterum *Bellerophontae caedem Chimaerae* vss. 201 sqq. in qua adiutus est ab eadem. Et Herculem sane atque Iolaum Attico peplo inseri solitos esse ipsae testantur Creusae famulae

dicentes, Ἄρ' ὅς ἐμαῖσι παρὰ πῆναις κ. τ. λ. Propter quam heroum multitudinem, etiam Aristoteles suum Peplum hoc vocavit nomine: de hoc v. Fabric. Bibl. Gr. T. III, p. 275. Immo non soli heroes, sed ipsi *cives*, qui pro patria fortiter pugnantes reipublicae sive gloriam sive commoda auxerant, honore pep̄li huius fruebantur. Aristophanes testis Eqq. 563.

Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν ὅτι Ἄνδρες ἦσαν τῆςδε τῆς γῆς ἄξιοι καὶ τοῦ πλοῦ.

Ubi Schol. Νικήσαντες πέπλον ἐποίησαν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ἐνέθεντο τὰς ἀριστείας ἐν αὐτῷ, errore is veritatem velans, quam magis etiam detorsit Suidas sic efferens: ἢ ὅτι νικήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι πέπλον ἐποίησαν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ἐνέγραψαν τοὺς ἀρίστους ἐν αὐτῷ. Sed optime doctus grammaticus Servius ad Virgil. Aen. I, 484. *Peplum Minervae consecratum erat: in hoc depingebantur ex more apud Athenienses, qui strenue se in bello gessissent.* Quo etiam ducit adulatio Atheniensium Demetrium Phalereum et Antigonum pep̄lo inscribentium, qua de re v. Diodor. XX, p. 757. B. marg. Rhodom. Plutarch. Demetr. p. 893. D. p. 894. B. coll. Virgilian. Cir. vs. 21 sqq. quamquam inde apparet una, quam raro hoc fa-

etum sit, quamque piaculum habitum, si quem indignum hoc decore ornerent. Quibus iam in unum collectis etiam clarius fit, aptissime tale peplum victoriae causa pro donario Delphos misisse Athenienses. Eodem autem anno, quo factum hoc est, *Magna Panathenaea* celebrata sunt, quae agebantur ante Olympicos ludos XX diebus: ludi Olympici inibant XI. Hecatombaeonis: igitur Panathenaea magna acta XX. Scirophorionis anni quarti Olympiadis cuiusque. V. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 681. Quapropter si hoc anno acta fabula est, inprimis grata fuerit Atheniensibus Panathenaeici peplos de scriptio, nec minus, quod vs. 1137. *Parthenon*, in quo deponebatur peplus ille, significatus est, in quoque latere pedes centum, eaque in plano decem millia pedum habens. V. Musgravii notam egregiam ad h. I. Etiam Plutarchus Pericl. p. 159. E. Parthenona vocat *εκατόμπεδον*, a Pericle aedificatum: ut non curemus alia, quae de eius mensura dicuntur, de quibus v. Potteri Archaeol. I. 8. Quibus positis, Panathenaeis actam Ionem dicerem esse, nisi omnino nullae his feriis datae fabulae esse viderentur. Ita Iphigeniam Tauricam, Orestem, Electram in festo *Χόων* actas putem esse (v. Iphig. T. vss. 958 — 960. et ibi Io. Brodaeum, Electr. vss. 1254 sqq.),

etsi in Lenaeis repetitas fabulas doceri solitas esse noverim: cuius rei causam aperit Valckena-rius Diatr. p. 14. Bartholemius Anachars. T. VI, p. 69. ed. Paris. alterius: nam novas etiam datas fuisse demonstrabo continuo.

C A P U T XVI.

Feriae, quibus fabulae doceri solitae. So-phoclis et Euripidis obitus diligentius definitus. Didascalica alia.

Quae hactenus explicui licet omnia coniuncta sint cum quaestione nostra de interpolatione dramatum, tamen ea coniunctio valde saepe laxa et longinqua est: hoc autem capite iam proponam talia, quibus continuo post in ipsa re utar; et versabitur hoc totum in demonstrandis, quam fieri poterit, accuratissime tribus his terminis, quorum duo primi propter tertium potissimum inveniendi sunt: primo, *Euripidem defunctum Callia Archonte Ol. XCIII. 3. ante mensem Posideonem, id est, ante*

*obitum Sophoclis medio Posideone accidentem Liberalibus Piraeensibus; altero, Ranas docuisse Aristophanem eodem anno, Chytris, medio Anthesterione; denique tertio, Iphigeniam Aulidensem, Alcmaeonem, Bacchas una actas non ante magna Dionysia eiusdem anni, medio mense Elaphebolione. Sed priusquam ad haec accedam, mihi cum lectore conveniendum erit de Bacchicis festis, de quibus superiore demum seculo accuratius disputatum est a duumviris peritissimis, Dav. Ruhnkenio ad calcem Hesychii, et Bartholemio in Commentt. Acad. Inscriptt. T. XXXIX, p. 172. ita tamen ut posthac nonnulla addere potuerit vir egregius mihiq̃ue amicissimus Spaldingius Praef. ad Demosth. Midian. p. XIII sqq. Convenit nunc inter omnes, tria fuisse hactum feriarum genera: *Ruralia Dionysia, Lenaea sive Anthesteria*, qui tres sunt dies suo quisque nomine distincti, et *Liberalia Magna sive Urbana*: ex quibus Ruralia celebrata a die XIX. mensis Posideonis; Anthesteria Anthesterione mense per triduum, die XI. Pithoegia, XII. Choes, XIII. Chytri; postremo Urbana per quatridduum, mensis Elaphebolionis circiter XI-XIV. Dramata autem et tragica et comica acta sunt Urbanis et Lenaeorum dictis $\chi\omicron\alpha\upsilon$ et $\chi\upsilon\tau\tau\omicron\upsilon\gamma$: Lenaeis tamen saepe tragoediae et credo etiam comoediae tantum repetitae*

sunt: attamen et novae tragoediae, ut novae comoediae datae: exemplo est Agathonis drama primum victoriam ferens, de quo v. cap. VIII. Sed Bartholemius etiam *Piraeensibus Dionysiis* actas fabulas dicit, et nititur Decreto Euegori ap. Demosth. in Midiam p. 517. Reisk. quando tamen celebrata sint, ignorat, Cui optime subvenit Spaldingius l. c. p. XVI. docens *Διονύσια ἐν Πειραιοῖ* non alia esse quam Ruralia: etenim haec in demis agi, Piraeum autem demum esse tribus Hippothontidis: et eiusdem ei generis videntur fuisse τὰ ἐν Βραυρῶνι Διονύσια. Verum Piraeensia Liberalia, ceteris Ruralibus magnificentiora, comoedorum ac tragoedorum certamina habuerunt. In eo enim et Bartholemius et Spaldingius errant, quod Piraeensia Liberalia uno Demosthenis loco commemorari putant, quum ad ea pertineat locus Aeliani V. H. II, 13. de Socrate: *Εἴποτε Εὐριπίδης — ἡγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατήκει*. Quem locum, quum Valckenarius Piraeensium Liberalium mentionem fieri ignarus Diatr. p. 14. misere vexaret, haud mirum est hoc eum probare non potuisse Ruhnkenio harum rerum peritissimo. Et theatrum fuit in Piraeo (v. Meursii Pir. c. VI.): unde collegeris fabulas ibi commissas fuisse, etiam absque di-

sertis testimoniis si foret. Quid quod in aliis quoque demis acta dramata sunt? Nam in *Munychia* quidem, quae et ipsa inter demos est, Dionysiacum theatrum fuit a Piracensi distinguendum (v. Meurs. l. c. c. IX.), et in *Colyto* Aeschines egit fabulas, teste Demosthenē de cor. c. 55. quamquam ignobile fuit hoc quidem loco dramata repraesentare. Iam his rationibus apparet, quod adhuc nemo explicavit, etiam Ruralibus Dionysiis, mense Possideone, et tragoedias et comoedias actas fuisse, et credo novas atque iteratas promiscue, ut in Lenaeis. Restant *Panathenaea*, quibus data dramata esse credunt nonnulli ex Diog. L. III, 56. (descripsit Suidas v. *τετραλογία*) auctore Thrasylo, ut putabat Bartholemius. Probabile olim videbatur cum Minerva, artium praeside, fabulas Bacchum communes habuisse, certe tragoediam, castissimas eius aures minime laedentem, et in ea sententia multi egregii viri fuerunt, vt Bentleius Epist. ad Mill. p. 463. Lips. Böttigerus de fur. pers. p. 8. etsi contra Casaubono de satyr. poes. I, 5. p. 161. *Panathenaea* etiam Baccho sacra fuisse propter illud ipsum videbantur. Etsi Barnesium audimus vit. Eurip. §. XXVI, Ol. LXXXIV, 3. Diophilo Archonte Euripides vicit *Panathenaeis* secundum Marmora Oxoniensia, in quibus tamen nulla fit *Panathenaeorum* mentio. Iam primus

Barthelemius dubitavit, assentientibus, immo etiam confidentius pronunciantibus pluribus, ut praeceptore nostro Fr. Aug. Wolfio, carissimo viro, Prolegg. ad Demosth. Leptin. p. XC, an omnino Panathenaeis actae fabulae sint; et Francogallus usus argumentis est, quae haud facile refutes: quibus unum et illud gravissimum nuper adiecit Eichstadius de dram. comico-satyric. Addend. ad p. 29. monens acutissime, festorum nomina ap. Diog. L. non abs Thrasylo profecta esse (hoc enim voluit, licet aliud dixerit), sed ab interpolatore, ad stipulante Wolfio Prolegg. ad Homer. p. CXI: quem ego interpolatorem potius compilatorem Diogenem dixerim, qui ea nomina loco ex Thrasyllis ducto interposuisse videtur. Haec igitur res de actis Panathenaeis fabulis ineptissimi sane hominis testimonio nititur: quapropter huic quidem fundamento nihil superstruxerim. Praeterea Barnesius Vit. Eurip. §. XXVII. Vespas Aristophanis actam primum dicit *Olympiis* in Urbe, secundo Lenaeis, usus Argumento Vesp. ubi est: Ἐδιδάχθη — ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων, ἣν β' εἰς Δράμα, ex quo tamen obscurissimo loco alia omnia prius colligerem quam hoc, etsi non ignoro ap. Diog. L. III, 5. Ὀλυμπιάκων δράμας memorari, ubi quidem nunc dudum ex libris restitutum est Διονυσιακόν.

Iam venio ad tria illa, quae posui, demonstranda. De *Ranis* auctor est scriptor Didascaliarum Argum. *Ran.* editam prodens ἐπὶ Καλλίου Ἀρχοντος τοῦ μετ' Ἀντιγόνη ἐπὶ Ἀθηναίων. Bis quidem commissa est eodem teste: verum nostram, quae superest, eo tempore actam dicit. E vs. 217. Ruhnkenius optime colligit actam Chytris, qui dies est Lenaeorum tertius, Anthesterionis decimus tertius. Hac in fabula *Sophocles et Euripides* memorantur tamquam defuncti: quando obierint, non traditur accurate. In Euripide ipse annus in ambiguo iacet: Valckenarius *Diatr.* p. 191. ponit Ol. XCIII, 1. nulla addita ratione, quam equidem nec scio nec cupio magnopere scire. Marmor Parium nominat Ol. XCIII, 2. Archonte Antigene, Apollodorus *Chronographus* ap. Diodor. XIII, 103. ponit Ol. XCIII, 3. Archonte Callia. Haec eo ducunt, in confinio utriusque anni obiisse Euripidem, hoc est, aut extremo anno secundo aut ineunte anno tertio. Verum posteriori sententiae plures patrocinantur, ut Timaeus historicus, qui ap. Plutarch. *Sympos.* VIII, p. 717. C. defunctum Euripidem tradit eodem die, quo tyrannidem occupavit Dionysius, quod factum anno tertio. Sic quidem locum Plutarchi ostendit intelligendum Wesselingius ad Diod. l. c. Et Tragicus quidem obiit ante Posideon

nem, adeoque ante hunc mensem Dionysius tyrannidem invasit. Rationes sunt hae. Diodorus dicit l. c. ad Ol. XCIII, 3. *Περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλου, ποιητῆς τραγωδιῶν, ἔτη βιώσας ἑννεήκοντα, νίκας δὲ ἔχων ὀκτωκαίδεκα. Φασὶ δὲ τὸν ἄνδρα τοῦτον τὴν ἐσχάτην τραγωδίαν εἰσαγαγόντα καὶ νικήσαντα χαρᾷ περιπεσεῖν ἀνυπερβλήτῳ, δι' ἣν καὶ τελευτῆσαι. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ τὴν χρονικὴν σύνταξιν πραγματευσάμενος φησὶ καὶ τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὸν αὐτὸν ἔτι αὐτὸν τελευτῆσαι. τινὲς δὲ λέγουσι παρ' Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ Μακεδόνων κατὰ τὴν χώραν ἐξελδόντα κνὸς περιπεσεῖν καὶ διασπασθῆναι μικρῷ πρόσθεν τούτων τῶν χρόνων. Ex Diodoro habet Scaliger Ol. descr. Hi igitur uno consensu ante Sophoclem vitam reliquisse Euripidem testantur: neque aliter Suidas: τελευτᾷ δὲ μετὰ Εὐριπίδην ἑτῶν ἑννεήκοντα. Cf. Aristoph. Ran. 802 sqq. Perperam Lessingius vit. Sophocl. p. 402. Firmat denique Thom. M. vit. Eurip. Φασὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς Εὐριπίδου τελευτῆς τοὺς μὲν Ἀθηναίους πάντας πενθῆσαι, Σοφοκλέα δὲ αὐτὸν μὲν καὶ φαιὸν ἐνδεύσθαι χιτῶνα, τοὺς δὲ ὑποκριτὰς αὐτοῦ ἀστεφανώτους τῷ τότε εἰσαγαγεῖν πρὸς τὸν ἀγῶνα. Cui narrationi non multum quidem tribuit Iacobsius Additt. ad Sulzeri Theor. T. V, P. II, p. 337. fluxit tamen*

aliquid saltem ex antiquis haud dubie monumentis, et certe docuisse Sophoclem post Euripidis fata Thomas demonstrat: cuius mihi non magna quidem auctoritas est, sed maior tamen quam Sabirii Pollionis in spuris Euripidis epistolis, in quibus ille multa temere finxit. Accedit Appuleius Apol. p. 298. *Sophoclem appellans Euripidis aemulum ac superstitem*. Sed quum et Sophocles et Euripides vita cesserint Ol. XCIII, 3. ante Anthesterionem, quo mense Comicus Ranas docuit, necesse est utrumque etiam tum iam defunctum fuisse, quum Aristophanes inciperet Ranas scribere, hoc est, saltem ante Gamelionem, quod Comicus ad meditandam fabulam, perficiendam, docendam uno minime mense opus habebat. Iam tragoediae actae nonnisi Ruralibus Dionysiis, Anthesteriis, Liberalibus Magnis: at haec duo celebrantur post Gamelionem: sola Ruralia sunt ante hunc, mense Posideone; itaque Sophoclis ultima fabula (Antigonam dicit Satyrus loco laudando, intellige repetitam, quod vellem non fugisset Wesselingium ad Diod. l. c.), qua luxit Euripidem, post quamque ipse obiit sive gaudio immodico correptus (testibus Satyro Peripatetico ap. Auct. vit. Sophocl. Diodoro l. c. et Valerio Max. IX, 12. ext. 5.), sive alio quocunque casu, ea igitur docta est ipsis *Διογ.*

σίοις τοῖς κατ' ἀγροῦς, in Piraeo, opinor, mense Posideone Ol. XCIII, 3. Itaque Euripides diem supremum obiit Ol. XCIII, 3. ante Liberalia Ruralia, nescio quo mense, sed si recte supra conieci, sub anni initium. Hactenus nihil dixi, quod non confirmassem fide historiae; et possunt hinc cetera iudicari, quae de Sophoclis obitu traduntur. Primum Satyrus mira nobis narrat de lectionis fatione, qua absumptus poeta fuerit. Illumne nonagenarium lectitasse fabulas publice, qui vel iuvenis ne ageret quidem unas vel alteras partes propter tenellam et exilem vocem? V. Lessing. vit. Soph. p. 360. Opponat aliquis aliam de causa mortis Sophoclis narrationem, quam habent Sotades ap. Stob. Serm. p. 528. ac Lucianus Macrob. c. 24. T. III, p. 226. Reitz. sed melius Scriptor vitae Sophocl. *Τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἰστρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον. Καλλιπίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ' Ὀποῦντος ἤκοντα παρὰ τοὺς Χόας πέμψαι αὐτῷ στάφυλὴν, τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρωσ ἀποπνιγέοντα τελευτῆσαι.* Nugas promit, ut solet, Sam. Petitus Legg. Att. p. 72. de *χοαῖς* sive *mensis secundis* deque acta tum in Panathenaeis fabula, quas dudum refutarunt docti. Res haec est. *Χόας* Lenaeaeque eadem quae Ruralia Dionysia non-

nulli habuerunt, ut unus ex Scholiastis Aristophanis: v. Barthelem. l. c. p. 176. Idem credo hic est factum: pro festo *Χόων* ponamus Dionysia τὰ κατ' ἀγρούς, et consentient omnia: tum uvae a Callipide missae, edit Sophocles post actam fabulam in convivio celebrari solito ob victoriam scenicam, ut vides ex Platonis Symposio: postea infelicitè obiit, sive casu hoc sive nimia animi laetitia abreptus: nam de eare statim post eius obitum variae narrationes circumferri poterant, ex quibus fluxit quidquid ad nos pervenit hac de re proditum, inter alia illud Pausaniae I, 21, 2: Hactenus haec, et spero unumquemque, qui probe perpendit, nobiscum facturum esse. Postremo, ut tertium absolvam, *Iphigenia in Aulide cum Bacchis et Alcmaeone* acta est post fata Euripidis, ἐν ᾧσται, hoc est, Liberalibus Urbanis, ut testatur Schol. Aristoph. Ran. 67. Annus non definitur: refertur autem a chronographis ad Ol. XCIII, 4. Quidni potius ad Ol. XCIII, 3? Verum utut est, certe non editae sunt ante Ol. XCIII, 3. medio mense Elaphebolione, qui est proximus ab Anthesterione: nondum enim tum quum Ranas doceret Aristophanes, Anthesteriis, ulla Euripidis defuncti fabula edita fuit. Testis Aristophanes Ran. 890.

ΑΙΣΧΤΑ. Ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.
 Οὐκ ἐξέσσυ γάρ ἐστιν ὠγὼν νῶν. ΔΙΟΝΤΣ. Τίς;
 ΑΙΣΧΤΑ. Ὅτι ἡ ποιήσις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι,
 Τοῦτ' αὖ δὲ συντέθνηκεν, ὥςδ' ἔξει λέγειν.

C A P U T XVII.

Iphigeniae Aulidensis editio duplex; quae nunc habetur, est posterior. Ea et Alcmæon'bis commissae. Quando acta Taurica Iphigenia sit. Eius quae superest, Aulidensis Iphigeniae auctor non est Euripides Mnesarchi.

Musgravius quum primus videret Iphigeniae Aulidensis principium parum Euripideum esse, quippe ab anapaestis incipiens, omnibus huius poetae tragoediis ab iambicis initium ducentibus, praemissis prologis: deesse prologum opinatus est ac temporis iniuria periisse, id quod in Rheso contigit; et huic accessit, ut minores praetermittam, princeps criticus Ier. Marklandus in notis ad drama hoc, quos nuper secutus est Beckius in diatribe de Rheso §. 8. Quorum primus senten-

tiam suam firmat Aeliani potissimum loco, qui recitatis aliquot Sophoclis versibus Hist. Anim. VII, 39. ita pergit: Καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλου ἐν τοῖς Ἀλωάδαις . ὁ δὲ Εὐρύπιδης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ.

Ἐλαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθάδ' ὦ φίλαις
Κεροῦσσαν ἢν σφάζοντες ἀνχύσουσι σὴν
Σφάζειν θυγατέρα.

Haec ex Euripideo Iphigeniae Aulidensis prologo esse negari non possunt, in quo prologo huius poetae more Diana spectatoribus eventura praenunciabat: notandum enim nunquam apud Euripidem personam prologum agentem vaticinari casus futuros, nisi deussit aut daemon; ubicunque vero deus agat, ibi et eventura praedici, excepta Danae, in qua tamen Mercurius non tam deus est humanas res gubernans, quam Iovis minister ac nuncius. Porro nullo modo Aelianus errare potuit in citando Euripidis loco, quum ita diserte nominet Euripidem statim post Sophoclis iniectam mentionem, quumque alia quoque e Mnesarchidae tragoediis adiiciat. Itaque Sophoclis quidem locus non potest esse, sed ne Aeschyli quidem, propterea quod prologos, in quibus futura nunciantur, nec Sophocles neque Aeschylus, sed unus habet Euripides. Cf. Valck. Diatr. p. 92. Accedit glossa Hesychii:

Ἄδρανστα, ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι, in qua nusquam haec vox reperitur. Dicas, confusus apud Hesychium Euripides est cum Aeschylo aut Sophocle, ut in alia eiusdem glossa: Ἀπαρδένευτα, οὐ πρόποντα παρδένοις. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι, ubi leg. Εὐριπίδης, apud quem extat vs. 993. Sed hic non potest hoc factum esse, quum Aeschyli et Sophoclis nec sit nec fuerit ulla in Aulide Iphigenia. At, inquis, Hemsterhusius ad Hesych. T. I, p. 730. huius dramatis vs. 37., consentiente Valckenario ad Herodot. p. 193. restituit ἄψαιτ' ἄδρανστα p. ἄψαιτ' ἄριστα: contra quod Musgravius ad l. c. monuit perquam levia. Attamen nos valde dubitamus de veritate huius correctionis: eum credo verum si significasset Grammaticus, non interpretatus fuisset ἀπρόσκοπα, sed ἀπροσκόπως aut potius ἀσφαλῶς. Hae igitur rationes sunt, cur tragoediae prologus putetur deperditus esse: at pluribus iisque gravissimis argumentis demonstrare possum, eam, quae nunc fertur, fabulam prologum habere non potuisse. Legas modo vs. 49-114. et concedes, si praecessisset prologus, quae ibi Agamemno narrat, non hic sed in ipso prologo exposita fuisse additis quibusdam, quae ex Dianae persona manarent: quippe quum in eo prologo, ex quo illud fragmen-

tum desumptum est, totius actionis exitus laetissimus praedictus esset, necesse erat in eo hoc quoque referre, qua ratione in res ita desperatas Agamemno et filia Iphigenia coniecti fuerint: quod et per se consentaneum est et confirmatur usu Euripidis, in quotquot fabulis futura praedicat, statum causae, ut ita dicam, res hactenus gestas, quae eo faciant aliquid, et argumentum aperiente: quemadmodum egit in Hippolyto, in Hecuba, Baccis, Ione, Troasin, Alcestide. Itaque quidquid de ortu et de procis nuptiisque Helenae deque iureiurando Tyndaro dato, de Paridis raptu, de collectione exercitus ad expugnandam Troiam, de imperio Agamemnoni delato, de Calchantis augurio Iphigeniam Dianae victimam deposcentis, de commentitiis Achillis connubio nunc pater narrat, id Dianam poeta in prologo proferentem fecisset haud dubie; immo quatuor primi versus duobus verbis mutatis poterant recitari a Diana prologum agente, postquam, quae esset, spectatoribus patefecerat (vss. 49 sqq.):

Ἐγένοντο Λήδα Θεστιάδι τρεῖς πάρθενοι,
Φοίβη Κλυταιμνήστρα τ' ἄλοχος Ἀγαμέμνονος
Ἑλένη τε ταύτης οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι
Μνηστῆρες ἦλθον Ἑλλάδος νεανίαι.

Et sic plura. Aut igitur prologum non habuit

Aulidensis Iphigenia, aut hic totus locus olim aliter lectus est: at Euripidis hanc fabulam sane prologum habuisse apparet ex Aeliano: itaque hic locus olim non ita scriptus fuit, hoc est, duae fuerunt editiones fabulae, quarum altera habuit prologum, altera prologi loco Agamemnonis verba, quae nunc leguntur, posita. Argumento huic satis tuto accedit aliud, quod Aristophanes Ran. 1309. in centone Euripideo, pronunciato ab Aeschylo, ponit hos versus:

Ἀλκύνες αἱ παρ' ἀενάοις θαλάσσης
 Κύμασι στωμύλλετε,
 Τέγγουσαι νοτερῆς πτερῶν
 Πανίσι χροά' δροσιζόμεναι.

Ubi Schol. Ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι. Intelligitur quidem facile, in illo centone non multos Euripidis versus deinceps positos recitari, sed hinc illinc correptos iungi, quod et diserte tradit Schol. h. l. Διὰ τοῦ στωμύλλετε πάλιν, εἰς αὐτὸν παίζει. ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησιν καὶ οὐδὲν κατὰ τὰ ἐξῆς λέγει μέλος: ne tamen putes solum verbum στωμύλλετε ex Euripide desumptum significari; quamquam ne hoc quidem in Aulidensi extat Iphigenia. Berglero Iphigeniae Tauricae vs, 1096. videtur respici, ubi habes:

Ὅρνις ἃ παρὰ τὰς πετρίνας
 Πόντου δειράδας ἄλκων
 Ἐλεγον οἰκτρὸν αἶδεις.

Addit etiam haec:

Λίμναν εἰλίσσουσαν ὕδαρ
 Κύκνειον,

scilicet quod et vox εἰλίσσειν legitur in centone apud Aristophanem. At multo rectius iudicat Brunckius: *Sed aliud quid*, ait, *respexisse videtur Comicus: nam quae hic profert, nimium quantum ab Euripideis immutata sunt.* Et aequo iure, ut hoc addam, poterat Berglerus expressam dicere dictionem εἰλίσσουσα πόδα Iphig. T. vs. 1145. aut ῥανίσι vs. 643. aut νοτερὸν vs. 1041. sed haec quum ridicula sint, tantum abest ut unam aut alteram vocem Comicum putem hic ex Euripide sumpsisse, eum ut etiam quatuor integros versus, paucis opinor perversis, abs Tragico mutuatum censeam esse. Et Musgravius, quum fere in eadem, qua nos, sententia esset, excidissee hos versus suspicabatur ante vs. 164., loco ita continuato:

Ἀλκυόνες αἱ παρ' ἀεννάοις θαλάσσης
 Κύμασι στρωμύλλετε,
 Τέγγουσαι νοτερῆς πετρῶν
 Ῥανίσι χροά δροσιζέμεται,

Ἔμολον ἀμφὶ παρακτίαν
Ψάμαδον Αὐλίδος ἐναλίας,

et sic deinceps. Verum ut concedam haec ita posse continuari, id quod omnino negare ausim; tamen integra sunt epodica, quae inde a vs. 164. leguntur, nec quidquam adiici strophae sinūt antistropha. Ergo nihil relinquitur nisi respici ab Aristophane Euripidis Aulidensem Iphigeniam a nostrā plane diversam.

Haec ego dudum scripseram, sed ut natura sum cautus et timidus, mihi ipsi parum confisus eram: si alium eadem per se invenisse reperissem, tum demum ea pro plane veris habere constitueram. Et ecce paullo quidem aliter, sed idem tamen disserentem vidi virum mihi imprimis faventem Eichstadium in elegantissimo libro de Dramate Graecorum comico-satyrico, cuius verba, ne his lectores fraudarentur, apposui integra. *Iphigeniae Aulidensis Prologum*, inquit p. 99. *temporis iniuria intercidisse putabat Prevostus (Théatr. d. Grecs T. VII, p. 121.), Musgravii (ad Euripid. T. III, p. 373.) sententiam secutus, qui partem eius detexisse sibi videbatur in Aeliani H. A. VII, 39. p. 245. ed. Schneider. Isto autem prologo non arbitror eam fuisse tragœdiam instructam, quae hodie legitur: in qua poeta illustriore quodam et ad probabilitatem*

aptiore propositionis genere usus, prologum ita coniugavit cum actione, ut eorum, quae fabulam antecessissent, narrationem non praefigeret exordio, sed insereret vs. 49 - 114. Quamquam enim Euripides in separatis illis prologis, quos fabulis praeposuit, non acquievit sic, ut dramatica plane supersederet actionis inductione: tamen huius ambitum angustioribus fere limitibus circumscripsit, nec quae in Prologo esset persecutus, in ea copiosius repetiit. Quid? quod reperiuntur tragoediae, in quibus, dempto prologo, expositio dramatica argumenti ne satis quidem dihucide et apte ad communem intelligentiam explicari possit. Quapropter Aeliani locus magnam mihi suspicionem movit, duplicem olim extitisse Iphigeniae Euripideae editionem, cuius e priore, quae interiit, desumpti etiam videntur versus, quos Aristophanes in Ranis vs. 1345. facete et perfricatis notavit. Assensum patefecit et Iacobsius Ad-ditt. ad Sulzer. Theor. T. V. P. II, p. 401.

Verum ne consistamus in re inchoata, sed ad absolvendam sedulo pergamus; etiamnum enim plura restant dicenda. Quodsi duplex fuit Iphigeniae Aulidensis recensio, probabile est bis fabulam esse commissam, immo non probabile tantum, sed certum dixerim; aliis tamen admotis machinis accurate hoc evincam. Post Euripidis obitum una

doctae *Iphigenia Aulidensis*, *Alcmaeon*, *Bacchae*, post Ranas Aristophanis, ut supra demonstratum est. Num eae novae fabulae erant, ab Euripide relictæ? Nego hoc; quibus rationibus, iam audi. *Alcmaeon* citatur Aristophani Equitum vs. 1299. quae Equites acta Ol. LXXXVIII, 4. sec. Argum. coll. Petit. Misc. I. 5. itaque *Alcmaeon*, quum edebatur post Ranas, repetito commissa est: quo ducit etiam cognomen Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος, quo altera ab altera editione videtur distincta esse, ut Hippolytus velatus a coronato. Musgravius quidem in Chronol. scenic. ad Ol. XCIII, 4. pro *Alcmaeone Alcmenam* malit substituere: verum quid postea? Etenim ipsa *Alcmena* respicitur in Rānis vs. 93, 94. ubi teste Schol. expressa sunt *Alcmenae* haec:

Πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς, εὐφῆς κλάδος,
Χελιδόνων μουσεῖα.

Item *Alcmenam* perstringi dicit vs. 537.

Μετακυλινθεῖν αὐτὸν αἰεὶ
Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον.

Alcmenae enim versus sunt ap. Schol. l. c.

Οὐ γάρ ποτ' εἶων Σθένελλον εἰς τὸν εὐτυχῆ
Χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν.

Iam quum Alcmaeon eodem die cum Iphigenia in Aulide una acta sit, consentaneum est hanc quoque, ut illam, ex repetita editione fuisse. Sed quid imbellibus armis dimicamus, quum tormenta suppetant? Haud enim dubium est, quin Aulidensis docta sit ante *Tauricam*, ut ante est scripta, ante animo concepta: hoc nisi esset, Euripides contra naturam docuisset, scripsisset, cogitasset: et ut fecerit hoc saepius, etsi non temere eum tam sinistrum dixerim, certe hic non fecit, quoniam in Taurica loci reperiuntur respectu Aulidensis compositi, ut ante et scriptae et actae: cf. Iphig. T. vss. 208 — 217, 230 — 235. cum tenerrima illa scena Iphig. A. vss. 608 — 632. item Iphig. T. vss. 362 — 377. cum Iphig. A. vss. 1212 — 1253. Taurica vero acta ante Ranas, in qua comodia perstringitur eius exordium,

Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολῶν
Θοαῖσιν ἵπποις,

vs. 1232. Eadem, ut suo loco repetam hoc, docta est post Calliae γραμματικὴν τραγωδίαν, ut vidimus cap. XI. Iam quum Taurica ante Ranas docta sit, fuit etiam Aulidensis, adeoque ea editio, quae post Ranas prodiit, fuit altera. Item prior recensio nostrae Iphigeniae prodiit ante Andromacham, hoc est ante Ol. XC, $\frac{1}{2}$. (v. cap. XV.); quae suspicio nata est

legenti Pelei versus in Menelaum dictos Androm. vs. 625.

Πρὸς τοῖςδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἷ ἐφύβρισας,
Σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηδέστατα
Οὕτως ἔδειςας μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.

Nam hi respiciunt eas partes, quas Euripides litiganti cum fratre Menelao dedit Iphigeniae Aulidensis vs. 316 sqq. imprimis vs. 389. His iam argumentis demonstratum est ante Ranas Aulidensem Iphigeniam datam fuisse; atque ita fides accessit Scholiastae Aristophanem eam perstrinxisse in sua fabula docenti. At locus, qui in Ranis respicitur, is non est in nostra, quae nunc legitur, Iphigenia in Aulide: ergo nostra est posterior editio post Ranas producta cum Alcmaeone et Bacchis, Euripide nuper defuncto. Quibus positis oritur quaestio, quisnam sit auctor nostrae Aulidensis Iphigeniae: certe nequit esse Euripides Mnesarchi; primum, quod ille omnibus suis dramatis, quae quidem supersunt, prologos praemisit, nostra prologum non habet: deinde, quod ille obiit ante Ranas, haec acta est post Ranas; postremo, quod in ipsa hac Comici fabula causa sita est, cur quaedam mutata sint in editione secunda, id quod nunc ita ponendum est, posthac vero demonstrabitur; num vero propter Ranas Euripides quidquam mutare poterat,

qui numquam eam viderat, numquam legerat, numquam audiverat? Sed haud mihi satisfacio, si ostenderim Euripidem Mnesarchi auctorem non esse; et sequentibus capitibus perlectis, qui hactenus nobiscum ordine progressus sit, iam de auctore, haud erit dubius.

C A P U T XVIII.

Euripides minor, Iphigeniae Aulidensis editor et interpolator. Nonnulla de Rheso, et num plura Euripidis Mnesarchi sint ac fuerint spuria.

Quum eas mutationes, quae in altera Iphigeniae nostrae editione factae sunt, partim Ranae Aristophanis fabula produxerit, id quod proximo capite apparebit, necesse est, qui fabulam post fata Euripidis commiserit, idem novae recensiois auctor habeatur. At qui commisit, minor est *Euripides*, testantibus veteribus Didascaliiis ap. Schol. Aristoph. Ran. 67. Οὕτω δὲ καὶ αἱ Διδασκαλῖαι φέρουσι τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδασχέ-

και ὁμωνύμως. (leg. ὁμώνυμον) ἐν ᾧσται Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας. Filium memorant etiam Suidas v. Εὐριπίδης articulo tertio, Moschopulus et Thom. M. qui eum dicit περὶ λόγους διατρίβοντα: sed ibidem Suidas de filio ex fratre narrat, quae Scholiastes de filio: unde haud dubito errare Scholiastam, quum filium vocat, nisi forte a patruo adoptatus fuerit. Nempe Suidas de Euripide Mnesarchida, Νίκας δὲ, inquit, εἴλετο ἐ, τὰς μὲν τέσσαρας περιῶν, τὴν δὲ μίαν μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένου τὸ δράμα τοῦ ἀδελφίδου αὐτοῦ Εὐριπίδου. Cf. Vit. Eurip. Moschopul. Manifeste igitur errarunt Valckenarius Diatr. p. 94. et Beckius Diatr. de Rheso §. 16. qui ex eadem persona diversos duos fecerunt. De hoc minore Suidas alio loco: Εὐριπίδης, τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφίδου ἐγράψε δὲ Ὀμηρικὴν ἐκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρον ἐστίν, δράματα αὐτοῦ ταῦτά. Ὀρεστης, Μηδεία, Πολυξέτη. Qui h. l. dicatur ὁ πρότερος, dubium visum Wolfio Prolegg. in Hom. p. CLXXXV. ubi dicit de editione Homeri Euripidea, cuius et p. CCLXI. mentionem iniecit, de qua ipse infra dicam. Ut nunc est ap. Suid. ille πρότερος est antiquior celebris Euripides, verum etsi non ita sumus leves quam Barnesius, qui Vit. Eurip. §. XXV. hunc vetustiore Euripidem negat umquam vixisse (esse enim errorem

palpabilem): tamen minor, quem dicimus, Euripides non est illius antiquioris ex fratre filius, sed celebris tragici, qui unus fuit ex triumviris, quod ipsum apparet ex Suida v. *Εὐριπίδης*, tertio articulo, ubi in fine eundem nominat verbis modo adscriptis.

Iam huic minori Euripidi recentiores critici multas fabulas tribuerunt, ut Heathius in Eurip. p. 83. quae Aelianus ex *Iphigenia* profert, sumpta putat ex cognomini huius tragoedia, sive etiam Euripidis illius antiqui ante celebrem scribentis: quod tamen Aelianum latere non potuisset, qui maioris Euripidis fabulam optime certe novit, et nihilominus ea tanquam maioris Euripidis profert, cuius et alios versus adiunxit, Sophocli auctorem componens. E minoris *Polyxena* servatum locum dicit Fabricius (B. Gr. Tit. III. p. 253. ed. Harles.) apud Philonem (quod omnis probus liber p. 882. E. ed. Paris.) turpi errore: extat enim Polyxenae dictum in *Hecuba* vs. 548. De *Medea* Petitum harricantem vidimus cap. XIII. et eodem iure posset et superstitem *Orestam* habere pro cognomini minoris fabula, quippe quum una ex minime bonis sit in Euripideis, nisi edita *Orestes* diceretur ab Euripide Ol. XCII; 4. Archonte Diocle. Cf. Schol. Eurip. *Orest.* 371, 370. nec notum quidquam de diasceua. Quod si quis minorem

et maiorem Euripidem a Scholiasta et Didascalis, ex quibus ille hausit, confusos putet esse, a nemini quidem refutari potest, tamen nimis est dubia sententia. At versus extat ap. Thom. M. v. πόλις, qui Euripidis dicitur in Oresta:

Ὡ πόλις Ἄργους, κλέειδ' οἷα πάσχω.

Numerus anapaesticus requirit οἷα λέγει, quod servavit Aristoph. Plut. 601. Versus consutus e Medea et Telepho Euripidis: cf. Hemsterh. ad Plut. l. c. Valcken. ad Phoeniss. 616. neque obvius est in nostra Oreste: quadrat tamen optime ad Orestae argumentum, optimeque esse potest ex minoris Euripidis hac fabula, ex qua derivatum ab antiquioribus grammaticis Thomas M. acceperit. Eidem *Rhesum* Mnesarchidae abiudicatam tribuunt Valckenarius l. c. p. 95. et Beckius l. c. duce Martino Delrio Prolegg. in Senec. Trag. p. 22. Qua de fabula quid mihi videatur, nunc dicam, ea praemissa admonitione, memet ipsum desiderare meliora. Auctor Argumenti dicit: Τὸ δὲ δράμα ἐνιοὶ νόσον ὑπενόησαν, ὥς οὐκ ὄν Εὐριπίδου τὸν γὰρ Σοφίλκειον μᾶλλον ὑποφαίνειν χαρακτῆρα (cf. Valck. Diatr. p. 88 sqq.) ἐν μέντοι ταῖς Διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἐπιγέγραπται. *Didascaliam* gravissimi auctores fuerunt, Aristoteles philosophus (non recentior grammaticus,

ut Ionsio videbatur, Callimachus, Eratosthenes, Byzantius Aristophanes, Aristarchus, Crates, Carystius Pergamenus, alii: v. Fabric. B. Gr. T. II, p. 288. Hand igitur dubium est, quin antiquitus obtinuerit error, quasi Rhesus foret Euripidis: atque inde venit, ut alterum eius prologorum adeo additum ab histriionibus fabulam agentibus nonnulli putarent sec. Argum. Rhesi in Ma. Florentino (v. nos p. 15.) et in alio Vaticano, edito, a Siebenkeesio, primum ap. Harles, ad Fabric. B. Gr. T. II, Praef. p. xviii. At postea non historiae testimoniis, sed critico acumine fabula Mnesarchidae abiudicata est, quam ἀδερνοῦ non ad alium refero quam ad ipsum *Byzantium Aristophanem*, qui operam in tragicis posuit, ut in Sophocle, ita in Euripide, cuius in scholiis passim eius fit mentio. V. ad Orest. 709. 1037. 1287. ad Hippol. 172. 612. Ac sane celebris Euripidis Rhesus non est: eo iam magis quaerendum, quam ratione eam Didascaliae adscribere eidem potuerint, quum in iis tempora fabularum accurate alias fuissent notatae. Primum igitur ille error non potuit existere, nisi vivente Euripide Mnesarchi acta Rhesus sit, deinde nisi aut producta ab ipso hoc, etsi ab alio facta esset, (veluti alios Aristophanis fabulas produxisse eius Daetalenses ostendunt, et superstitum argumenta,) aut saltem a cog-

nomine huic alio Euripide commissa fuerit. Horum quid veriussit, haud facile est iudicare: non tamen ineptā eorum sententia est, qui minorem Euripidem auctorem faciunt, quippe qui et cognominis patruo sit et eo vivente possit decuisse fabulās, ut Iophon vivente patre Sophocle. Sophocleam autem formam in Rhese veteres critici acutē animadverterunt: eamque ipse minor Euripides videtur adāmasse, quoniam et Iphigeniam Aulidensem prologo reciso Sophoclearum fabularum indoli fecit similiorē. Has rationes qui refutare velit, is ante omnia aut infirmet Didascaliarum fidem, aut probabiliter ostendat eam fabulam, quae Rhesi nomine insignita in iis fuerit, diversam ab hac nostra fuisse, hanc vero recentiore aetate pro vetusta illā suppositam esse, quod dum fiat (et veremur ut facile sit), in nostra nos sententia iure perstabimus. Exspectamus igitur, ut Hermadnus, de tragoedia hac longe aliter sentiens, quum ex suae eruditionis thesauro, ea quā pollet, mentis acie depromat, quibus confirmet suum iudicium, tum propositas modo dubitationes solvat. Quod enim secundum laudatam saepe dissertationem (p. x.) putat *versatam elegantiam*, si reliqua quoque, quae in isto carmine singularia sunt, bene perpensa fuissent, monstrare potuisse, neque Athenis eam fabulam scriptam esse, nec tam

brevi intervallo contingere aetatem Euripidis, eo si nobis sententiam suam nondum persuaserit, nec tenaces nos praeceptorum opinionum dicet, neque obtusos atque hebetes.

Sunt et alia, quae ad minorem Euripidem referri possint: quin Io. Meursius in *Biblioth. Att.* T. X, p. 1506. *Thesaur. Gronov. fabulas*, quarum mentio fit, Euripidis, coniicit non unius esse clari tragici, sed trium illorum, temere is coniecturam captans et nulla idonea ratione. *Palamedem* post maioris Euripidis obitum productam repetito esse suspicatus sum extr. cap. XIV: possis hoc a minore factum dicere. *Electra* Euripidis falso suspecta aliquando fuit: vindicatur enim una narratione de Socrate Εὐριπίδει (Valck. *Diatr.* p. 14.) ap. Diog. L. II, 33, (coll. *Electr.* vs. 379) quam ego non damnaverim tanquam ineptam, ad quod acuti quidam homines nimis in his rebus inveniuntur prompti: eam tamen *Electram* miror tum neminem minori Euripidi tribuisse.

Sed ut mittamus haec, vix negari potest, Euripidis maioris fabulis intermixtas quasdam aliorum et imprimis minoris huius Euripidis esse: nam ne dicam de *Critiae Sisypho*, quod non pertinet huc, aut *Theristis Satyris*, quam nonnulli numquam ab Euripide scriptam esse putant, nonne ipse fabularum numerus

ab antiquis varie traditus huic rei fidem addit? De quo post ea, quae cap. VIII. exposui, haud opus est multis disserere: adiiciam tamen hoc, etsi spuria mature perierint, aetate antiqui grammatici, quem Suidas exscripsit, super-
fuisse dramata LXXVII, licet optimi auctores tantum LXXV agnoverint pro genuinis. Vitam Euripidis ex Cod. Vindob. CXIX. descriptam mecum communicavit nuperus Euripidis editor Ern. Zimmermannus; in ea legitur: (Φασὶ δὲ τὸν Εὐριπίδην) υἱοῦς καταλιπεῖν τρεῖς, Μησαρχίδην μὲν πρεσβύτερον ἔμπορον, δεύτερον δὲ Μησίλοχον ὑποκριτὴν, νεώτερον δὲ Εὐριπίδην, οἱ ἐδίδαξαν (an ὃς ἐδίδαξεν?) τοῦ πατρὸς ἑνὶα δράματα· τὰ πάντα δὲ ἦν αὐτῷ δράματα ἐννεήκοντα καὶ δύο· σώζεται δὲ οὐκ (an voluit οὗ, ut est apud Suidam? nisi malis οὐ)· τούτων νοθεύεται τρία. In his haud dubie fuit Rhesus, a veteribus iam damnata: duae alterae fabulae quatenam sint, ignoro: coniecero tribus illis a Grammatico designatis significari minoris Euripidis dramata Suidae memorata, Medeam, Orestam, Polyxenam: sed non multum tribuo talibus coniecturis auctore nullo confirmatis. Et multo etiam minus tria illa dramata intellexerim, quae post Mnesarchidae fata minor Euripides edidit.

C A P U T XIX.

Quid propter *Ranas* Aristophanis in repetita Aulidensis Iphigeniae editione novatum sit. Minoris Euripidis editio Homericorum carminum, cuius deteguntur variae lectiones.

Transeamus nunc ad eam quaestionem, quid potissimum in Aulidensi Iphigenia possit ab aliena manu additum videri quidve mutatum. Primum ea corrector resecare debuit, quae Aristophanes in *Ranis* ante unum fortasse mensem ita traduxerat, ut risu excepta essent a spectatoribus, quorum in animis adhuc Comici locus haereret: ita ipse Euripides versatus est in *Medea* interpolandā, de quo dixi cap. XIII. Itaque ante omnia prologum abiicit, quod prologos Euripideos acerbissime Comicus exagitaverat vs. 1176 sqq. Cuius enim sententiae citius recordari theatra poterant, quam toties recurrentis illius *Ληκύδιον ἀπώλεσεν*? Abiecto igitur prologo Sophocleam magis fabularum conformationem secutus est, atque

initium fecit a systemate anapaestico Aeschyli Persarum exemplo. Sed apud Euripidem post prologum aut chorica cantica aut anapaesti solent inferri, ut anapaesti in Hecuba, Hippolyto, Alcestide, Troadibus, Bacchis, Ione, etiam in spuria Rhese; et eximium est Iphigeniae, quod nunc fertur, principium: cum ortu diei oritur quasi fabula; ad altam noctem, ad Sirii candorem, ad surgens diluculum, ad fulgentem auroram umbras pellentem consonat coelesti concentu anapaestorum numerus. Quapropter non video, cur dubitem hoc systema Euripidis maioris esse: nisi quod nonnulla propter recisum prologum mutari debebant. Deinde locus ille, qui nunc est vice prologi, vs. 49 sqq. adiectus est aut ex parte translatus ex ipso Euripidis Mnesarchi prologo. Aliae scenae, ut vs. 608 — 622. 1212 — 1253. remanserunt ex priore editione: quod intelligitur ex iis, quae dixi de Taurica Iphigenia huc spectante; item vs. 317 sqq. vide modo Andromachae versus cap. XVII. allatos: tamen his quoque locis nonnulla possunt mutata esse; fitque id verisimile ex posthac dicendis. Deinde vero in reliquo etiam diverbio interpolationes possunt factae esse, quarum nos, credo, bona pars latet. In *Fragm. ex incert. tragg. Eurip. CXCIX.* versus est:

Ἄλῃδες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ.

Perstrinxit Aristoph. Ran. vs. 840.

Ἄλῃδες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ,

retorquens in Euripidem filium matris oleravendentis. V. Schol. et Hesych. v. ἀρουραία θεός. Ille autem παῖς τῆς θαλασσίας θεοῦ est Achilles. Iphig. A. 837. ὦ θεὰ παῖς Ἰοντίας Νηρηίδος, et 897. ὦ τέκνον Νηρηίδος, ὦ παῖ Πηλέως. Quid igitur obstat, quominus et ille versus in hoc fuerit dramate? In quo nunc est vs. 1145.

Ἀχιλλ. ὦ γύναι τάλαινα Λήδας θυγάτερ.
Κλυτ. Οὐ ψευδῇ θροεῖς.

Pro hoc esse poterat:

Ἀχιλλ. ὦ τάλαιν'. Κλυτ. Ἄλῃδες, ὦ παῖ
τῆς θαλασσίας θεοῦ,

mutatum istud posthac propter Comici irrisionem. Sed et melica passim mutata sunt, unum inprimis, ex quo est illud:

Ἀλκνόνες αἱ παρ' ἀεννάοις θαλάσσης
etc. Haec nuspiam meliorem locum habebant,
quam ubi nunc est,

Ἐμολον ἀμφὶ παρακτίαν
Ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,

et sqq. vs. 164. Quod si fuit, necesse est omnia ista epodica in altera editione adiecta esse, quum antea essent ibi alia. Quae res, nime omnia fallunt, apertior fiet, si praemiserō nonnulla de editione Homeri ab Euripide curata.

Euripidi minori, celebris ex fratre filio, apud Suidam tribuitur *Homeri recensio*: ἔγραψε Ὀμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστίν. Genus loquendi in hac re minus usitatum notavit Wolfius Prolegg. in Hom. p. CLXXXV. ubi tamen non dubitat extitisse olim eiusmodi editionem, artis criticae rudimentum mature obscuratum. Sed cuius fuerit Euripidis, non videtur certum esse: dicitur enim εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου (sc. Εὐριπίδου) ἐστίν. Plures reperiuntur hoc nomine Athenienses notati a Fabricio B. Gr. T. II, p. 234. et ibi ab Harlesio ex Valck. Diatr. p. 94. At clari tragici eam editionem esse minime credo, quippe quod certius aliquid, credo, traditum esset, si huius ea fuisset. Ceteros parum novimus; nostrum tamen minorem Euripidem eius auctorem esse verisimillimum est, quum et Sophoclis hic assecla videatur fuisse ac proinde φιλόμηρος, et poeta inprimis criticus: qui enim patruī fabulas emendabat, quidni Homero is operam impenderit? Sed haud licet tam paucis in hac re defungi; altius indagantes inveniēmus certiora.

In epodicis, quae modo produxi, est descriptio sive enumeratio navium a Graecis in Aulide congregatarum ad traiciendum in Asiam exercitum, eaque ad exemplum Homericum copiarum catalogi composita; plurima autem, praesertim navium numeri, accurate exposita sunt ad fidem Homeri. Ita vs. 238. Achilles naves numerantur L, plane ut Il. β, 683. ita Boeotorum naves L vs. 253. et Il. β, 509. Mycenarum naves C vs. 267. et Il. β, 575. Aiakis XII vs. 293. et Il. β, 557. Et vs. 261, 262. naves dicuntur venisse Φωκίδος ἀπὸ χθονός totidem quot Locrorum: vere: nam utrique XL habuerunt, Il. β, 524. 534. In his igitur et in nominibus plurimis accuratissimus poeta est: qui si multa omisit, non incuria fecit sed de industria. Quapropter probabile non est, eum contra disertam Homeri traditionem quidquam pronunciasse, nisi novandi causam haberet, ideoque indagandae rationes sunt, quae moverint eum, ut praeter vatis auctoritatem nonnulla dixerit. Igitur navium ordinem quem alium fecit, cogites non de iis agi, ut ad Troiam positaerant, sed ut in Aulide; ac poeta secutus in sua dispositione est Il. λ, 5 sqq. 3, 225. (cf. Sophocl. Aiac. flagellif. vs. 2.): idcirco Salaminii Aiakis naves non iuxta Atheniensium collocavit, ut Solon in Homericum catalogo vs. 557. sed in altero cornu. Verum alii loci

sunt, ubi difficile est indagare rationes mutationum. Argivorum naves vs. 242. ait fuisse ταῖςδ' ἰσηρέτους, i. e. Achillis: ἰσηρέτους Lexicographi exponunt *totidem siye aequalibus remis instructas*: idque est verum, si recte intelligas; intelligi autem debet ut vs. 262. Τοῖςδ' ἰσας, *numero pares*: at vox alibi nusquam legitur, et omnino legendum ἰσηροῖμοι, licet refragetur Musgravius inductus Homeri testimonio. Causam tamen non novi, cur minuerit numerum: quod enim inter duces Argivorum non meminerit Diomedis iam vs. 199. memorati, ideoque demptius naves debuerint, parum mihi videtur idonea ratio esse. Nempe *minutus* numerus est, quum Argivae totidem quam Achillis naves ab Euripide perhibeantur fuisse, Homerus autem Achillis tantum L, Argivorum LXXX (Il. β, 568.) tradiderit. Item quod poeta vs. 282. Eurytum Epeis praeficit, longe aliter habetur apud Homerum, vss. 620 sqq. Et cur vs. 247. dicit Ἀτρεΐδος δ' ἄγων Ἐξήκοντα νῆας ὁ Θησέως παῖς, quum apud Homerum sint L (vs. 556.)? Nam quod nonnulli putant factum id esse augendi Athenarum decoris causa, non mihi satisfacit: si hoc Noster volebat, quidni maiorem delegit numerum? Taceo hoc, quod apud Homerum Menestheus, apud Euripidem Thesei filius Atticas copias ducit, de qua re

vide Enstath. ad Hom.; at hoc in nostri poetae codice certe haud videtur fuisse,

Τῷ δ' ἄμα πεντήκοντα μέλιναι νῆες ἔποντο,
sed aut,

Τῷ δ' ἐξήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο,
aut simile, nisi et praegressa aliter legebantur in eiusdem exemplari. Postremo cur. vs. 277. ait: Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι Ναῶν ἦσαν, quum ap. Hom. vs. 748. sint δύο καὶ εἴκοσι. Vide igitur ne in poetae exemplari fuerit tale quiddam:

Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο μὲν καὶ δέκα
νῆας.

Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε
Περαιβοί.

ut vs. 758.

— Τῶν μὲν Πρόξους Σοὸς ἡγεμόνευεν

Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλιναι νῆες
ἔποντο.

Porro non mediocriter cautus ac religiosus in Homero suo tractando huius cantici scriptor fuit, qui ne hoc quidem Atheniensibus sit gratificatus, ut duce spurio versu a Solone supposito (vs. 558.),

Στῆσε δ' ἄγων ἐν Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες,

Salaminias copias iungeret Atticis. Reputes etiam haec. Primum in Homérico navium catalogo praeter Solonis interpolationem multae antiquitus varietates obtinuerunt; aliter Athenienses, aliter Megarenses versum modo allatum efferebant; vss. 553 — 555. Zenodotus expungebat, fortasse secutus antiquiores auctores. Deinde in numeris navium praesertim variatum est; ut vs. 557. alia lectio fuit τρις-καίδεκα, alia, quae apud Euripidem est et nunc vulgatur, δυοκαίδεκα. V. Heyn. ad h. l. Postremo ipsius Euripidis editio in catalogo alia habuit quam vulgaris: nam post vs. 866. subiecit integrum versum:

Τμῶλῳ ὑπὸ νεφύοντι Ἴδης ἐν πτόνι δῆμῳ.

V. Wolf. Prolegg. p. cclxi. Heyn. ad h. l. Quibus in unum collectis, iam audeo contendere, non solum, quae in hoc Euripideo carmine aliter atque apud Homerum, uthic nunc legitur, tradita sunt, deprompta esse ex antiqua editione, eaque huius minoris Euripidis: sed etiam hunc Homeri editorem, sive emendatorem dixeris, Iphigeniam nostram interpolasse, carminisque huius, navium descriptionem continentis, esse auctorem habendum, utpote substituti in eius locum, quod nuper a Comico traductum esset.

CAPUT XX.

Sophoclem atque Euripidem, illum Aeschyli, hunc utriusque sententias et versus in suum usum vertisse. Euripides eadem dicta saepius ponit. In iisdem rebus di- versas Euripides fabulas sequitur. Metra negligentius elaborata in Aulidensi Iphig- enia. Antistrophica in Heraclidis resti- tuta.

Quid in Iphigenia Aulidensi a minore Euri- pide profectum sit, alia praeterea ratione in- vestigaveris, si ea, quae maiore indigna sunt, discernas: quo tamen parum proficias, quum ne maior quidem talis poeta sit, in eo ut nihil omnino reprehensione dignum reperi- as; praesertim quum pulchriorem tragoediam reddere emendator voluerit, non deteriorem, quum- que una sit ex optimis. An enim multa apud Euripidem putas extare tam eximia carmina, quam cui insertum est epithalamium Pelei ac Thetidis Iphig. A. vss. 1037 — 1098, imprimis vss. 1063 — 1080, quos Marklandus rectissime iudicavit ipso digna Pindaro? Neque assecutus

aemulatione est is, qui fabulam nostram mirae ingenii ubertate ac profunditate transtulit aut potius novam fecit, Frid. Schillerus. Accedit, quod emendator conformavit sese haud dubie ad exemplum patrum Euripidis, et quod tragicorum non ita accurate circumscriptus suis limitibus usus loquendi est, quam pedestri sermone scribentium, Xenophontis, Platonis, Thucydidis: modo sublimior oratio est, modo pressior: varii agentium mores: variis personis varium dictionis genus tribuunt. Et unum, in quo se aliena manus prodat, id est, si quae *imitationes* ex ipso Euripide reperiantur, quas quidem non ipse possit fecisse, unum hoc, inquam, tantas difficultates tantamque obscuritatem habet, vix ut ad certi quidquam via hac pervenias. Etenim veteres tragici in exprimendis aliorum locis, immo in mutuandis totis versibus non ita religiosi fuerunt, ut alii poetae ac prosae praecipue scriptores, sed in hac re maiorem sibi libertatem sumpserunt, idque iis condonatum est pluribus de causis. Primum, quod veteres non illud postulabant, ut scenicus poeta nihil nisi peculiariter afferret, sed ut pulchra et quae delectarent populum: nam popularis apud Graecos cuncta poesis fuit, et imprimis scenica: nec tam poeta quam poesis spectabatur: ut singuli scriptores propriam quandam formam, ab aliis diversam,

impressam haberent, non desiderabant, modo nationis indoli convenirent carmina. Deinde nonnulli versus, quorum magna vis et effectus in scena fuit, in Aeschyleis praesertim fabulis, videntur spectatoribus inprimis fuisse cari et grati; eos suo loco Sophocles repetere non est dedignatus. Haec si tenueris, poteris plurimorum eiusmodi locorum rationem reddere, exceptis iis, in quibus non tam imitatio est, quam eiusdem sententiae repetitio fortuita: haec vero quam late pateat, quantaeque subinde similitudines, praesertim in poesi, inter duos scriptores casu nascantur, pauci fortasse accurate norunt, et ipse fortasse ignorarem, nisi quum olim versibus luderem, in me essem ipso expertus: hoc enim propria experientia, ut alia multa, discitur facilius, quam in alienis rebus. Quippe accidit interdum, ut duo sive idem sive simillimum quiddam dicant vel in rebus reconditioribus; ita ut, nisi ex ipsis verbis earumque structura et universa conformatione spectetur imitatio, sit parum ingenui hominis accusare servile imitandi studium. Nam ut illiberale est imitari alios aut compilare, ita ubivis imitationem aut plagium criminari, est etiam illiberalius. Quapropter nos in his pervestigandis cautiores erimus, ac primum, quomodo Graeci in hoc genere versati fuerint, multis ostendemus exemplis. *Aeschy-*

lum taceo, licet is ex Phrynicho dicatur haussisse; sed ex illo passim profecit *Sophocles*: unde natae sunt nugae de furtis Sophoclis explosae a Lessingio. Ex quo genere illud est de Ἀχαιῶν σύλλογῳ, qua de re exposui cap. X. Aliud exemplum gravissimum est *Electr.* vs. 1415. ubi Clytaemnestra:

ὦ μοι πέπληγμαι,

inquit, et rursus exclamat,

ὦ μοι μάλ' αὖθις.

Nempe sic apud Aeschylum Agamemno in cognomini dramate vs. 1335.

ὦ μοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω,

et,

ὦ μοι μάλ' αὖθις δευτέραν πεπληγμένος.

Sed in hoc illustri loco quis tam rudis est, quin videat, quam eximie hic summus tragicus Aeschyli verba spectatoribus in memoriam revocaverit? Necessitatem fati inexpugnabilem tragoedia docet, quod ita severum est, ut eo gubernante vel is, qui inscius aut invitus peccaverit, suis facinoribus in perniciem praeceps detur; amatque id inprimis talionis ius exercere. Quare quid tragoediae melius conve-

niebat, quid maiorem vim habebat, quid audientium sensus magis tangebatur, quam si, quibus vocibus a Clytæmnestra caesus maritus animam exhalavit, easdem ipsa mittens concideret icta filii securi? Sic tandem spectatores clare videbant, quod chorus ibi canit:

Τελοῦσ' ἀραί ζῶσιν οἱ γὰρ ὕπαι κείμενοι,

Alius locus est Electr. 1477 sqq. coll. Aeschyl. Choeph. 876 sqq. ubi imitatio egregia est, non servilis: de loco vero ex Ἀχαιῶν συλλόγῳ dubitavi, an is nostri Sophoclis sit, quum ibi minus libera, immo longè serviliorsit Aeschyl. imitatio. Minus circumspecte videtur Euripides egisse, apud quem multa ex Aeschylō translata sunt. Nobile exemplum habes ap. Aristot. Poetic. c. 23. ubi inquit Philosophus: Οἶον τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἱαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἐν δὲ μόνον ὄνομα μεταθέντος, ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶσσαν, τὸ μὲν φαίνεται καλὸν, τὸ δ' ἐντελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε

Φαγέδαινα ἥ (f. δὴ) μου σάρκα ἐσθίει ποδός·
ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶταί μετέδηκεν.

Euripidis versus est ex Inone,

Σιγᾶν δ' ὅπη δεῖ καὶ λέγειν ἔν' ἀσφαλές,
non multum ille diversus ab Aeschyleo in Prometheus Ignifero,

Σιγῶν δ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Cf. Valck. Diatr. p. 175. Aeschylus VII. adv. Theb. 62.

Σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος —

et Euripides Medea 523. (Valck. ad Hippol. p. 296.)

Ἄλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος,

nisi hoc sit ab interpolatore. Et cf. praeterea Med. 1371. et Aeschyli Eumenid. 175. Euripidis Heraclid. 261. et Aeschyli Suppl. 84. ac loca collata a Valckenario cum Phoenissis Euripidis vss. 866. 1128. 1651. Sophocleorum dramatum imitationes plures in Euripideis sunt, sic tamen maximam partem institutae, ut suos mores hic non deposuerit nec serviliter sese exemplari suo addixerit. Sic haud dubie obversatus est scribenti Orest. vss. 132 — 173, 208 — 216. moriturus ille Hercules in Sophock Trachin. vss. 964 — 990. et componenti Alcest. vss. 154 — 196. scena ex eadem fabula vss. 899 — 946. Levius est, quod Androm. vss. 100 — 102.

Χρὴ δ' οὐ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν

Πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῆς

Ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω,

in memoriam revocat finem Oedipi Ty ranni

Gf. et Heraclid. vss. 865, 866. Troad. vss. 501, 502. Electr. vss. 954 — 956. De Phoenissarum exitu dicetur posthac. Integros etiam versus Euripides dicitur ex Sophocle sumpsisse, quorum alter hic est,

Γέρων γέροντα παιδαγωγῆσθαι σ' ἐγώ,

de quo infra disputabo, alter celebris ille:

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία.

Eum tamen versum quum Plato ex Euripide afferat (v. c. IX.), potest is in Sophoclem illatus ab histrione videri ex Euripide: aut Ajax Locrus, unde is est, fabula fuit minoris Sophoclis, qui versum ab Euripide mutuatus sit; quae coniectura nonnullis fortasse verisimilis videatur inde, quod Flagellifer Ajax in Didascaliis simplici Aiakis nomine inscripta fuerit, quasi hae unicam eo nomine inscriptam fabulam agnoverint. V. Argum. Aiac. Flagellifer.

Postremo suos ipsius versus et sententias, factis subinde exiguis mutationibus, Euripides repetiit: sententias quidem permultas plus minus variatas, sed eas tales, ut facile cernas, quid ab imitatione differant, e. g. e reconditioribus Hecub. vss. 225 sqq. et Helen. vss. 721 sqq. Medae vss. 417 sqq. et Ion. vss. 1090 sqq. Alcest. vss. 1056. et Fragm. ap. Valck. Diatr. p.

242. ex Stobaeo: item Aeol. Fragm. XIX, 2. et Melanipp. XVIII. etiam Heraclid. vss. 303 sqq. et Androm. 772. in laude nobilitatis. Versus autem apponam paucos partim eosdem in diversis tragoediis, partim simillimos. In eadem fabula repetiit eundem Orest. vss. 535. 624. ubi tamen defenderim: licet multa huiusmodi spuria sint. V. Valck. ad Hippol. p. 774. 276. Non abs re fuerit adijcere hic intelligentissimi huius viri iudicium, quod prodidit ad Phoeniss. p. 48. *Solet quidem, inquit, interdum Euripides in diversis tragoediis easdem iisdemque vocibus expressas sententias repetere; sed rarissime sciens eosdem senarios in eodem dramate reposuit, quod in Medea plures legantur male repetiti, plerumque, ni fallor, histriionibus est imputandum.* Plura attuli cap. I. Tale est Phoeniss. 957.

Ὅρῶν μ' ἐρωτᾷς κείς ἀγῶν' ἔρχει λόγων,
et Androm. vs. 233.

Τί σεμνομυθεῖς κείς ἀγῶν' ἔρχει λόγων;
(cf. Valck. ad Phoeniss. h. l.) quamquam hoc levius est. Versus Med. 546.

— Ἀμύλλαν γάρ σὺ προὔθηκας λόγων,
est etiam Suppl. 428. Similiter Hippol. 885.

Ἰππόλυτος εἴρηξ τῆς ἐμῆς ἔτλη διγεῖν,

et Electrae vs. 255.

Οὐ πάποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη διγεῖν.

Medeae versus 693.

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον,
fuit et in Peliasin, auctore Schol. Med. l. l. ut
in Cressis versus Hippolyti 435.

Αἱ δεύτεραι πῶς φροντίδες σοφώτεραι,

V. Valck. p. 212. 258. Versus,

Ζεὺς ὥς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπο,

est in Fragm. Melanipp. II. et Pirith. Fr. V, 4.
In Fragmento Oenomai IV, 3. est:

Μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνουσ,

quod paullo immutatur in Glauco Fragm. IV,

Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει,

qui versus delendus ex Fragmentis incertis
LXXVII, ut Fragm. LXXIX. quod est ex Al-
cest. vs. 302. et fragmentum inter Barnesianum
num. 55. quum sit in Phoeniss. vs. 966. Phruxi
et Polyidi versus sunt non multum diversi,
quos v. ap. Heindorfium nostrum in Plat. Gorg.
p. 155. sq. et ibi praesertim Schol. Hippol. coll.
Bentlei. Opuscc. p. 478. ubi auctoris convincitur

Scholiastes Aristophanis ex Hippolyto sumptos tradens. Quae quum ita sint, subinde potest dubium videri, utrum versus apud quempiam scriptorem paullo aliter lectus, quam vulgo, novus sit ab ipso Euripide ita variatus, an potius ea diversitas nihil sit nisi varia lectio. Sed qui exercitatus fuerit in his rebus iudicandis, dignoscet facile, praesertim ubi versus non sententiam quandam contineat, sed narrationem aut simile. Ita inter Fragmenta ex incertis est hoc CXXXVII.

Πολλοὺς δὲ βροντῆς πνεῦμ' ἄναιμον ὤλεσεν,

ubi inficeta est lectio πνεῦμ' ἄναιμον, quasi et πνεύματα αἱματόεντα sint. Legendum τραῦμ' ἄναιμον, ut versum habet Theo Smyrnaeus de Musica c. 2. p. 75. Minime tandem offendunt repetitae de industria solemnes dramatum clausulae; ut illa, Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων, in fine Andromachae, Baccharum, Alcestidis et Helenae, et, uno mutato versu, Medae; atque altera, Ὡ μέγα σεμνὰ Νίκα τὸν ἐμὸν, in Oreste, Taurica Iphigenia, Phoenissis, de qua fabula dicetur posthac.

Igitur quid in scriptore quopiam ex genuino animi fonte provenerit, quid ex aliorum imitatione duxerit, haud facile diiudicaveris, praesertim quum idem auctor eadem saepius ponat; ac nihil adeo superest, nisi ut cuiusque

ingenium et indolem ita curiose pernoseas, eam ita penitus imbibas, ut recto et perspicace sensu, veris criticis natura innato multaque exercitatione atque usu mirum quantum corroborato, litem dirimas, quid affectatum sit et fictitium, quid sincerum et infucatum pronuncians. Sed huiusmodi Delphico Apollini de tripode vaticinanti quam lubricum sit unice habere fidem, quis non intelligit? Quoties quaeso contraria sunt iudicia eorum, qui sibi quisque periti videantur esse? Unum asseram, quod ad me propius attinet. Quum in scripto de Platonis Minoe ac Legibus p. 25 sqq. explicuissem, quid scriptor Minois, quem Simonem dico fuisse, ex Platone expresserit, censori celeberrimo in Ephemeridibus litterariis, quae nunc Halae prodeunt, Num. 310. a. 1806. cetera quidem probavi, imitationes non probavi: et ille quidem Simonem auctorem esse concedit, imitatum hunc Platonis dialogos esse non concedit. De qua re etiamnum aliter sentio: quisquis ille scriptor est, imitationes in iis opusculis Platonis sunt tales, ut qui utrumque legerit, dubitare de iis nequeat. Profecto magnum criticae arti commodum afferret is, qui hoc de imitationibus caput, in quibus docti imprimis Batavi, cetera mihi aestumatisimi, errarunt ob nimium acumen, ad certiores regulas deduceret, quod ut perfici melius

possit, optandum est, ut in singulis scriptoribus, ubi res postulet, eum in usum nonnulla colligantur: hoc facere voluimus in disputatione hac: ita tandem ad certam in hoc quoque cognitionem pervenire possumus. Quis enim tam putidus est, qui post ea, quae docui, iam ex talibus locis, quales nunc afferam, alterum de altero expressum putet? Dico Hippol. vs. 834.

Οὐ σοὶ τάδ', ὦ ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακῷ
Πολλῶν μετ' ἄλλων ὄλεσας κεδνὸν λέχος.

Et Alcest. vs. 418.

Ἀδμητ', ἀνάγκη τάςδε συμφορὰς φέρειν
Οὐ γάρ τι πρῶτος οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες γίγῃσκει δέ,
Ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.

Aut Hippol. vs. 847.

Ἐλίπες ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν
Ἀρίστα θ' ἐπόσας ἐφάρᾳ
Φέγγος ἀελίου τε
Καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα,

et Alcest. vs. 443. de Charonte,

Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν
Λίμνην Ἀχέροντίαν πορεύσας
Ἐλάτα δικάπῃ.

In quibus similitudo sententiae cernitur, non imitatio. Si quid concedo, hoc est, Euripidi, quum scriberet alterum locum, obversatum alterum esse; quamquam ne hoc quidem de omnibus eiusmodi locis dixerim. Sic quamdam similitudinem habeant hi quatuor loci, in quibus homines somniis comparantur et umbris: Aeschyl. Agam. vs. 79.

Τὸ δ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη
Κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοῦς
Στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρήϊον
Ὅναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.

Sophocl. Aiac. vs. 125.

Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλήν
Εἶδωλ' ὅσοι περ ζῶμεν ἢ κούφην σκίαν.

Eurip. Fragm. Melanipp. XVIII.

Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνὴρ.

Et Aeoli Fragm. XVIII.

Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὥς καλῶς ἔχει·
Γέροντες οὐδὲν ἐσμέν ἄλλο πλήν ὄχλος
Καὶ σχῆμ' ὀνείρων δ' ἔρπομεν μιμήματα.

sed nullus horum locorum cuiquam ceterorum debet quidquam.

At imitationes quantam ad investigationem difficultatem habent, tantam in universa critica

praebent utilitatem; et incredibile est, quot
 quantique errores ex harum neglecta cognitione
 manaverint in studium antiquitatis. Nobile
 afferam exemplum non alienum a nostra scrip-
 ptione tragicis, destinata. Vir eruditissimus
 Böttigerus Prolus. de quatuor aetatt. artis scen.
 p. 6. auctoritate Platonici Minois, quem ne
 ipse quidem pro Platonis libro habuit, usus est,
 ut demonstraret, priscam tragoediam non in At-
 tica origines cepisse, sed multo ante in Sicilia:
 quod utut est (perturbatam rem a Böttigero
 esse iudicat Hermannus in Aristot. Poet. p.
 104), ex Minoe certe Platónico nullis tormen-
 tis umquam poterit extricari: nam quod ibi
 dicitur, purum putum imitamentum est ac
 figmentum compositum ad normam Platonis
 in Protagora iocose docentis, Prodicī ratio-
 nem proprias verborum significationes inda-
 gandi, ab Simonide usque retro repetendam
 esse, et vetustissimam in Graecia Laconum et
 Cretensium esse sapientiam (v. nostra l. c. p.
 27.). Quod si cogitasset vir eximius, nec vili
 auctore usus esset in re gravissima, neque
 huius ipsius effatum ita detorsisset misere, ut,
 quum Graecus scriptor tragoediam diserte
 contenderet Athenarum (τῆςδε τῆς πόλεως)
 antiquissimum inventum haberi debere, ille
 per multas ambages hoc ipso loco Siculam
 originem significari ostenderet: quippe ex

huius auctoris fide tragoedias extitisse iam Minois aetate; atqui Minois in Sicilia fuisse vetustissimam memoriam. Haec argumenta quivis videt quam sint acuta: at multo etiam acutius ex theatris, in magna Graecia prius ex lapidibus exstructis quam in Attica, novum argumentum ducitur pro Sicula tragoediae origine, quasi scilicet lignea Athenis theatra non potuissent antiquiora esse quam in Magna Graecia lapidea. Verum si vellem accuratius persequi, quae de Doriensi ista tragoedia Attica antiquiore Böttigerus disputavit, et ultra fines huius disputationis progredi necesse foret, et paullo inhumaniorem esse in humanissimum deque litteris meritissimum hominem: argumentis enim haud dissimilibus demonstrarem, Arcadas non luna antiquiores, sed novissimos Graeciae incolas esse, nec Magnam Graeciam ex proprie dicta incolas accepisse, sed dedisse huic, et sexcenta huiusmodi, ad quae probanda credulis lectoribus quot se offerent vestigia! Graecorum, Atticorum imprimis *στωμυλία* demum haec pervertit, scilicet illa, qua effectum est, ut Dorici et poetae et philosophi vix Romanam, nedum nostram aetatem attigerint: Lyricos puta ab Alexandrinis in tabulas redactos, ab Horatio lectos, a novis adeo Grammaticis citatos! Hic, si qua alibi, iure clamabitur illud, *Ohe, iam satis est, et, Risum*

teneatis, critici. Quid quod nuperrimè unus ex eiusdem viri disciplina ex Platonis Protagora serio demonstrare conatus est, Cretensem et Laconicam sapientiam Graecorum antiquissimam fuisse? Qui si Philosophi dialogum, quod credo, ne legit quidem, quid mirum est, si ignoravit, Platonem hoc ad deridendum Protagoram commentum esse, qui Sophisticæ ab antiquissimis poetis, ab ipso Homero origines deduxerat. Vides, quam necessaria sit imitationum indagatio? Nempe si perversa ista via pergemus historiam tractare, paucis annis ea nova facta erit. An haec religio est antiquitati debita? An hoc est caute ac circumspecte agere? Nonne indignum, tam parum religiose, tam cupide doctos versari in rebus gravissimis? Nae isti, qui corrasis undique, neque adhibito acri iudicio, similitudinibus et argumentis, dum obsoletam antiquitatem aperire volunt, mira fiducia inauditas res comminiscuntur, isti quam iactant historiam, multo habent minus sanctam, quam qui extrema temeritate eius elevant fidem: hi enim destruunt quidem omnia ac devastant; at illi pro rebus traditis sua nobis commenta obtrudunt.

Post haec, quae fini nostro arctius, quam videri possit, coniuncta sunt, revertat oratio, unde deflexit. Iam enim quaerendum est, an

in Aulidensi Iphigenia sit, quod imitatore
arguat. Unum locum afferam, cui alter simi-
limus in Alcestride legitur: sententia tam est
singularis, orationis totius conformatio, stru-
ctura, immo singula verba tam inter se con-
veniunt, ut imitatio mihi videatur subesse, a
fortuita eiusdem cogitationis repetitione apud
unum eundemque scriptorem diversissima.
Ecce versus fabulae utriusque. Iphig. A. vs.
1212.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὃ πάτερ, λόγον
Πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὀμαρτεῖν μοι πέτρας
Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὐς ἐβουλόμην.
Ἐνταῦθ' ἄν ἦλθον.

Alcest. vs. 357.

Εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
Ὡς τ' ἢ κόρην Δῆμητρος ἢ κείνης πόσιν
Τυνοισὶ κηλήσαντα σ' ἐξ Αἴδου λαβεῖν,
Κατῆλθον ἄν.

Ex quibus prior locus nescio quid affectatum
habet, quod agnoscerem, etiamsi non esset
ex hac Aulidensi Iphigenia, et agnovi profecto
quum legerem. Hoc posito, ubi plura eius-
modi vestigia reperiantur brevi spatio inclusa,
aliis accedentibus notis, augetur suspicio;
verum nondum evagabor in eam provinciam:
monebo nunc aliud.

Auctorum diversitatis indicium praeter nimiam similitudinem est *diversitas tum rerum traditarum, tum orationis ac stili formaeque dicendi*: cur tamen his rebus hic parum efficiatur, supra exposui. Accedit quod ipse Euripides in aliis tragoediis alias de eadem re traditiones sequitur. V. Valck. Diatr. p. 180. Aliter in Medea (vs. 1284.), aliter in Inone huius narrat fabulam: Secundum Phoenissas a semet ipso, secundum Oedipum tragoediam a Laii ministris Oedipus excoecatur (v. Schol. Phoeniss. vs. 61.): in Oreste et Andromacha diversa traduntur de Hermiona: in Helena et Electra (vss. 1280 — 1283.) de Helena fabulam habet aliam quam in Troasin et in ceteris fabulis: Thesei filium occisum esse ad Troiam Helen. vs. 855. dicit, in Heraclidis et Hecuba reduces ambos facit: in Hecuba et Troadibus plura narrantur ordine diverso: in duabus adeo Medeis duas discrepantes fabulas sequitur. Cave igitur in Euripidem inferas, quod in Homero sub fecerunt οἱ Χωρίζοντες: longe in hac re maiorem scenicorum poetarum libertatem reperimus, quae apud epicum poetam nulla est: cuius discrepantiae inter utrumque carminis genus apertiores rationes sunt, quam in quibus commorer diutius.

Postremo de forma dicendi non habeo, in quo genuina dignoscam ab additiis in Aulidensi

hac Iphigenia, etsi in hac quoque necesse est diversitas quaedam sit utriusque scriptoris; quoniam vero ex numero exemplorum saepe haec diiudicanda est, magis in maioribus cernitur operibus, quam in unius fabulae diversis partibus, licet non ab uno auctore profectis: quod valet etiam de metrorum discrimine. Exemplo hoc fiet apertius. Heroici versus caesura in arsi potissimum tertii pedis est usque ad Nonnum: inde ab hoc trochaica obtinet caesura thesin dividens pedis eiusdem. V. Hermann. ad Orphic. p. 692. p. 696. Iam si quis totum Nonnum Homericæ aetati vindicare vellet, refutare eum vel ex caesura plenissime possemus, quoniam immenso exemplorum numero accurate discitur usus utriusque poetæ. Sed qui propter singularem caesuram unum et alterum versum aut plurium versuum compagem eiiceret ex Homero, loris foret dignissimus. In tragico senario legitima caesura est penthemimeris: idcirco quis damnabit versus, qui habent Alexandrinam incisionem? Similiter hic quoque agendum est: igitur non possunt omnes versus, qui aliquid singulare habent, propter hoc suspecti haberi. Tamen unum afferam, quod mihi dignum videtur annotatione. Hermannus in dissertatione saepius laudata (de Graecæ linguae dialectis p. ix.) verba habet ita memorabilia,

ut opus sit adscribere integra: Inter alia, *Sophocles*, inquit, atque *Euripides* haud parum ab se ipsis discrepant. Ut *Luculento* exemplo utar, quanta cum diligentia in quibusdam horum tragoediis versus elaborati sunt, tantum in aliarum versibus fabularum negligentiam inveneas. Quod non est casu factum. Nam quum *Sophoclis* atque *Euripidis* aetate, quum quidem iam diu mortuus esset *Aeschylus*, furiosè tragoediis delectarentur *Athenienses*, orta sunt illa

μειρακύλλια,

Τραγωδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μῦρια,

Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα,

qui homines quum non possent non corrumpere artem tragicam, ne meliores quidem poetae, quoniam istos quoque placere populo animadvertabant, illud studium illamque diligentiam, qua ante erant usi, retinuerunt. Quae mutatio facta est Olympiade XC. XCI. Itaque graviter erraret, qui, si quid *Sophocles* in *Philocteta*; *Euripides* in *Phoenissis*, in *Oreste*, in *Iphigenia Aulidensi* negligenter scripserunt, idem eos sibi indulgere potuisse in *Antigona*, in *Medea*, in *Heraclidis* crederet. Immo criticus, antequam ad harum fabularum emendationem accedet, quo quaeque tempore scripta sit et proinde quantum in quoque aut studii aut incuriae ferri possit, investigabit. Patet vero vicissim e dili-

gentia poetae vel negligentia aetatem fabulae elucescere. Sic ante Olympiadem XC. graviter improbatus fuisset tragicus, qui talem versum fecisset:

Ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.

Iphig. A. vs. 661. Hoc si verum est (et Hermannus, nihil inepte moliens, haud dubie rationes habet idoneas, quarum plures ipse video), versus illi in Iphigenia Aulidensi nimis negligenter facti non possunt maioris Euripidis esse, qui priorem huius fabulae editionem produxit ante Ol. XC. (v. cap. XVII.) Ac sane ille locus, quem ego cap. XIX, ex prior editione remansisse contendì, et in quo nullam interpolationis notam reperiò, vss. 608 — 633, numeros habet multo elegantiores quam ceteri. Initium eximium est:

Ὅρνιθα μὲν. τόδ' αἰσίον ποιούμεθα,

Τὸ σὸν τε χρῆστον καὶ λόγων εὐφημίαν.

Contra, quae sequitur scena vss. 633 sqq. ex qua versum illum Hermannus deprompsit, scetetur versibus, si quid video, maxime scabris, ut,

ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον Ἀγαμέμνων ἀναξ,

et,

Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ ἀτέργ', ὦ πάτερ,

et,

"Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν ἄ με διολέσαντ' ἔχει.

Verum etsi non sum asinus ad lyram, sed metricae rei inprimis studiosus, tamen haec nolo nunc distinctius exponere; potius exspecto iudicium illius, qui unusnuncmetra Graecorum et Romanorum callet arte plus quam Benteiana. Verum nolim te fugiat, scenam istam prodere auctorem minus ingeniosum etiam repetitione verborum modo praegressorum vss. 632, 633. quibus longe deteriores vss. 636 — 638. nimium illis similes. In melicis carminibus poeta diligentius versatus est; haec enim in Iphigenia Aulidensi habent eximiam suavitatem, neque ita perturbata videntur esse, ut in aliis tragoediis. Passim enim pessime habita sunt etiam facilioris metri cantica, multorumque ratio nondum perspecta est: ex quibus oblata occasione unum sanabo pulcherrimum, quod in Heraclidis vss. 608 sqq. vulgo perperam lectum, scribendum est ita:

Ὁδὲ τινὰ φημι θεῶν ἄτερ δαίμον, πρὸ βαρύνουσιν σπῆρ.

Ἄνδρα γενέσθαι,

610 Ὁδὲ τὸν αὐτὸν αἰεὶ βεβάναι δόμον

Εὐτυχίᾳ παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα

Μοῖρα διώκει.

Τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε,

Τὸν δὲ πλάνητ' εὐδαίμονα τέτχει.

Μόρσιμα δ' οὔτι φρυγὲν θέμις· οὐ σοφία τις ἀπώ-
σεται, 615

Ἄλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος αἰὲ πόνον ἔξει,

ἀντ. Ἄλλὰ σὺ μὴ προσπίτνει τὰ θεῶν ὕπερ μήδ'
ὑπεράλγει

Φροντίδα λύπα.

Εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος,

Ἄ μελῖα πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς, 620

Οὐδ' ἀκλεῆς ἦν

Δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέχεται,

Ἄ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων.

Ἄξια μὲν πατρὸς, ἄξια δ' ἐθελῖα· τάδε γίγνεται

Εἰ δὲ σέβεις θανάτου ἀγαθῶν, μετέχω αἰ. 625

Carmen hoc eximium, quum dactilycis nume-
ris scriptum sit totum, habetur vulgo anapae-
sticum, et quamvis syllaba syllabae respondeat,
antistrophica indoles non agnoscitur. Non-
nulla vero mutanda erant, quorum deinceps
reddam rationem. Ωικισε scripsi absque νεφέλ-
κυστικῷ metri causa cum Heathio: deinde se-
quens versus ita legebatur,

Τὸν δ' ἀλήταν εὐδαίμονα τεύχει,

contra metrum: quapropter Heathius substi-
tuit Doricum ἀλάταν: sed etiam hoc Doricum
a ex η' ortum longum est, nisi in terminatione
accussativi pluralis primae declinationis sit: et
sic ἀλάτας quum apud alios, tum ap. Eurip.
legitur Suppl. vs. 281. Heraclid. vs. 365. Ion.

vs. 1089. Electr. vss. 139. 202: Helen. vs. 530. Musgravius scribit: τὸν δ' εὐδαίμον' ἀλήταν τεύχει, qui versus et per se pessimus est, nec respondet ad syllabam antistrophico, quod tamen solet esse, etsi non omnibus est locis. Ἀλήτης est *erro*, *mendicus*; idem significat πλάνης, quod eius loco restitui. Bacch. vs. 716. Καί τις πλάνης κατ' ἄστν καὶ τρίβων λόγων.

Heraclid. vs. 365, sunt ἰκτῆρες ἀλᾶται, quibus simillimus Oedipus, de quo Sophocl. Oedip. Col. vs. 3.

Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν κατ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;

Sic et eadem quae in antistropha, syllabarum mensura, eadem caesura est. Scripsi et σοφία casti tertio pro primo. Post verbum *ἔξει* insertum erat γ' in strophae et antistrophae confinio, toties illud apud Pindarum et tragicos numerorum imperitia intrusum a sciolis. Vs. 624. vulgo erat, ἄξια δ' ἀδελφῶν τάδε γίγνεται, pro quo egregie codd. E. G. habent ἄξια δ' εὐμενίας τ. γ. Ionice pro εὐγενείας, ut in Heracl. vs. 696: ubi bene Musgrav. nisi, quod idem erit, scribere malis εὐγενείας, sed pronunciare εὐγενίας, brevi penultima, ut in ἐπειῶ aliisque penultima corripitur ob sequentem vocalem.

Sic *ἰότα* sive *ἰόρεια* brevi penultima ap. Pind. *ἰόρεια*.
 Pyth. IV, 9. Eurip. Iphig. T. vss. 34. 1398.
 Orest. vs. 261. ubi v. Schol. Cf. et Locell. ad
 Xenoph. Ephes. p. 180. Dorvill. ad Charit. p.
 446. ed. Lips. Schäfer. Melett. p. 42. Postremo
 post vocem *σέβεις* deleui istud *σύ γε*, quod ad
 fulciendum versum additum fuit.

C A P U T XXI.

Phoenissarum versus ultimi spurii. Cur mul-
 tae Graecorum tragoediae productae sint
 ultra unius actionis fines legitimos.

Superiori capite quum promiserim dicturum,
 me de ultimis *Phoenissarum* versibus, ante-
 quam redeam ad Iphigeniam, persolvam hoc
 debitum, aliorum, ut Porsoni, praetermissis,
 sententiis meam succincte explicans, Trochaici
 igitur versus isti non possunt ab Euripide
 profecti esse, nimis ii pueriliter ex Oedipo
 Tyranno et aliunde expressi; ut ex illa fabula
 est vs. 1746. a quo verbis tantum, non re dif-
 fert vs. 1748. Et vss. 1750. 1751. consuti sunt,
 ex Eurip. Troad. vs. 444.

Ἀλλὰ γὰρ τί τοὺς Ὀδυσσεύς ἐξακοντίζω πόνους;
et Phoeniss. vs. 385.

Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.

ac Sophocl. Oedip. Tyr. ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην κ. τ. λ. Eximius poeta Euripides fuisset, si pulcherrimae fabulae finem, qui coronare proprio sensu opus debebat, consarcinasset ex collectis undique misellis pannis. Porro vss. 1752 sqq.

ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα τὸν ἐμὸν

βίον κατέχοις,

καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα,

qui et ipsi leguntur alibi, in Phoenissis locum non habent: non quod, quae Valckenarii sententia est, victoria fabulae his verbis indicatur (hoc est enim subabsurdum, quum tragoedia scribatur antequam ei victoria obtingat), Phoenissae autem haud reportaverit praemium: sed quod Phoenissarum exitus est funestus, ea autem clausula tantum in iis fabulis reperitur, quarum fausta conversio est, ut Orestae et Tauricae Iphigeniae: haec enim prae altera Scholiastae (ad Orest. fin.) explicatio praefenda videtur. Neque intelligitur, qui versus ii, ὦ πατὴρ Ὀίβης ἐνοικοῖ etc. cohaereant carminibus modo ab Oedipo et Antigona recitatis: immo versu 1745. apte claudebatur fabula

melico cantico, ut Troades, discedentibus de scena Oedipo et Antígona. Nihil enim desideratur, nisi quod suspensi tenemur de fortuna Antígonaë, quae quo se converterit quidve egerit passaque sit, non edocemur. At hoc consulto fecit Eurípides, spectatores volens de Antígona sollicitos dimittere, quod quum licet in fine fabulae, modo ne de summa rerum maneamus incerti, tum in veterum dramatis habet rationem peculiarem non cuivis opinor cognitam: quae quo magis appareat, paullo erit altius repetendum.

Extremam partem non pertinere ad propriam Phoenissarum actionem, scite notavit Jacobsius Additt. ad Sulzer. Theor. T. V, P. II, p. 364. quidquid enim post caedem Iócastae agitur, abundat, novaeque adeo actionis initium ducitur a vs. 1493. Viderunt et veteres critici, ex quorum sententia dicitur in Argum. *Ἔστι μὲν ταῖς σκηναῖς ὅψεσι καλὸν τὸ δράμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἢ τε (leg. ἡ δὲ) ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα μέρος οὐκ ἔστι δράματος, καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενὸς ἔνεκα παραγίνεται. ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾧ δῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους προσέρριπται διακενοῦ.* Hoc utrum aciem effugit Eurípides, an sciens fecit? Parum honorifice quidem de veteribus poetis in hac re sentit Wolfius Prolegg. ad

Hom. p. CXXV. sed etsi Euripides non magnus est in disponendis argumentis, tamen hoc vitium eum latere non potuit, ac proinde causa quaerenda erit, cur haec poeta ita instituerit. Ea vero non est longinque arcessenda. Nam quum solerent tragoedias plures in unam tetralogiam coniunctas una edere, poetae ea dramata, ubi coniunctionem quandam habebant argumenti, ita composuerunt, ut singula quidem per se stare possent, haud tamen plane essent disiuncta, sed alterius actione in alterum pertinente, ex universis una fieret suis cardinibus apte constructa fabularum compages perfectissima atque absolutissima. Argumento est *Orestia Aeschyli*, cuius in Agamemnone vss. 614 — 630. de Menelao quaeritur tam euriōse, plane ut intelligi nequiret, qui haec venissent in Agamemnonem, nisi satyricum *Proteum* quartum huius tetralogiae drama nossemus fuisse (v. p. 28.), quamobrem et vss. 671 — 677. futuri Menelai adventus iniicitur mentio. *Agamemnonis* quoque non tanta esset extensio, nisi insecuta foret Choephoris: omīssa certe chori cum Aegistho disceptatione nihil de actionis consummatione detraxeris; sed optime ea quasi quoddam *ἐπιλόγιον* transitum facit ad sequentem tragoediam, in qua iam caedis a chori Aegistho exprobratae succedit ultio. In Choephoris autem quidquid

a vs. 962. agitur, absque Eumenidibus si fuisset, non esset scriptum: multo enim, quam putant, melius Aeschylus novit, quousque seriem rerum deducere liceret, quod satis ostendit drama Eumenides. Sed et in *Septem adversus Thebas* ultra modum actionem protendit, quae tragoedia, ni fallor, *Epigonis* continuata est, licet hanc atque illam in una et eadem tetralogia fuisse non necesse sit: etsi enim non uno die, non eodem festo atque adeo anno fabulae agebantur argumento coniunctae, tamen sive expectationis, movendae causa, sive quod ita rei naturae convenire putabant, priorem tragoediam ultra proprium modulum in alterius fines excurrere passi sunt, qua de re eximie disserit Süvern de Schilleri Wallensteinio p. 220 sqq. quamquam is tetralogiarum rationem parum perspicuens. Neque aliter est in *Supplicibus Aeschyli*, *Danaidibus* continuata, quod saepe mihi laudatus amicus aliquando demonstrabit. Haec igitur in Phoenissis causa est et actionis legitimos fines egredientis, et expectationis in spectatorum animis non modo relictæ, sed consulto motæ, quod alia hanc tragoedia continuare volebat Euripides. Nam quum una cum Phoenissis Antiopa et Hypsipyla actæ sint Ol. XCII, 1., in eadem tetralogia non continuavit, sed ex intervallo. Fecit autem in *Antigona*, in qua huius puellæ fata

persecutus est, quae quum desponsa Haemoni fuisset (Phoeniss. vss. 761. 951.), dimissa est a Creonte metuente ne occideret novum maritum (vss. 1631 sqq.), et egressa cum Oedipo humare fratrem voluit (vss. 1734 sqq.), quod ipsum quum in Aeschyli Septem adversus Thebas tantum intendat, perficit in Antigona Sophoclis, quacum commune Euripidea argumentum habuit, praeterquam quod laetior fuit in hac eventus. Aristophanes Byz. Argum. Sophocl. Antig. *Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόῃ πλὴν ἐκεῖ φωραδεῖσα μετὰ τοῦ Αἰμονος δίδοται πρὸς γάμον κοινωνίαν, καὶ τίκτει Μαίμονα.* Schol. Sophocl. Antig. extr. *Ἰστέον ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὐτῇ, ὅτι φωραδεῖσα ἐκείνῃ διὰ τὸν Αἰμονος ἔρῳτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον ἐνταῦθα δὲ τὸν ἀντίον.* Haec igitur in Phoenissis primis lineis designata, in Antigona repraesentata fuerunt. Postremo etiam in Aulidensi Iphigenia felix fabulae conversio unitatem, quam dicunt, actionis laedit, quapropter et Schillerus illam omisit; tamen ea non modo argumento defenditur, sed et adiectione Tauricae Iphigeniae, quae quum continuare Aulidensem deberet, necesse fuit, ut spectatores haud ignorarent servatam fuisse Iphigeniam, non immolatam.

CAPUT XXII.

Vestigia iteratae recensioneis Aulidensis Iphigeniae cernuntur in variis lectionibus. Eiusmodi censurae viam monstravit Valckenarius ad Hippolytum.

Praeter ea, quae hactenus exposui, supersunt haud pauca, in quibus varietas editionum cerni possit, si quis pervestigare omnia studiosius velit; et licet fatear nonnulla tantum in coniecturis versari nec posse ad certam adduci cognitionem; tamen nescio an ab numero quaedam nostrae sententiae vis persuasionis accedat. Quum vero huc congerere animus sit, quidquid drama hoc singulare habeat, unde recensioneis diversitas spectari possit, suppressis nonnullis, de quibus parum liqueat; potissimum in expendendis variis lectionibus occupatum hoc caput erit. Huius critices insignia duo specimina extant doctorum Batavorum, alterum Tib. Hemsterhusii in Aristophanis Pluto, alterum Valckenarii in Hippolyto Euripidis, ex cuius viri

plenissimis commentariis pauca, praefabor, ut appareat, quantum saepe a priore editione differat posterior, quaque via in his rebus indagandis procedendum sit. Nempe quum duplex Hippolytus fuerit, altera *καλυπτόμενος*, altera *στεφανηφόρος*, quae Ol. LXXXVII, 4. tulit praemium, hic vir in distinguendis utriusque varietatibus posuit tam eximiam diligentiam, eius ut iudicia perspexisse ante omnia debeat is, qui in alia fabula aut simile agere, aut iudicare de eo, qui egerit, velit; ideoque cum nostro consilio visum est coniunctissimum in unum colligere sparsas per totum opus huc pertinentes eius observationes. Principio ponamus, quae summus vir habet in Praefat. p. XVIII. *Superstites, inquit, ex Hippolyto priore versus, qui non reperiuntur in nostra, suis plerosque locis indicavi, quibus probabiliter viderentur primum a poeta collocati. Sed sunt inter fragmenta prioris editionis omissa Barnesio quae mihi pene persuaserint, totam dramatis oeconomiam in editione fuisse secunda mutatam; in prima collocutam cum Hippolyto Phaedram, nec per interpretem, sed ipsam amorem verbis obscurioribus indicasse privigno novercam; non ab oraculo reversum Thesea, sed ab inferis reducem in scenam prodiisse: atque adeo in Hippolyto priore eandem nonnunquam rerum fuisse dispositionem, qualis*

multo deterior obtinet in Hippolyto Senecae, cui suspicor lectam Hippolytum Euripidis priorem. Nec tamen impediunt ista, quominus centeni versus aut prorsus iidem in utraque fuerint editione, aut in altera tantum hic illic voce mutata leviter interpolati: videnturque Euripidis studiosi ex Hippolyto priore diversas quasdam lectiones in editionis correctae marginibus adnotasse, ut hinc in Codd. scribendi nata sit diversitas, quae librariis imputari non possit. Quae quidem integra adscripsi, quod singula fere similiter de Aulidensi Iphigenia partim iam proposuimus, partim nunc proponemus, et quod multum conducit ad reprimendos frivolos obtrectatores clari viri alicuius auctoritas. Loci igitur prioris editionis a Valckenario proferuntur p. 178. 2. C. p. 188. 2. B. p. 220. 2. B. p. 224. 1. C. p. 230. 1. A. p. 237. 1. D. p. 249. 1. E. p. 259. 2. B. p. 289. 1. D. p. 299. 2. C. p. 312. 2. E. p. 322. 2. D. Sed varias inprimis lectiones nunc recenseamus, quas e lectionis diversitate natas esse censet. Legitur vs. 43.

*Καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
Κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν.*

Cod. Paris. et alii πολέμιον νεανίαν, ad quod Valck. p. 168. Haec mihi lectio secundae, prioris editionis altera fuisse videtur. Dantur in-

ter varias codicum plures, de quibus idem videtur iudicandum. Vs. 68.

Αἰ μέγαν κατ' οὐρανὸν
Ναίετ' —

est in Cod. Paris. α' et ναίεις; posterius habet et Florent. et ex aliis praebebat Musgrav. Unde Valck. p. 170. *Hæc quoque fortasse fuerit duplicis editionis diversa lectio.* Vs. 76. ubi est, Οὐδ' ἦλθε πω σίδηρος, futilibus sane argumentis in altera editione putat lectum fuisse σύαγρος p. σίδηρος. Multo felicius versatur vs. 79.

Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεί.

Recte enim monet p. 173. hoc εἴληχε non cohaerere cum illo ἐν τῇ φύσει, refutatisque deinceps Barnesii nugis pergit: *Hic quoque marginis lectio corrupisse videtur alteram. Primum pro ἀεί scriptura codicum est optimorum Flor. Paris. et aliorum Musgravii, εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ὁμως.* Mox coniicit ad verba ἐν τῇ φύσει pertinere ἐνεστιν, et in prima editione obtinuisse fere quod nunc est in Bacchis vs. 315.

Ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν ἐνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί,
sed in secunda esse scriptum,

“Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλὰ γ’ ἡ φύσις
Τὸ σῶφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ’ ὁμῶς.

Vs. 230. Εἶδε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις conji-
cit Valck. p. 188. ex Schol. Aristoph. Vesp. vs.
748. κεῖδι γενοίμαν, in Indice hanc diversita-
tem imputans duplici editioni. Minus probabi-
liter vs. 233.

Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ’ ἐπὶ θήρας
Πόδον ἐστέλλον,

vetus lectio πόδεν eandem ei habet originem.
Vs. 388.

Ταῦτ’ οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω φρονοῦσ’ ἐγώ,
duo codd. Paris. προγνοῦσ’ ἐγώ. Valckenario
p. 206. hoc aut vulgatae vocis interpretamen-
tum aut adnotatum ex priore editione videba-
tur. Vs. 431.

Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται,
codd. plures καρπίζεται. Hoc p. 211. ex priore,
illud ex posteriore putat esse; possis et con-
tra: P. 236. ad vs. 664 sqq. *Parum dubito, ait,
quin in editione prima priores quinque locum
invenerint; et rectius, me iudice, fuissent in edi-
tione dramatis correctapraetermissi. Forsan et-
iam omissi fuerunt a poeta, ab hīstrionibus au-
tem et φιλευριπιδεῖοις illinc repetiti.* Vs. 746.
habetur nunc:

Σεμνὸν τέρμονα ναίων

Οὐρανοῦ —

Vetus lectio est *χύρων* p. *ναίων*, iudice Valckenario p. 244. etiam *τέρμονι*. Receptam ex posteriore, alteram censet esse ex priorē. P. 250. probabiliter putat duas lectiones fuisse, ὡς ἴδω *πικρὰν θέαν*, et ὡς ἴδω *τὸν δαίμονα*. Vs. 821. varias scripturas, *κατακονᾷ μὲν οὖν μ' ἀβίωτος βίος*, et *κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου* (ita recte emendat) in Indice tribuit diversis editionibus: unde et vs. 829. *πήδημ' ἐς ἄδου πικρὸν* et alterum *κραιπνὸν* diiudicat p. 253. Hinc et, duplex scriptura vs. 1053. *τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν* et *καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν*: v. p. 277. Ei coniecturae, quam ad vs. 1250. profert p. 299., merito parum ipse fidei. Vs. 1321. pro lectione *σκέψιν ἐνείμας* codd. Florent. Paris. *σκέψιν παρέσχες*, quod p. 306. refert ad priorem recensionem, ut quod vs. 1398. erat *δύσποτμος* pro recepto *προσφιλης*, recte ex eadem repetiit p. 315.

Haec ille. Atque eius ad normam non nos erubescimus componere, quae de lectionis varietate, repetitae recensiois indice, in *Iphigenia Aulidensi* annotanda habemus, intermixtis aliis affinis argumenti. Suspicionem movit statim vs. 6. locus iste de Vergiliis:

Ἀγ. Τίς ποτ' ἄρ' ἀστήρ ὅδε πορθμεύει;

Πρ. Σείριος, ἐγγὺς τῆς ἐπταπόρου

Πλειάδος ἄσσω· ἔτι μεσσήρης.

Qua ratione Sirius possit ἄσσειν Πλειάδος ἐγγὺς et tamen esse μεσσήρης, scite nescit Ios. Scaliger Prooem in Manil. Nempe si non de distantis in coelesti sphaera, sed de distantis ab horizonte in occasu sermo esset, explicari posset locus. Athenis, ubi altitudo poli est graduum XXXVI. Vergiliis occidentibus in coelo occidentali eminent Sirius supra horizonta gradibus XI, quod fit (mense Febuario) post noctem mediam, qua fere tempestate Agamemno prodit ex tentorio; inque tali stellarum positu aptissime Sirius dici poterat ἐγγὺς τῆς Πλειάδος ἄσσω, quae ultima vox de occasu siderum est apud poetas fere propria. Sed obstat unum illud μεσσήρης, id est, quod vulgo vocant, *culminans*. Nam ubi Sirius in summo coelo est, Vergiliae supra horizonta posita sunt gradibus L. Itaque non iam verba explicari possunt de stellis ad occasum vergentibus, sed distantia utriusque sideris computanda est mensura arcus, cuius in cornubus ambo sunt posita. Hic arcus est graduum LX. Quinam igitur Sirius, tertia parte nostri hemisphaerii distans a Vergiliis, possit his dici vicinus esse, deus viderit, ut aiunt: at ille

opinor, nūquam viderit, quippe αεί γεωμετρῶν secundum Platonem. Barbaram mitto Musgravii coniecturam, quae utinam nuper in textum recepta non fuisset: vitium hoc est ipsius scriptoris, quod, credo, committi non poterat ab ipso primitivo auctore, quem et nihil invitaret ad patefaciendam ignorantiam, nec deceret, ut Anaxagorae sectatorem, rerum coelestium ita rudem esse, praesertim quum signorum cognitio apud Graecos vulgatissima videatur fuisse. Contra emendatori potuit facile contingere, ut studio reponendae melioris dictionis, quam quae prius obtineret, pro vera sententia falsam proderet. Quippe Euripidea locutio Πλειάδες ἑπταπόροι. Orest. vs. 1001. Ὅθεν ἔρις τὸ πτερῶτὸν Ἡελίου μετέβαλεν ἄρμα τὰν πρὸς ἐσπέραν κέλευθον προσαρμόσας οὐρανοῦ μονόπῳλον εἰς ἁῶ, ἑπταπόρου δὲ δρομήματα Πλειάδος εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει. Miréque ea placuit imitatoribus. Auctor Rhesi vs. 529. Δύεται σημεῖα καὶ ἑπταπόροι Πλειάδες αἰθέριαι, μέγα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται: quae recte intellexit Miltonus. Ita et Aratus Phaenomm. vs. 257. de iisdem:

Ἑπταπόροι δὴ ταί γε μετ' ἀνθρώπους ὕδονται,
ubi Buhlius citat locum Arnaldi. Nonnus
Dionys. II, 15.

Πλειάδος ἑπταπόρου καὶ ἄντυγα κυκλάδος
ἄρκτου.

Ita igitur etiam Noster ἑπταπόρους Πλειάδας videtur voluisse statim principio spectatori- bus ostentare. Quid fuerit in priore editione, coniecere fortasse licet ex *Ennii* loco in Iphigenia Aulidensi ap. Sriver. *Fragm.* p. 20.

Quid nocti videtur? In ἀλκιδόνο

Coeli clupei temó superat,

Stellás cogens sublíme etiam

Atque étiam noctuís itiner.

Eum ex Euripideis versibus expressum vidit Vossius Castigatt. in *Ennii* *Fragm.* p. 32. *Itiner* restituit Scaliger, repugnante metri causa Vossio: quippe legebatur *noctis*, pro quo ad perficiendum paroemiacum non dubitavi rescribere vocabulum licet incognitum *noctuis* sive *noctus*: nam hoc olim extitisse demonstrat ablativus *noctu*, de quo v. Voss. de Anal. II. 12. p. 235. Priscus fuit nominativus *noctus*, unde et *noctua* cum derivatis; *nox* autem, quod Macrobio teste fuit, adverbium, posthac substantivum factum est. Ut *nox* et *noctus*, ita et *frux* dicebatur ac *fructus*. Inde et ultima producit in *noctu*. Plaut. *Amphitr.* I, 1, 116.

Crédo ego hac noctú Neptunum óbdomivisse ébrium.

Nobilissimus locus Macrobiani Sat. I, 4. *Ennius enim, inquit, nisi cui videtur inter nostrae*

aetatis politione munditia respuendis noctu concubia dixit his verbis:

Qua Galli furtim noctu summâ arce adort.
Moenia concubia vigilesque repente cruentat.

Quo in loco animadvertendum est, non solum quod noctu, sed etiam quod qua noctu dixerit. Et hoc posuit in Annalium septimo, in quorum tertio clarius quidem iam dixit,

Hac noctu filo pendebit Hetruria tota.

Claudius etiam Quadrigarius Annal. III. Senatus autem de noctu convenire, multa noctu dimitti. In paroemiaco pes, qui catalecticam syllabam antecedit, pro anapaesto Graecis usitato, more Romanorum est dactylus, ut Plaut. Aulul. IV, 9, 12.

Sed quid mihi nunc opus est vita, qui tantum auri perdiderim.

Nam qui scripsit *iteiner*, non audiendus est, quum habeat et *alteisono* et *veitei* et nescio quae monstra. *Etiam* autem ultimam syllabam hic non elidit, ut passim non modo apud Senecam (Herc. fur. vs. 1081. Thyest. vs. 859. Troad. vss. 93. 96.) sed apud vetustiores, ut ap. Varronem ap. Non. p. 30. collata emendatione Hermanni de metr. p. 303. Sed ut redeam a criticis argutiis, Vossius negat locum esse Ennii, quod Varro, postquam eum attulit, pergit: *Et Ennius item, Coeli ingentes fornices. Fa-*

teor tamen me non videre, cur inde sequatur haec non esse Ennii, sed Naevii, cuius Iphigenia simpliciter dicta citatur Nonio v. *Passum*, non Aulidensis Iphigenia: immo plane certus sum Ennii haec esse, ex cuius Iphigenia in Aulide Festus v. *Pedum* profert haec:

Ag. Procède, gradum proférre pedum
Nitére cessas?

item expressa nimirum ex hoc systemate anapaestico vs. 1.

Ἄ. Ὡ πρόσβυ δόμων τῶνδε πάροιθεν
Στείχε. Πρ. Στείχω.

Quibus similia, sed nulla utrimque imitationis suspicione, verba Medae vs. 1394. et Electrae vs. 1338. Et sic ex nostrae fabulae vss. 446 sqq. fluxit locus ex D. Hieronymo allatus ap. Voss. p. 35. Sed etsi Ennium eorum versuum auctorem esse ignorarem, quisquis ille esset, ab eo conicerem priorem Euripideae Iphigeniae editionem lectam et expressam fuisse, quippe in qua nulla esset Vergiliarum mentio facta. Nisi malis accedere Henr. Plauckio (in Ennii Med. p. 51.), Ennium Euripidis inscitiam correxisse putanti. Vs. 33. nostri dramatis est:

Κἂν μὴ σὸ δέλης,
Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται,

ut habet Ald. neque aliter Plutarchus Consol. ad Apollon. nisi quod ibi legitur τῶν θεῶν

βουλομένων, quod librariis imputandum censeo. Haec autem videtur vetusta lectio fuisse, et egregium illud apud Stobaeum, τὰ θεῶν οὕτω γενόμεναι, ab emendatore profectum esse. Vs. 71.

Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεάς
Κρίνας ὅδ' ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,

Clem. Alex. Paedagog. III, 2. p. ἀνθρώπων habet Ἀργείων et κρίνων p. κρίνας, hoc credo de suo; illud Ἀργείων praefert Marklandus, cuius tamen ratio de orta diversitate ex duplici vocis μῦθου significatione nulla est: etiamsi enim ἀνθρώπων legas, μῦθος nihil aliud hic erit quam *narratio*; potius e duplici editione hae varietates videntur natae esse; et Ἀργείων priori tribuo, quod quum minus placeret, generalius emendator reposuit ἀνθρώπων. Consideremus etiam alia in his iambicis, quos ex prologo huc translato suspicamur. Vss. 75 sqq. legitur de Paride:

Ἐρῶν ἐρῶσαν ᾗχετ' ἐξαναπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἰδης βούσταδμ' ἐκδημον λαβών.
Μενέλαος οὖν καδ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος
Ὅρκους παλαιούς Τυνδάρεω μαρτύρεται,

etc. Sed Mss. et Clem. Alex. l. c. habent: Ἐκδημον λαβών Μενέλαον· ὁ δὲ καδ' Ἑλλ. κ. τ. λ. unde Marklandus effinxit λαδών, *fallens Menelaum p. regre profectum*: sensu bono, nisi pu-

tida haec scriptoris diligentia esset, annotare, inscio Menelao abductam fuisse Helenam, scilicet quasi et consociis maritis uxores quandoque perderentur a moechis: potius, in quo ipse posthac Marklandus consistit, servandum est λαβών, i. e. *observans dum peregre profectus Menelaus esset*. Bonum igitur sensum haec lectio fundit; nihilo tamen minus vulgata quoque ferri potest: et vix ambigo diversae editionis vestigium hic cerni. Quum vero illa lectio Μενέλαον ὁ δέ etc. Clementis sit, apud eundem autem reperiatur illud Ἀργείων, quod ex priore editione esse iudicavi, haec quoque varietas prioris, lectio nunc obtinens posterioris videtur editionis esse. Sic apparet una, cur mutaverit corrector, nempe quod parum ei perspicuum videretur hoc λαβών ἐκδημον Μενέλαον: ac ni fallor, contorta oratio in verbis, ἐκδημον λαβών (Ἑλένην) ᾗχετο ξυναρπάσας πρὸς βούστασμα Ἰδης, emendatoris manum arguit. Quorsum quaeso tantus ille verborum cumulus? quid sibi vult λαβών post sufficiens ἐξαναρπάσας? quorsum ἐκδημον post verba πρὸς Ἰδης βούστασμα; Vs. tandem 77. pro μόνος in iisdem libris est μόρφ, *infelici fortuna*, quod nescio an fuerit ex priore editione, bene posthac mutatum in μόνος, in quo quum nihil sit, quod offendere quemquam potuerit, non credo id in priore recen-

sione fuisse, in posteriore abiectum esse. Taceo coniecturas de hoc loco multas, quarum alia aliam nequitia superat, nisi quod nequissima est Höpfneri corrigentis λῶστον: ita enim misericordia commotum Euripidem eum vocare: quem ego Hoepfnerum misericordia commotus appellaverim ipsum λῶστον, nisi potius ob imperitiam nobis exagitandus est, quod lutulentis manibus Euripidem contrectaverit. Huc pertinent et vss. 378 sqq.

Βούλομαι σ' εἰπεῖν κακῶς, εὖ βραχέα, μὴ λίαν
ἄνω

Βλέφαρα πρὸς τάναιδές ἀγαγὼν, ἀλλὰ σωφρο-
νεστέρως

Ὡς ἀδελφὸν ὄντ' ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ
φιλεῖ.

Verba ultima valde offendunt, quod nimis concise in iis prolata sententia est, quam exprimere debent: *se verecundio rem fore: turpem enim esse impudentiam*. Igitur versus 280. meo quidem iudicio non ita a primitivo auctore profectus est, sed quum olim aliter legeretur, emendator posthac nonnulla mutasse videtur: sic evenit, ut metri urgente necessitate, sensus exponeretur imperfectius. Aliam lectionem habet Stobaeus,

Ὡς ἀδελφὸν ὄντ' ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς χρη-
στὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ;

supplente Valckenario Diatr. p. 224. (Piersoni enim mutationem non recepi) ex Stobaei Serm. XXVIII, p. 196. 32. et ex Theophilo Antiocheno II, 54. p. 258. ed. Wolf. Et sic, credo, lectum fuit in editione altera: fallor enim aut insititius versus est, quem illi addunt: certe quod primum numen divinum generatim non imprudens dicitur, deinde repetitur speciatim, ἀλλ' ἔχει συνιέναι, hoc tam prolixum genus dicendi possit natum videri e necessitate implendi unius integri septenarii ambitum. Vs. 408. est:

Συσσωφρονεῖν σοὶ βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Plutarchus autem T. II., p. 64. C. habet:

Συσσωφρονεῖν γὰρ οὐχὶ συννοσεῖν ἔφν,

quod h. l. in priore editione potest fuisse.

Vs. 450. legitur:

Ἀπαντα ταῦτα προστάτην τε τοῦ βίου

Τὸν δῆμον ἔχομεν τῷ τ' ὀχλῷ δουλεύομεν.

Ita enim scribo τε p. γε, ne cetera afferam de his dicenda. Sed Plutarchus Nic. p. 526. C. legit τὸν ὄγκον ἔχομεν, forte ex memoria, inquit Markl. Hoc nego fieri potuisse: quis enim tali loco ὄγκον citet pro δῆμον ex memoria? Agnosco lectiones diversarum editionum; eleganter, opinor, in priore dictum fuit ὄγκον, dignitatem et gravitatem regii impe-

rii; posthac repositum est pinguius. δῆμον.
Maxime autem offendunt hi versus 509 - 511.

Ταραχὴ γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται
 Πλεονεξίαν τε δωμάτων ἀπέπτυσσα
 Τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.

Tribus versibus tres anapaesti positi sunt, qui evitari facile poterant: sententia intricata et obscura, nec satisfacit coniecturarum ulla: non novi apud Euripidem alium locum, in quo sit vox *ταραχὴ*, neque in quo *πλεονεξία*, quarum praeterea vocum significationes h. l. ita ambiguae sunt, nihil ut certi de sensu proferri possit. Quid multa? Haec ab emendatore profecta esse mihi persuadeo, quum in priore editione fere ita sermonem continuasset Agamemno:

Αἰνῶ σε, Μενέλαος, ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν
 Μετέδθηκας ὀρθῶς τοὺς λόγους σοῦ τ' ἀξίως·
 Ἄλλ' ἤκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας,
 Θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.

Vs: 543. incipit chori egregium carmen ex antispastico mixtum cum choriambico metro:

Μάκαρες οἱ μετρίας θεοῦ
 Μετά τε σφροσύνας μετέσχον
 Λέκτρων Ἀφροδίτας
 Γαλανεῖα χρησάμενοι.
 Μαινόμεθ' οἷστρον ὅδι δῆ

Δίδυμ' Ἔρως δ' χρυσοῦντας
 Τόξ' ἐντείνεται χαρίτων,
 Τὸ μὲν ἐπ' εὐαίῳσι πότμῳ,
 Τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.
 Ἀπενέπαλιν ἑμίστραν
 ὦ Κύρι· καλλίστα θαλάμων.
 Εἴη δέ μοι μετρία μὲν
 Χάρις, πόθοι δ' ὅσοι,
 Καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτης,
 Πολλὰν δ' ἀποδείμαν.

Ita haud dubie scribenda strophæ, cuius sensus difficilis est; sed in hoc quum commorari non liceat, moneo tantum, quod adhuc nemo plane perspexit; choron non solum infaustum amorem depredari, sed omnem amorem, et felicem, qui afferat εὐαίῳσι πότμῳ, et infelicem, qui vitam perdat, propterea quod insaniamus, quicumque amemus, sive auratum telum Cupido mittat, secundum illud et prosperum, sive plumbeo utens amatiqve animam a nobis avertens, adversæ fortunæ auctor sit, utrumque enim amorem vehementem, nos se sibi modicam Venerem exoptemus, nos cuius Cupido conciliator sit, sed cuius Hymenææ seu legitimæ nuptiæ. Iam quam male hoc carmen me habuerit, non dissimulabo: Theophrasto enim auctore Athenæus XIII, p. 562. E. rec. Boeckh de Trag. Græc. 19.

fert ad Chaeremonem aliquid eorum, quae hic dicta sunt. Θεόφραστος δ', inquit, ἐν τῷ Ἑρωτικῷ Χαιρήμονά φησι τὸν τραγικὸν λέγειν, ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων (τοῖς τρόποις) κεράννυσθαι, οὕτω καὶ τὸν Ἑρῶτα, ὃς μετριάζων μὲν ἐστὶν εὐχαρις, ἐπιτεινόμενός δὲ καὶ διαταράττων χαλεπώτατος. διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος οὐ κακῶς αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διαιρῶν φησὶ, δίδουμαι γὰρ τόξα αὐτὸν ἐντείνεσθαι χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίῳι τέχῃ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς. ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ποιητὴς καὶ περὶ τῶν ἐράντων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τραυματία φησὶν οὕτως κ. τ. λ. Utrum, quod Brunckio videbatur, erravit Athenaeus, male intellecto Theophrasti loco ex Chaeremone afferens, quae ille ex Euripide citaverat? Illa enim verba sunt ex Chaeremone, qui dixit de vino:

Τῶν χρωμένων γὰρ τοῖς πρόποις κεράννυται,

Aristot. Probl. III, 16. Plutarch. de Pyth. Oracc. p. 426. B. quorum priorem si nosset Schweighaeuserus ad Athen. l. c. aliter iudicaturus de Grotio fuisset. An alter horum poetarum ab altero mutuatus hos versus est? Ita sentit Schweighaeuserus: *At potuerat, inquit, elidit Chaeremon, ut persaepe factum a poetis scēticis novimus, versus istos ab Euripide mutuare. Quae fortasse etiam causa est, cur nonnihil*

in his immutatum sit: nam pro eo, quod hic legitur ἐπ' εὐαίωνι τύχῃ, Euripides ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ dixerat. Quod si res ita habet, indagandum est, numne a Chaeremone Euripides, minor puta, an ab hoc ille duxerit; verum de Chaeremonis aetate non liquet. Citatur praeter plura Aristotelis loca Eubulo Comico ap. Athen. II, p. 65, quem Olympiadum descriptio ponit Ol. CI, ubi ego vero aequalem fuisse censeo Ararotis Aristophanis filii ex Athen. XI, p. 471. E. Inde tamen colligi nequit, Chaeremonem ante actam hanc Iphigeniam non doctuisse. Haec quum ita sint, certi quidem nihil pronunciem: sin autem minor Euripides haec e Chaeremone mutuatus sit ac strophae intexuerit, melius intellexerim, unde tanta et strophae et antistrophae difficultas venerit. emendator enim arctioribus circumscriptus terminis, contortiore oratione utatur necesse est, quam qui suos sibi limites ipse ponit primitivus poeta, praesertim si ille alieni scriptoris verba exprimere conetur. Porro Plutarchus T. I., p. 132. A. Πρὸς τὸν οἶνον, dicit, ἀπὲρ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀλκμοδίου, διὰ τοῦ κτεόν.

Εἰς μοι μέτριον δέπας, εἰς

Μηδ' ἀπολείποις.

Tentavit Valckenarius Diatr. p. 242: mihi videtur in Euripideis fuisse hoc:

Εἰς μοι μετρία, Κύπρι.

Εἰς μηδ' ἀπολείποις,

poteratque id in fine strophae olim fuisse, ubi nunc similia sunt. Cf. et Helen. vs. 1012. Hippol. vs. 528. Med. vss. 633 sqq. In eiusdem carminis epodo vs. 577. habes:

Βάρβαρον σφρίζων, Φρυγίων

Αὐλῶν Ὀλύμπου καλάμοις

Μιμήματα πλέκων.

Ita locus interpungendus, vulgo male intellectus: construendum enim per hyperbaton Φρυγίων αὐλῶν καλάμοις πλέκων μιμήματα Ὀλύμπου. Sed pro v. πλέκων codd. habent πνέων, quod nescio an diversae editionis sit. Vs. 626. Clytaemnestra Achilli Iphigeniam elocatura dicit Orestae infanti:

Ἄνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος αὐτὸς ἐσθλὸς ὢν
Λήψει τὸ τοῦ Νηρηΐδος ἰσόθεον γένος.

Leg. τὸ τῆς Νηρηΐδος αὐτὸ Νηριέως παιδός. Sed haec non conveniunt vss. 697, sqq. ubi Clytaemnestra genus viri sese ignorare dicit:

Τούνομα μὲν οὖν παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατήνεσας,
Γένους δὲ ποῖον χάπ' ὁδεῖν, μαθεῖν θέλω.

Talis discrepantia primitivo et uni auctori imputari nequit, qui non poterat sine summa

negligentia oblivisci quae paullo ante scripserat. Sed comprehendator, quem in vs. 634 — 691. potissimum grassatum esse conieci cap. XX., etiam in subsequentibus continuo multa mutare et inserere poterat, oblitis iis, quae paullo superius ab auctore dicta erant. Quis nescit Homericum exemplum Pylaemenis filio Harpalioni in funus prodeuntis Il. γ, 658. quum ipse occisus esset ε, 578? V. Wolf. Prolegg. p. CXXXIII. cui sane rei hoc est simillimum. Venio iam ad vs. 792.

Τίς ἄρα μὴ οὐ πλοκάμους κόμας

Ἐρῦμα δακρυόεν τ' ἀκούσας

Πατρίδος οὐλομένας ἀπολωτιῆ;

Iunge πλοκάμους κόμας et ἀπὸ κοινοῦ hoc κόμας trahe ad seq. ἔρῦμα δακρυόεν, hoc sensu: *Quis non comae capillos, capitis sive faciei verecundum et pulcherrimum tegumentum nunc lacrymis perfusum evellet, quando eversam audiverit patriam?* De puellari coma loquitur insigni decore, audaciore lyrica oratione. Κόμας ἔρῦμα, h. e. κόμη ἐρνομένη, *tegens caput faciemque et ornans*; sic vs. 189. ἀσπίδος ἔρῦμα, *scutum defendens*, sic ap. Plat. Legg. III, p. 680. Ε. *τειχῶν ἐρύματα*. Haec igitur causa est, cur diduxerim δακρυόεν τ'. Et ita expedita omnia, nisi quod varia est lectio ἀνύσας p. ἀκούσας, credo ex priorē editione, hoc dicens

*Quis non comas pro opere evellat propter ever-
sam patriam?* ad genitivum intellecta praepo-
sitione *ἐνεκα*, ut vss. 370. 621. V. Heindorf. ad
Plat. Gorg. p. 39. Mutatum hoc fortasse erat,
quod videbatur obscurius. Vs. 824.

Οὐ θαυμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν, οὐς μὴ πάρος
κατεῖδες· αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν,

mss. legunt δ *προσέβης ἄν*, quod nescio quid
olim fuerit: potest tamen pro corrupta varia
lectione diversae editionis haberi. Mox
vs. 891.

Εἶπερ ἀλγεινὸν τὸ τέκνων στερομένην δα-
κρυῖρόεῖν,

Cod. A. τὸ παίδων, *ex glossemate*, inquit Markl.
Sed τέκνων quis interpretetur *glossemate*?
Equidem a maiore Euripide hic scriptum pu-
tem esse παίδων, a correctore vero repositum
τέκνων, quod hoc mollius quid sonaret. Ver-
sus 1134. in quibusdam libris praefixam ha-
bet formulam *ἔχ' ἥσυχος*, quae quum extra
versum poni non soleat, videtur esse varia
lectio spectans ad vs. 1133. ubi legitur *ἔα*, ut
ita fere scriptum fuerit:

Ἐχ' ἥσυχος· τλήμονα λέγεις ἂ μὴ σε χρεή.

Vs. 1219.

Ἦδὲ γὰρ τὰ φῶς
βλέπειν τὰ δ' ὑπὸ γῆς μὴ μ' ἰδεῖν ἀναγκάσης,

Plutarchus habet de aud. poet. p. 17. C. λέσσειν τὰ δ' ὑπὸ γῆν, nescio an ex alia editione Similia v. ap. Valck. Diatr. p. 140 sq. Vss. 1242. sqq. scribe cum Heathio:

Ἀδελφε, μικρὸς μὲν σὺ γ' ἐπίκουρος βροτοῖς
 Ὅμως δὲ σὺν δάκρυσ' ἐκέτης γίγνου πατρός
 Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν αἰσθημά τι
 Καὶν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.

Markl. illud ἐκέτης γίγνου satis speciose pro glossemate habet, frigide idem corrigens πάρος, quod verbum ἐκετεύειν ab ipso restitutum non admittat gehitivum. Πατρός manifeste ostendit verum esse illud ἐκέτης γίγνου, et codicum lectio, συνδάκρυσον, ἐκετεύσον pro varietate alterius recensiois est habenda, quo pertinet fortasse et scriptura cod. A. τὴν σὴν ἀδελφὴν ὥς αἰσθημά τι, unde Markl. coniecit τὴν σὴν ἀδελφὴν σῶσον ὥς κ. τ. λ. An igitur in priorie editione fuit tale quiddam:

Ὅμως δὲ συνδάκρυσον ἐκετεύσόν τέ νιν

Τὴν σὴν ἀδελφὴν σῶσον ὥς αἰσθημά τι

mutatum ab emendatore tanquam nimis vagum et nefandam caedem disertis verbis non tangens? Hoc utut est, certe scribendum μὴ θανεῖν e vs. 1015. Ἰκέτευ' ἐκείραν πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα, unde fortasse repetita correctio erat. Vb. 1344.

Οὐκ ἐν ἀβρότητι κείσθαι πρὸς τὰ νῦν πεπρα-
γμένα.

duo mss. legunt τὰ νῦν πεπρακότα: utrumque bonum, ut emendationem potius quam interpretationem subesse putem. Vs. 1573. vulgo sonat:

Ἐλεξε δ' ὦ θεροκτόν' Ἀρτεμι, παῖ Διός.

Sed codd. Parisienses:

Ἐλεξε δ' ὦ Διός Ἀρτεμις θεροκτόνε.

Hoc elegantius: an et hic recensitionis agnoscitur diversitas? Versum 1580, delet Valck. ad Phoeniss. vs. 1378. et sane pessimus est: nolo tamen hoc trahere ad probandam meam sententiam: Idem sentio de vs. 1589. quem Marklandus spurium indicat; et plures afferri possint eiusmodi loci in extrema fabulae parte Euripide parum digni. Abstinendum vero erat a falso citatis; versus, quos Stobaeus p. 531. profert ex Iphigenia Aulidensi, obvii sunt Ion. vs. 381. quosque p. 558., ii reperiuntur Herc. fur. vs. 1290. Utrumque tamen fefellit Valckenarium Diatr. p. 229. Qui vir quum in isto eruditissimo libro plura sive falso sive audacius pronunciarit, num reprehensione digni sumus, si nos quoque in hoc capite quaedam sumus ausi? Hoc unum opus est, ut sese suaque quivis noscat, ne de se iudicet

magnificentius: cuius praecepti memores non nos pro aeribus lupinos vendimus: quid sentiamus, fatemur ingenue. Nempe coniecturas tantum proferre voluimus, quae nobis plus minus visae essent probabiles: earum ut pars dilabatur, una saltem et altera manebit particula: certam autem de his variis lectionibus scientiam neutiquam habere credimus.

C A P U T XXIII.

An Baccharum Euripidis repetita editio extiterit a minore confecta, et ultra sit superstes.

Quum una cum Alcmaeone et Aulidensi Iphigenia a minore Euripide producta Bacchae sit maiore defuncto (cap. XVIII.), ambae autem illae non novae fuerint, sed repetitae (cap. XVII.), consentaneum est *Bacchas* quoque non tum primum prodiisse, et emendatam ab eodem esse, a quo Iphigenia, ab editore, propinquo Euripidis cognomini. Ac si duplex extiterit recensio, eadem supererit, quae quum una cum interpolata Iphigenia repe-

teretur, coronata est; primum, quod ex duabus tragoediis, quarum altera editio coniunctim et commissa et praemio donata est, non alterius prior, alterius posterior recensio ita inclarescere potuit, ut prae altera servaretur: deinde, quod Euripidearum fabularum, quarum duae editiones fuerunt, posteriores ad nos pervenerunt potissimum, ut Medae, Hippolyti, Iphigeniae Aulidensis: postremo, quod ex duabus recensionibus si altera vicerit, haec victrix celebrior facta est et aetatem tulit diutius, ut videmus in Aulidensi Iphigenia et Coronato Hippolyto. Quae quum apud animum reputarem, incidit suspicio, etiam nostram Bacchas, ut nunc legitur, non a maiore Euripide profectam esse, sed a minore interpolatam, Ante omnia igitur quaerendum erit, an veteres habuerint editionem geminam. Hoc ego nunc conabor ostendere quibusdam indicis, etsi non tantis tamque apertis, quam in Iphigenia: at nescio an remitti debeat aliquid a severitate demonstrationum in re post haec dicta probabili etiam nullo allato argumento. Primum nihil obstat, quominus Bacchae, quae superest, fabula esse possit Euripidem minorem emendatorem passa: nam quod prologo drama hoc instructum est, Iphigenia non est, diversum auctorem haud arguit, sed ratione agentem: ut

enim nunc Baccharum prologus habet, non in eo exitus fabulae universus proditur, quod prologi Euripidei incommodum est praecipuum: itaque prologus aut relinqui integer poterat, si ab initio talis fuit, aut in praesentem formam redigi, in qua nihil offensivius praebebat. Quatenus autem duplicis editionis sunt indicia? Varia sane: sed alienus ab omni cupiditate infirmabo, nonnulla, quae quis proferre pro mea sententia possit. Primum dico *nomen duplex* Baccharum et Penthei, quo titulo notatur in optimo cod. Florentino: v. Voss. in Catull. p. 221. Valck. Diatr. p. 16. id quod apud veteres est in correctis fabulis. V. Casaub. ad Athen. III, p. 211. Tamen, quum et aliae fabulae duplici nomine citentur, ut Hippolytus ac Phaedra una eademque est, nolo hoc argumento uti. Sic habentur Aeschyli et Iophonis fabulae et Penthei et Baccharum inscriptione insignitae: v. Valck. l. c. Alias multa dramata sunt Penthei aut Baccharum nomine notata, Pentheus Thespidis ap. Polluc. VII, 12. et Chaeremonis ap. Suid. v. Aristot. Rhet. II, 25. Bacchae Tragicorum Cleopontis ap. Suid. et Eudoc. p. 270. Xenoclis ap. Aelian. V. H. II, 8. Comicorum Antiphanis ap. Athen. X, p. 441. C. Dioclis, de quo v. Fabric. B. Gr. T. II, p. 437. ed. Harles. Epicharmi ap. Athen. III, p. 106. A. coll. Fa-

bric. p. 300. Lysippi ap. Athen. III, p. 238. C. Epigenis ap. Athen. IX, p. 384. C. coll. Fabric. p. 441. Nostrum hoc drama proprie Baccharum nomine appellatum fuit. Argum. Ἡ μυσθοποιῖα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ τὸ ὄνομα μόνον μεταπεποιήται Εὐριπίδῃ. Sed in his quid commoror? Potius quaerendum; an *loca* inveniantur ex *Euripidis Bacchis citata*, quae haud reperiatur in nostra: id quod res est. Schol. Aristoph. Plut. vs. 908. inde habet versum:

Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος,

qui nusquam legitur. Neque usquam in hac fabula obvium verbum, quod inde affertur in Glossario Sangermanensi Bibl. Coisl. p. 482. Λελάβημαι, ἀντὶ τοῦ εἰλημμαι. Ἡρόδοτος 5' καὶ δ', Εὐριπίδης Βάκχαις. Cf. Valck. ad Herodot. p. 217. Sed, inquis, lacuna est post vs. 1328. Tyrwhitto ac Brunckio animadversa; ex deperditis ibi versibus Anglus putabat unum esse hunc a Scholiasta Pluti citatum. Recte: modo ne alia sint correctionis indicia; quae si fuerint, saltem incerti simus, utrum ex deperdito loco an ex alia recensione versus depromptus sit: immo tum ipsa lacuna nata ex editionum confusione possit videri. Quae utinam ex libris aliquando suppleatur, quamquam exigua spes est, postquam Bredovius, inspectis Parisiensibus Baccharum codicibus

omnibus, praeter unum versum post 1328. quem editurus est in Epistolis Parisiensibus, reperit nihil. Porro Suidas allato Theognidis vs. 625. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἀφροσι πολλ' ἀγορεύειν, addit: Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις. Haud rari apud tragicos sunt versus non modo hexametri dactylici, sed heroici, ut Sophocl. Trachin. vss. 1011-1014. 1018-1022. Fragm. Thamyrr. vs. 5. Iphicl. vs. 2. Eurip. Bacch. vs. 142. Suppl. vss. 271 sqq. Troad. 590. etc. et apud Aeschylum adeo Suppl. vss. 69. 77. Agam. vss. 105. 119. 122. 137. 151. 155-157. itaque posset hic heroicus versus facile esse λόγος Εὐριπίδης sive ἔπος Εὐριπίδειον (v. Suid. v. Εὐριπίδειον ἔπος) ex Bacchis depromptum. Vanum tamen hoc est; potius, quod vidit Piersonus Verisimill. p. 120. excidit ap. Suidam vs. Baccharum 480.

Δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων οὐ σωφρονεῖν.

Cf. Med. vs. 301. Falsus igitur Suidas est, similiterque D. Maximus in Schol. ad Dionys. Areopag. T. I, p. 90. ex Bacchis citans haec Orestae (vs. 835.). Δρομάσι δινεύων βλεφάροις, ordine paullulum inverso; ubi ipse Orestae locus errori originem dedit. Sane falso citatis nihil in hoc genere usitatus est, ut statim ex Andromacha citat Stob. Serm. CXV, p. 590. quae sunt in Bacch. vs. 1240; non tamen pro

haec valent, ut eiusmodi omnia haberi debeant pro falso citatis. Unum enim superest, quo credo conficietur res nondum fere affecta. Suidas v. Ἀριστιππος Καὶ πρὸς Διονύσιον, inquit, τῆς Σικελίας τύραννον ἐλθὼν καὶ πίνων ἐνίκα καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατήρξεν ἐνδὺς ἐσθῆτα ἀλουργῇ Πλάτων δὲ πρὸς κομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς εἶπεν Εὐριπίδου ἰαμβικά·

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλγν ἐνδύναι στρολήν,
 Ἄρρην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄρρεος,
 Ἀριστιππος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας εἶπε τοῦ
 αὐτοῦ ποιητοῦ·

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
 Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρείσεται.

Haec narratiuncula, ut plurima Suidae, derivata est ex antiquo fonte; quumque aulae Dionysii ingenium prorsus referat, non videri quo iure in dubitationem revocari queat. Prior versuum a Platone pronunciatorum est Bacch. vs. 835. alter deest. *Sed alterum*, inquit Heathius, *forte ipse Plato addidit, aut ex alia tragoedia desumpsit.* Hoc tandem facetum esset, si Plato forte addidisset: certe nullum consilium excogitari posset, nulla ratio, propriaque verbi significatione fecisset id *forte*. Cur addidisset de suo? cur ex alia tragoedia assuisset? Risissent philosophum gravissimum contone Euripideō sese defendentem: ut pro-

fert Plato, ita versus fuisse debent apud Euripidem. Aristippi responsio paulo aliter legitur Bacch. vs. 517.

Καὶ γὰρ ἐν βαρχεύμασιν

Οὐδ' ἢ γε σῶφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Ad haec Musgravius, *Quamquam hoc, ait, ni fallor, non est varia lectio, sed potius inflexio versus a philosopho. Quis hoc credat? Nonne frigidissimum est et inelegantissimum οὐδ' ἢ γε σῶφρων?* Et quam Euripideum hoc, ὁ νοῦς ὁ σῶφρων! Philosophi non mutatis Euripidis versibus sibi respondere debebant, si volebant faceti esse. Haec quum ita habeant, hos versus sic, ut sunt apud Suidam, olim in Euripide lectos esse arbitror; posthac mutati sunt in recensione iterata, neque id ex causis ita reconditis. Nempe alter versuum a Platone recitatorum, quum novam et necessariam sententiam non contineret, licet nihil haberet contra artem neque indolem linguae peccans, (nam nota quidem formula καλὸς καὶ ἐν καλῶν, βελτίων καὶ ἐκ βελτίωνων etc.) abiectus in altera editione est, quod totus iste Bacchi cum Pentheo sermo ita in hac conformatus est, ut singulis versibus respondeatur ad singulos, non binis ad binos, aut singulis ad plures, aut similiter; qua de re v. cap. ult. Correctio altera, οὐδ' ἢ γε σῶφρων, talis est, eam ut acridam censori, quam Euripidi imputare ma-

lim, qui censor philosophorum vocem τοῦς h. l. ferret aegrius, quive sententiam ab Euripide more suo generatim pronunciatam accomodare vellet rebus praesentibus, ne Tiresias esset Τήλεφος Μυσὸς ἐκ πηριδίου Γνώμας τρώγων Πανδελετείους. At, inquit, concidunt haec speciosa argumenta inspecto Stobaeo Serm. V, p. 140 sq. ed. Schow. qui eadem narrans omnia vulgata ratione scripta exhibet: Διονύσιος Ἀριστιππον ἔπειθεν ἀποδέμενον τὸν τρίβωνα πορφυροῦν ἱμάτιον περιβαλέσθαι. καὶ τεισθεὶς ἐκεῖνος τὰ αὐτὰ καὶ Πλάτωνα ποιεῖν ἡξίου. ὁ δὲ ἔφη:

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδύναι στολήν.
Καὶ Ἀριστιππος, Τοῦ αὐτοῦ, ἔφη, ἐστὶ ποιη-
τῷ·

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
Οὔσ' ἢ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Antiquior, dixeris, Stobaeus est; maiorem fidem habet. Et quid Stobaeus? Nonne sic etiam Diogenes Laertius II, 78? nonne et Athenaeus XII, p. 544. E? ubi est de Aristippo, Καὶ μύροις ἐλούετο καὶ ἔφασκεν ὅτι

Κἂν βακχεύμασιν
Οὔσ' ἢ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Hi omnes antiquissimi testes vulgatam Euripidis lectionem agnoscunt. Verum ex aetate non pendet testium auctoritas: et unde quaeso

diversitas ista lectionis venerit in Suidam, indoctum profecto hominem, si ei libros suos surripueris? Quo quis est doctior, eo in hoc minorem fidem habet, quod eruditus grammaticus adito ipso Euripide corrigere versus ad vulgata exemplaria poterat licet sibi aliter traditos. Et quo quis stupidior est, eo mihi magis valet ibi, ubi non de iudicio, sed de servanda traditione agitur: quoque Suidas recentior est, eo testem minus corrumpere potuit. Quid multa? Qui nulla varietate versus exhibent docti antiquiores, reppererunt eos ita traditos, ut Suidas, correxerunt ex suis exemplis, correctos nobis transmiserunt: Suidas sintne Euripidis necne, nihil inquirens, relatos bona fide rursus nobis retulit, eaque via nobis antiquissimam servavit lectionem. Num etiam dubitas? Quin tu audi scriptorem optimae notae ac satis antiquum, Sextum Empiricum Pyrrhon. Hypot. III, 24. Καὶ παρὰ Διονυσίῳ, inquit, τῷ τῆς Σικελίας τυράννῳ τοιαύτης ἐσθῆτος Πλάτωνι καὶ Ἀριστίπῳ τοῖς φιλοσόφοις προσενηχθείσης ὁ μὲν Πλάτων ἀπεπέμψατο εἰπὼν

Οὐκ ἂν δυναίμην δῆλυν ἐνδύναι στολήν,

Ἄρρην πεφυκώς.

ὁ δὲ Ἀριστίππος προσήκατό φῆσας

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασι

Οὐδ' ἢ γε σῶφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Vides Sextum partem certe illius versus servasse, Ἀρρῆν πεφυνκώς: cetera ne ipse quidem fideliter retulit; Suidas vetusta scrinia religiosius compilans plura et magis genuina prodidit, eique nunc ex antiquiore, licet in hoc negligentiore, maior accessit fides.

C A P U T XXIV.

Indicia correctionis in Bacchis quae superest.
Bacchae Attii. Intermiscentur metrica quaedam. Demosthenis aetate actae fabulae principum tragoediae.

Aristophanes, quum in Ranas e Bacchis Euripidis multa transferre liceret, nihil omnino ex iis mutuatus est, cuius quidem adhuc vestigium superesset: quod si secus haberet, multo melius res nostra posset perducì ad liquidum, plane ut in Aulidensi Iphigenia: nunc quoniam ab hac parte claudicamus, videndum an ex ipsa fabula erui argumenta queant interpolationem indicantia. Nec tamen haec eo disputabo consilio, ut drama habeatur Euripide indignum: primum enim plurima sunt huius poetae nescio qua muliere quam tragico

digniora, et tantum abest, ut acerbius dictum hoc putem, quod garrulo rhetori apud forum declamanti comparatus sit, ut etiam leniter hoc pronunciatum videatur, praesertim a Sophocle venienti et Aeschilo, cum labente republica artis quoque labe patefacta. Nihil nunc de universa fabulae conformatione, nihil de finibus tragoediae in Euripide longe humilioribus: adeo singulae scenae passim sunt turpissimae, cuius rei foedum exemplum est Orest. vss. 356 — 726. quae qui probat, nae is facetus est fabularum iudex. Quin Hermannus Praef. ad Hecub. p. LXIII. dolet Mnesarchidam invitis Musis ad poesin accessisse. Contra, ut eximias poeta virtutes habet, ita eae in Bacchis quoque elucent; ut antistrophica vss. 73 sqq. ad Phrygias cantata tibias Atheniensium animos haud dubie molliter moverunt: quapropter et Luciano T. III. p. 114. Bacchae videtur *βιβλίον κάλλιστον*. *Βιβλίον κάλλιστον* dixit Lucianus; dicas etiam *τραγωδίαν καλλίστην*: adeo enim tragicam formam refert, ut nonnisi imperito satyrica fabula videri potuerit, licet ex Bacchicis argumentis subinde satyricae desumptae sint, ut *Lycurgus Aeschyli*, quae ex Hermannii annotatione ad Aristot. Poet. p. 176. addatur satyricis Aeschyli cap. III. recensitis. Unum est, in quo Bacchas non laudaverim, legem carminis dico; quae com-

parata Heraclidis longe tibi liberior, solutior, negligentior videbitur: ex quo tamen non licet correctionem arguere, quum ignoretur, quando fabula acta sit; nisi ex numerorum diversitate in singulis partibus colligere quid velis. Sic mihi iambici versus 1051 — 1150. multo meliores videntur esse, quam aliis plurimis locis. Praeterea alia, ni fallor, indicia sunt correctionis a minore Euripide factae; sunt variae lectiones, imitationes, alieni versus, commissurae, inconstantiae, de quibus agam ordine versuum. Prologum Bacchu, orditur sic:

Ἦκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει ποδ' ἡ Κάδμου κόρη
Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί.

Haec posses suspecta de imitatione haberes nisi toties Euripides repetisset in fabulis indubitatis, ut in Hecuba Polydorus inquit:

Ἦκω νεεκῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν ἴν' Ἀθῆς χωρὶς ᾧκίσται θεῶν,
Πολύδωρος Ἑκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως.

Neque aliter in Troadibus Neptunus, in Ione Mercurius. Pergit Bacchus prologi vss. 13 — 25.

Λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρύσους γῆας
Φρυγῶν τε Περσῶν δ' ἡλιοβλήτους πλάκας,
Βάκτριά τε τείχη τήν τε δῦσχειμον χθόνα

Μήδων ἐπελθὼν Ἀραβίαν τ' εὐδαίμονα,
 Ἀσίαν τε πᾶσαν ἢ παρ' ἄλμυρὰν ἄλλα
 Κεῖται μιγᾶσιν Ἑλλησι βαρβάρους δ' ὁμοῦ,
 Πλήρεις ἔχουσα καλλιπυργώτους πόλεις,
 Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν.
 Κάκει χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς
 Τελετὰς ἵν' εἶην ἐμφανὲς δαίμων βροτοῖς,
 Πρώτας δὲ Θήβας τῆςδε γῆς Ἑλληνίδος
 Ἀνωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χρῶς.
 Θύρσον τε δοὺς εἰς χεῖρα, κίσσινον βέλος.

Primus versus ab auctore Christi patientis vs.
 1593. ita effertur:

Ὅς τὰς Λυδῶν πανευκλεεῖς πόλεις λιπών.

An legit in Euripideis:

Λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πανευκλεεῖς πόλεις?

quod mutari poterat euphoniae gratia, repo-
 sito altero, cui simile Iphig. A. vs. 786. αἱ πό-
 λυχρῶσοι Λυδαί: licet etiam sua sponte pitus
 Christi patientis scriptor, auro scilicet inimi-
 cus, potuerit corrigere, quod utinam absque
 versus damno fecisset. Post vs. 16. idem ad-
 dithunc:

Ἔθνη τὰ μακρὰν καὶ σκότῳ βεβυσμένα,
 cuius singulae voces sapiunt Christianismum.
 Sed cur scripserit,

ἢν παρ' ἄλμυρὰν ἄλλα
 Ἑλλησι κείσθαι φασὶ βαρβάρους δ' ὁμοῦ,

nisi ita habuerit in exemplari suo, equidem non perspicio: et meliorem profecto hic versus numerum praebet, reducta usitata caesura et substituto iambo pro tribrachy. Postremo vs. 20 — 24. prope singuli non cohaerent: quocirca scripsit Piersonus Verisimill. p. 121.

Κἄκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμάς
Τεκετάς ἴν' εἶην ἐμφανῆς δαίμων βροτοῖς
Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθόν Ἑλλήνων πόλιν.

Sed ne hoc quidem placet: quam inepta enim esset repetitio sequente continuo versu:

Πρώτας δὲ Θήβας τῆςδε γῆς Ἑλληνίδος
Ἀνωλόλυξα.

Nam ἡδε Ἑλλήνων πόλις pro linguae indole non potest de universa Graecia accipi; sed est de ipsis Thebis. Item ἀνωλόλυξα foret hic ὀλολυγμὸν ἐκίνησα, ut recte Brunckius exponit, quod vereor ut Graecum sit: certe omnibus, quos novi, tragicorum locis neutra significatione usurpatur ἀνωλόλυξαι et ἐπολόλυξαι. V. Eurip. Troad. vs. 1000. Iphig. T. v. 1337. Med. vs. 1173. Sophocl. Electr. vs. 750. Aeschyl. Agam. vs. 1228. Choeph. vs. 932. et ἀνωλόλυξαι, Eurip. Helen. vs. 376. Aeschyl. Agam. vs. 1066. Haec me movent, ut verba Πρώτας δὲ Θήβας τῆςδε γῆς Ἑλληνίδος habeamus pro varia lectione desumpta ex prior editione, et ut locum ita censeam continuandum:

Εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν. cf. *Homericum* ad
Luc. *Bacch.* p. 96¹ 10.
 Καὶ κεῖ ᾗόρευσα καὶ καταστήσας ἐμάς
 Τελετὰς ἴν' εἶην ἐμφανῆς δαίμων βροτοῖς
 Ἀνωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χροός
 Θύρσον τε δοὺς εἰς χεῖρα κίσσινον βέλος.

Vs. 102.

Ἐνθεν ἄγρην θη-
 ροτρόφοι Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις,

mss. E. G. habent θυρσοφόροι. Hoc, credo, fuit prioris editionis, mutatum posthac in θηροτρόφοι; illud generalius, hoc nostro loco accommodatius. Vs. 126.

Ἄμα δὲ βακχεῖα συντόνω
 Κέραςαν ἡδυβόῃ Φρυγίων
 Αὐλῶν πνεύματι, ματρός τε Τρέας
 Εἰς χέρα θῆκαν, κτύπον εὐάσμασι Βακχᾶν.

Ald. κτύπον ἐν τ' ᾄσμασι Βακχᾶν. Bonus sensus: *Et sonabant inter cantus sive vociferationes Baccharum.* Sed Strab. X, p. 469. καλλι-κτυπον εὐάσμα Βακχᾶν legit, quod referendum ad tympanum, βυρσότονον κύκλωμα τόδε vs. 124. Haec non dubito quin sint diversarum editionum. Vs. 150. habes:

Ἄμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει
 Τοιάδ' ὧ ἴτε Βάκχαι,
 Ὡ ἴτε Βάκχαι.

Post vs. 150. mss. E. G. addunt: ἐπὶ λιγέῃ ἤχει, quod videtur varia lectio diversae editionis esse ad illud ἐπ' εὐάσμασιν. Λιγὸς ἤχος est Baccharum, quas *Αἰνός* in Bacchis, quae ex hac Euripidis fabula liberius translata est, iudice Scaligero (Coniectt. in Varr. p. 88 sqq.) vocat *Acre crepantes melos*. V. Fragmm. Scriver. p. 208. Deprehendas etiam vestigia Euripidis in hoc dramate Attii. Fragmm. p. 107. legimus,

Nam flóri crines vídeo ut propexí iacent.

Respicitur vs. 455.

Πλόκαμός τε γὰρ σοῦ ταναός, οὐ πάλης ὕπερ
Γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος, πόθου πλέως.

Duo sunt alia,

Deinde ab iugulo pectus glauco pampino obnixe ob-
texunt,

Et,

Tum sylvestres exuvias laevo pictas lateri accommodant.

Voss. Castigg. in Att. p. 143. corrigit optime,

Obnixe obtexunt. Pro *v. sylvestres alii pecu-
dum*. Iunctis fragmentis fortasse legendum:

Deinde ab iugulo pectus glauco pampino,

Obnixe obtexunt: tum pecudum sylvestrium

Exuvias laevo pictas lateri accommodant.

Simile vs. 694.

Καὶ πρῶτα μὲν καθέϊσαν εἰς ὤμους κόμας,
Νεβρίδας δ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων

Εὐνδεσμ' ἐλέλυτο καὶ καταστίκτους δοῖρας
 Ὅφρ' ἐσι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.

Idem poeta Romanus:

Deinde omnes stirpe cum incluta Cadméide
 Vagant matronae pércitae tumultibus.

Vulgo *tumultu*, mutilo versu, quem mihi recte
 videor restituisse: alii aliter. Non dubito haec
 expressa esse de prologo Bacch. vs. 35.

Καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι
 Γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμῃνα δωμάτων.
 Ὅμοῦ δὲ Κάδμου παισὶν ἀναμειγμέναι
 Χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις ἀγορόφοις εἶνται πέτραις.

Item haec:

(Chor.) Quis me iubilat?
 (Bacch.) Vicinus tuus antiquus.
 (Chor.) O Dionyse pater,
 Optime vitisator,
 O Semela genitus
 Euie!

nonne sunt e vs. 575. Baccharum:

Χορ. Τίς ὄδε; τίς; πόθεν ὁ κέλαδος
 Ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐτίου;
 Διον. Ἰὼ πάλιν αὐδῶ
 Ὁ Σεμέλας ὁ Διὸς παῖς.
 Χορ. Ἰὼ δέσποτα, δέσποτα,
 Μόλε νῦν ἀμύτερον ἐς Δίασον.
 ὦ Βρόμιε, Βρόμιε.

Sed ut revertar ad rem, vs. 170 — 369. Cadmus et Tiresias, pellibus induti et armati thyrsis, invicem sese hortantur ad venerandum Bacchum, cui aetatem nihil morantes palam saltare volunt soli ex suis civibus, et tum inter se, tum cum Pentheo rege interveniente colloquentes, piam erga deum mentem ac reverentiam patefaciunt. Haec vero sermocinatio meo quidem iudicio nonnullis locis interpolata est, licet eximia scena sit, numeris quoque maximam partem elegantibus scripta: tanta mihi in ea dubitationis materia oblata est. Initium Tiresias facit verbis his:

Τίς ἐν πυλαῖσι Κάδμον ἐκκαλεῖ δόμων;
 Ἀγήγορος παῖδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν
 Λιπὼν ἐπύργωσ', ἄστυ Θηβαίων τόδε;

Confer Phrxi fragmentum ap. Schol. Aristoph. Ran. 1066. (Phoeniss. vs. 6.)

Σιδώνιον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών
 Ἀγήγορος παῖς ἔκετ' εἰς Θήβης πέδον.

Vs. 193. ait Cadmus:

Γέρων γέροντα παιδαγωγῆσω σ' ἐγώ,

qui versus est ex Sophoclis Philocteta in Troia: v. Gell. XIII, 18. et Brunck. Frágmm. Sophocl. vs. 274. Tiresiae verba sunt ad Pentheum:

Δύο γὰρ, ὦ νεανία,
 Τὰ πρῶτ' ἐν ἀνδρῶποισι, Δημήτηρ θεά,
 Γῆ δ' ἐστίν, ὄνομα δ' ὁπότερον βούλει κάλει
 Ὅ δ' ἦλθεν ἐπὶ τὰντίπαλον, ὁ Σεμέλης γόνος
 Βότρυος ὑγρὸν πόμ' εὔρε κείσινέγκατο,
 Θνητοῖς, ὁ παύει τοὺς τάλαιπῶρους βροτούς
 Λύπης, ὅταν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς.

Valde simile fragmentum inter Eurip. incert.
 tragg. XIV.

Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι, πλὴν δυοῖν μόνοιν,
 Δήμητρος ἀκτῆς πάματός θ' ὕδρηχόου,
 Ἄπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;

Quid quod et numeri negligentissime elaborati
 sunt, et pessime certe in hoc versu,

Ὅ δ' ἦλθεν ἐπὶ τὰντίπαλον ὁ Σεμέλης γόνος,
 habente nec legitimam caesuram et pedum
 compositionem parum pulchram. Mox pergit
 vates vs. 288,

Ἔπνον τε λήθην τῶν καθ' ἡμέραν κακῶν
 Δίδωσιν, οὐδ' ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνων.
 Οὗτος θεοῖσι σπένδεται θεὸς γεγώς,
 Ὡς τε διὰ τοῦτον τὰγάθ' ἀνθρώπους ἔχειν.
 Καὶ καταγελαῖς νιν ὡς ἐνεῖρβράφη Διός
 Μηρῶ, διδάξω σ', ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
 Ἐπεὶ νιν ἤρπασ' ἐκ πυρὸς κεραυνίου
 Ζεὺς, εἰς τ' Ὀλυμπον βρέφος ἀνῆγαγεν νέον,
 Ἦρα νιν ἤδελ' ἐκβαλεῖν ἀπ' οὐρανοῦ.

Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσαθ' οἷα δὴ θεός·
 Ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκνυλλουμένου
 Αἰθέρος ἔθηκε τόνδ' Ὀμηρον ἐκδιδούς
 Διόνυσον Ἡρας νεικέων. Μόνῳ δέ νιν
 Βροτοὶ τραφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός,
 Ὅνομα μεταστήσαντες, ὅτι θεᾷ θεός
 Ἡρᾷ ποθ' ὠμήρευσε, συνδέντες λόγον.
 Μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε· τὸ γὰρ βακχεύσιμον
 Καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.
 Ὅταν γὰρ ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμ' ἔλθῃ πολὺς,
 Λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμνηνότες ποιεῖ.

In hac Bacchi defensione non nimis dilucide
 explicata, quam Tiresias vss. 286-297. absurdam
 rationem reddit fabulae de deo in Iovis femore
 olim latitante! Infelix quidem etymorum in-
 vestigator est poeta noster (v. Valck. Diatr.
 p. 62.), verum hic res, quae explicatur, mul-
 to minus est mira quam, ea, qua explicatur.
 Quidni usus est Mero Indiae monte? Scilicet
 opinor, quod novas argutias proferre malebat.
 Neque haec sunt suo loco posita: extollitur
 Bacchi dignitas et utilitas, quod hominibus
 alimenta, diis libationes ministret, quod vati-
 cinii auctor sit, quod ipsius Martis provinciam
 ex parte ornet: haec inter ex improvviso intru-
 ditur ista grammatica diatriba nihil conferens
 ad reprimendam Penthei irrisionem (vs. 243.)
 non modo dubitantis, an Semela gnatus Io-
 vis femore conditus, sed an filius Iovis sit,

patris beneficio vivus a coelesti flamma vindicatus (v. vs 26 sqq.). Num autem novo commento augetur honos dei? Immo amplior honos erat in Iovis femore gestatum esse. Et quid si chorus concedat, quod ieiuna Tiresiae narratione negatur? Chorus quidem mysteriis initiatus, quid verum in his rebus esset, quid secus, multo quam Tiresias melius debebat nosse: mirum foret, si Bacchicis initiatae mulieres vulgares fabulas canerent, vates non initiatus intimum sensum intelligeret et exponeret. Hoc igitur dubito an a maiore Euripide ita institutum sit: tamen, in nostra fabula Baccharum coetus cantat haec (vs. 94):

Λοχίοις δ' αὐτίκα νιν δέξατο θαλάμοις Κρονίδα Ζεὺς,
Κατὰ μηρῷ δὲ καλὴψυς χρυσταῖσιν σπινθερίδει

Περὶ ναῖς κρυπτόν ἀφ' Ἑρας.

Ἔτεκεν δ' ἀνίκα μοῖραι τέλεσαν ταυροκέρων Δίον,
Στεφάνωσεν τε δρακόντων στεφάνοις ἔνθεν ἄγγραν θη-
ροτρόφοι Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις.

Sic hi versus digerendi sunt, non ut vulgo: prior pars est decapodia Ionicorum a minore una serie continuatorum, in tertio pede longarum priore soluta in breves duas, in septimo vero brevibus duabus contractis in unam longam: de quibus decapodiis v. Bentleyi. ad Hor. Carm. III, 12. et Hermann. Metr. §. 321. Altera pars est et ipsa decapodia, sic tamen ut decimi pedis ultima syllaba brevis sit pro

longa, ac proinde arsis ultimi huius Ionici a minore una cum adiecto spondeo efficiat dipodiam trochaicam, numerus vero Ionicus more vulgato desinat in Anacreonticum, cui deinceps additur integer choriambus per mutationem numeri, quam Graeci musici vocant μεταβολήν. Plane eodem genere usus est Aeschylus Pers. vs. 72 sqq. nisi quod uno trochaeo brevius metrum est:

Κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκοντος,
Πολύχειρ καὶ πολυναύτης Σέρριον δ' ἄρμα διώκων
Ἐπάγει δουρικλόντοισι ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρην.

Et in Bacchis quidem versibus iis, quos protulimus ex antistropha, in stropha accurate respondent hi ad eandem normam a nobis descripti:

Τὰ τέ με ματρός μεγάλας Ὀργία Κυβέλης δεμιτεύων,
Ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων κισσῷ τε στεφανώδεις
Διόνυσον δεραπέυει.

Ἴτε Βάκχαι, ἴτε Βάκχαι, Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ,
Διόνυσον κατάγοιτο Φρυγίων ἐξ ὀρέων Ἑλ-
λάδος εἰς εὐρυχόρον ἀγνίας τὸν Βρόμιον.

Haec obiter. Eadem autem, quae in antistropha illa, sententia est vs. 523 sqq. ubi chorus de Baccho:

Ὅτε μηρῷ πυρός ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς
Ὅ τεκὼν ἤρπασέ νιν τὰ δ' ἀναβοήσας

Ἰδ' ὃ Διδύραμβ' ἐμὸν

Ἄρσενά τ' ἀνδρὲ βαῖδι πηδόν.

Ἀναφανῶ σε τόδ', ὃ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομά-
ζειν.

In quibus duo mutavi, alterum, quod in unum
versum coniunxi ea, quae vs. 2. leguntur, iu-
bente Hermann de metr. p. 445. de antistro-
phico: alterum, quod idem feci in ultimo,
qui vulgo in duos dispescitur imperitissime.
Est trimeter choriambicus hypercatalecticus
cum basi, ut in antistropha:

Τὸν ἐμὸν ἐντὸς ἔχει δώματος ἤδη διασώταν.

Frequentes sunt *choriambici hypercatalectici*
cum basi, licet nondum collecti. Minimus est
monometer, h. e. Pherecratius. Eurip. Iphig.
A. vs. 170.

Τᾷς κλεινᾷς Ἀρεθούσας.

Sequitur *dimeter*. Ibid. vs. 171.

Ἀχαιῶν στράτιάν ὥς ἐξίδοιμ' ἄν.

V. Sophocl. Oed. Col. vss. 696. 701. 709. 714.
Trimeter est ibid. vss. 694. 699. (utroque
enim loco bini coniungendi):

Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω.

Et *tetrameter* ibid. vss. 192. 510.

Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὃ
ξεῖν', ἐπεχείρειν.

In quibus versibus omnibus nulla cernitur causa, quare numerus aptissime cohaerens vulgo non continuetur usque ad catalexin. Sed ut redeamus ad propositum, in utroque melico carmine, fabulam a Tiresia negatam tradente, nihil equidem video, quod correctorem prodat: igitur, nisi ipse maior Euripides parum circumspecte egerit, probabile est commentum istud de Baccho in aethere suspenso, a minore iniectum in Tiresiae sermonem esse, Bacchi vero laudes olim sic fuisse continuatas:

Οὗτος θεοῖσι σπένδεται θεὸς γεγώς
 Ὡς τε διὰ τοῦτον τ' ἀγάδ' ἀνδράπους ἔχειν.
 Μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε τὸ γὰρ βακχεύσιμον
 Καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει,

aut similiter. Paullo post Tiresias vs. 306.

Ἐτ' αὐτὸν ὄψει καπὶ Δελφίσι πετραις
 Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα,
 Βάλλοντα καὶ σείοντα Βάκχιον κλάδον.

Singula verba, quamquam aliter iuncta, reperies in Fragm. Hypsipyl. ap. Schol. Aristoph. Ran. 1292.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
 Καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
 Πηδᾷ χορεύων παρθένοισι σὺν Δελφίσι.

Mox Tiresias vs. 314.

Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει
 Γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
 Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' αἰεί.
 Τοῦτο σκοπεῖν χρή· καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
 Οὐς' ἢ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Primus versus non est versus: mss. duo omit-
 tunt μή; inde Brunckius:

Οὐχ ὁ Διόνυσος ἀφρονεῖν ἀναγκάσει,
 et μὴ σωφρονεῖν habet pro glossemate. Valck.
 ad Phoeniss. vs. 397. scribit:

Οὐκ Εὐῖος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει.
 An in hoc quoque diversitas ex duplici edi-
 tione nata sit, valde dubium. Postremo hoc,

Ἄλλ' ἐν τῇ φύσει
 Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' αἰεί,
 sumptum esse de velato Hippolyto recte Val-
 ckenarius colligit ex coronati vs. 79. deque fri-
 gido οὐς' ἢ γε σώφρων expositum est capitq
 praecedenti. Et hactenus quidem Cadmus est
 pius divini nepotis venerator, quem neque
 imbecilla crura nec cani capilli retineant,
 quominus hedera cinctus thyrsoque instru-
 ctus orgia celebret: Bacchi numen a Cadmo
 agnoscī in prologo fatetur ipse deus vs. 30. Cf
 inprimis vs. 198-209. Attamen, quum Cad-
 mus ita insons esset, ut in eum coniiceretur

culpa inventi commenti de Bacchi divinitate, fati severitas postulabat, ut una cum impiis filiabus et cum sacrilego nepote Pentheo (vs. 26 sqq.) periret pater et avus sanguine coniunctus: neque vero haec poena est, sed ita fati leges iubent. Igitur ipse dicit vs. 1301.

Τοιγὰρ συνῆψε πάντας εἰς μίαν βλάβην,
 Ὑμᾶς τε τόνδε τ', ὥστε διολέσαι δόμους,
 Καί μ', ὅστις ἀτεκνος ἀρσένων παίδων γέγώς,
 Ἡς ἥς πόδι' ἔρνος, ὦ τάλαινα, νηδύος.
 Αἰσχιστα καὶ κάκιστα κατθανόνδ' ὄρω.

Longe aliter res est in iis, quae post lacunam (vs. 1328.) dicuntur, ubi et deus Cadmum accusat et ipse se fatetur sontem esse: ut Bacchus ad Agauen eiusque patrem:

Ταῦτ' οὐχὶ θνήτοῦ, inquit, πατρός ἐκγεγώς λέγω,
 Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός. εἰ δὲ σωφρονεῖν
 Ἔγνωνδ' ὅτ' οὐκ ἠθέλετε, τὸν Διὸς γόνον
 Ἐάδαιμονοῖτ' ἂν σύμμαχον κεκτημένοι.

Ubi verba, Ταῦτ' οὐχὶ etc. manifeste tangunt eorum impietatem, quod deum esse non crediderint: at hoc in solas filias, non in patrem cadit. Tamen respondet hic:

Διόνυσε, λισσόμεσθ' ὅς, ἠδικήκαμεν.

Cadmus profecto minime, qui et ipse ante vs. 1328, nempe vs. 1295. hoc imputat filiabus, quibus dicit,

δαὸν γὰρ οὐχ' ἠγείσθαι νιν,

et vs. 300. de Pentheo.

Τμῖν ἐγένεθ' ὁμοίος, οὐ σέβων θεόν.

Quinam igitur rursum vs. 1343. Cadmo et Agauae filiae dicere potest deus;

Ὅψ' ἐμάδεται ἡμᾶς ὅτε δ' ἐχρήν, οὐκ ᾔδετε,
quod uni convenit Agauae, Cadmo non item?
qui vero ipse Agenorides respondere,

Ἐγνώκαμεν ταῦτ'· ἀλλ' ἐπεξέρχεται ἄλλαν?

Bacchus autem inferre,

Καὶ γὰρ πρὸς ὑμῶν, θεὸς γεγὼς ὑβριζούην?

Iam poena Cadmo exilium imponitur, scilicet integro et insonti, propter impietatem, piam illam, versibus 170-369. ostentatam. Hoc cui non videatur, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον? An primitivo tu auctori hoc imputaveris? Sed nisi lacuna esset, inquis, non tantae nobis hae difficultates viderentur: omnia plena forent, omnia et secum et cum Euripidis ingenio convenirent. Non credo: neque enim quid sit, quae interticerunt, ad recuperandam perditam rem facere possint, ullo modo intelligo. Numerorum quoque diversitas quaedam est in iis, quae ante lacunam leguntur, imprimis vs. 1188 sqq. atque iis, quae post eandem habes inde a vs. 1329. ubi sunt solutiones ac minus

elegantes. Est et longe alia de Cadmi exilio fama sive traditio, quam servavit Ovidius *Met.* IV, 562 sqq. etiam aliter igitur poeta, si volebat, argumentum disponere poterat. Quae omnia quum viderem, incidit suspicio, cui tamen parum tribuo, utriusque editionis confusionem in Bacchis haberi: inde ortam lacunam esse, et ex altera recensione remansisse, quae ante lacunam, ex altera, quae post eam leguntur. Simile accidit in Aristophanis *Nubibus* et *Pluto*; et eandem editionum confusionem in *Demosthene* statuit *Taylorus*, ad *Or. de cor.* cap. 6. et 9. audacter quidem, sed acute disserens. Nam orator hic unus est ex paucis prosae scriptoribus, qui operum correctam recensionem edidit; qui is, qui I. F. Fischeri sententiam probet, addet *Xenophontem* in *Cyropaedia* idem agentem. Et apud *Demosthenem* certe discrimen editionum ab ipso oratore profectum est; primo enim impetu effusae et chartis exceptae orationes haud dubie multum differebant a recensione per otium curata, solita viri diligentia et adhibita lima. At his excussis age ad varias lectiones redeamus. Legitur vs. 449.

Πολλῶς ὅδ' ὠνὴρ θαυμασίῳν ἦκει πλέως.

Emenda θαυμάτων ex Mss. et Christ. pat. vs. 1660. Ibidem p. πολλῶν est φρετῶν, quod

habeo pro varia lectione diversae editionis.
Vs. 451.

Λάζυσθε χειρῶν τοῦδ' ἐν ἄρκυσιν γὰρ ὦν
Οὐκ ἔστιν οὕτως ὠκὺς ὥστε μ' ἐκφυγεῖν.

Ad v. λάζυσθε mss. E. G. adscriptum exhibent
μαίνεσθε, quod quum nec librario nec glos-
satori tribui possit, an est ex priore editione
transmissum, ubi plane alia légerentur? Vs. 708.

Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα.

mss. quidam λικμῶσαι. Hoc audacius: potest
tamen fuisse in priore. Vs. 833.

Οὐκ ἂν δυνάμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.

Post hunc olim lectus alter:

Ἄρρην πεφυκῶς καὶ γένους ἐξ ἄρρενος.

V. cap. XXIII. unde colligo alia praeterea in ea
confabulatione mutata esse, quoniam in pri-
ore editione non versibus singulis responsum
ad singulos est: iis enim locis, ubi singulis
versibus colloquuntur, non solent plures in-
terponi uno tenore decurrentes, nisi urgente
summa necessitate, ut in Phoeniss. vs. 910.
918. Porro vs. 887. rara dictio reperitur,
δαρὸν χρόνον πόδα, irrisa ab Aristophane Ran.
100. quum olim posuisset Euripides in Alexan-
dra, teste Schol., χρόνον πρόβαινε πόδα. Sed
potest repetiisse ipse Euripides: imitationem
esse vix putes. Vs. 1027.

Ὡς σὲ στενάζω, δοῦλος ὦν μὲν, ἀλλ' ὅμως
Χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν.

Hoc est e Medae vs. 53.

Τέκνων ὀπαδὲ, πρέσβυ τῶν Ἰάσονος.
Χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πιτνροῦντα καὶ φρενῶν ἀνδάπτεται.

Cf. Helen. vs. 732 sqq. Sed quum Medae vs. 55. omissus in Bacchis sit, mala inde nata sententia est: neque enim τὰ δεσποτῶν universe, sed tantum, ut in Medea habes, τὰ αὐτῶν κακῶς πιτνροῦντα probo servo sunt συμφορὰ, et malignus fuerit servus, cui τὰ δεσποτῶν ἅπαντα sint συμφορὰ. Postremo, sed dubitanter, assero vs. 1177. ubi nunc est:

Τίς ἂ βαλοῦσα πρῶτά γε;

Plutarchus enim Crass. p. 564. F. habet τίς ἐφόρευσεν, Appianus Bell. Parth. p. 155. τίς ἐχόρευσεν, Plutarcho perperam descripto: prius nescio an ex diversa sit recensione.

Sunt praeterea alia minoris momenti, quae pudet in rem meam vertere. Ita Valckenarius Diatr. p. 178. Baccharum vs. 771. τὴν παυσίλυπον ἄμπελον Astydamantem dicit expressisse in verbis ap. Athen. II, p. 40. B. τὴν ἀκρεφόρον λύπης ἄμπελον: posses rem invertere: sed utrimque non liquet de imitatione. Idem censeo de vs. 367. (cf. vs. 508.)

Πενθεὺς ὅπως μὴ πένθος εἰσαίσει δόμοις.

quocum cf. Chaeremonis ex Pentheo versum
ap. Aristot. Rhet. II, 23.

Πενθεὺς ἐσομένης συμφορᾶς ἐπώννυός.

Nam ita et Theocritus XXXIII, 26,

Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροντες,

et tam mediocri acumine opus erat ad inveniendum hoc, adeo ut inde nequeat imitatio argui.

His argumentis quid effecerim, aliorum iudicio relinquam: illud monere sufficiat, varietates, quas ego pro duplicis editionis indicibus habeo, non posse ab histrionibus profectas videri. Tamen ab his multa etiam in Euripideis mutata esse affirmavi iam primo capite: nunc illic reducente orationis serie pauca libet adiiungere. Nempe non eo valuit Lycurgea lex in tragicorum trium honorem excogitata, ut fabulas eorum agere ne liceret, quamvis ita intellexerit Scriptor passim ineptus Vitt. X Oratt. dicens, Οὐκ εἶναι γὰρ αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι: quippe iste honor fuisset ex eo genere sane quam mirifico, quo Codrum cives decorarunt iubentes, ne post eum esset regium imperium: lex valuit eo potius, ne, quod fieri solebat frequentissime, interpolarentur a poetis parum scitis et ingeniosis, eaque scriba pu-

blicus debuit παραναγιγνώσκειν, h. e. *dum agerentur fabulae argumenti cognati vel alioquin plagii suspectae, simul inspicere librum et legere*, ut recte Gesnerus exponit l. l. cap. I. Vocabulum est forense, de quo v. Taylor. ad Demosth. de cor. p. 187. T. I. Appar. Reisk. Hoc igitur nihil impediēbat, quominus triumvirorum fabulis, dum ipsas repraesentarent, actores mutationes quasdam immitterent. Fabularum autem recentiore Graecae antiquitatis aetate actarum exempla haud sunt rara. Non dicam de productis apud Alexandrum dramatis, non de Parthorum rege annis CCCL. post obitum poetae Bacchas Euripidis inter epulas sibi repraesentari a Graecis histrionibus iubentis (v. Plutarch. Crass. p. 564. E. et inde Appian. Bell. Parth. p. 155. Polyæn. Strategg. VII, 41.): *Aeschinis et Demosthenis temporibus actae Athenis, si raro Aeschyli, at frequentissime Sophoclis et Euripidis tragodiae sunt: neque ullum invenitur in horum oratorum operibus vestigium legis earum actionem interdicens histrionibus*. Illud apparet vel ex Plutarchi vita Demosthenis, ubi Satyrus histrio Demosthenis orationem emendaturus (cap. 7.), Ἄλλ' ἐγὼ, inquit, τὸ αἴτιον ἰάσομαι ταχέως, ἂν μοι τῶν Εὐριπίδου τινὰ ῥήσεων ἢ Σοφοκλέους ἐδελήσης εἰπεῖν ἀπὸ στόματος: nisi illae ea tempestate agi solitae es-

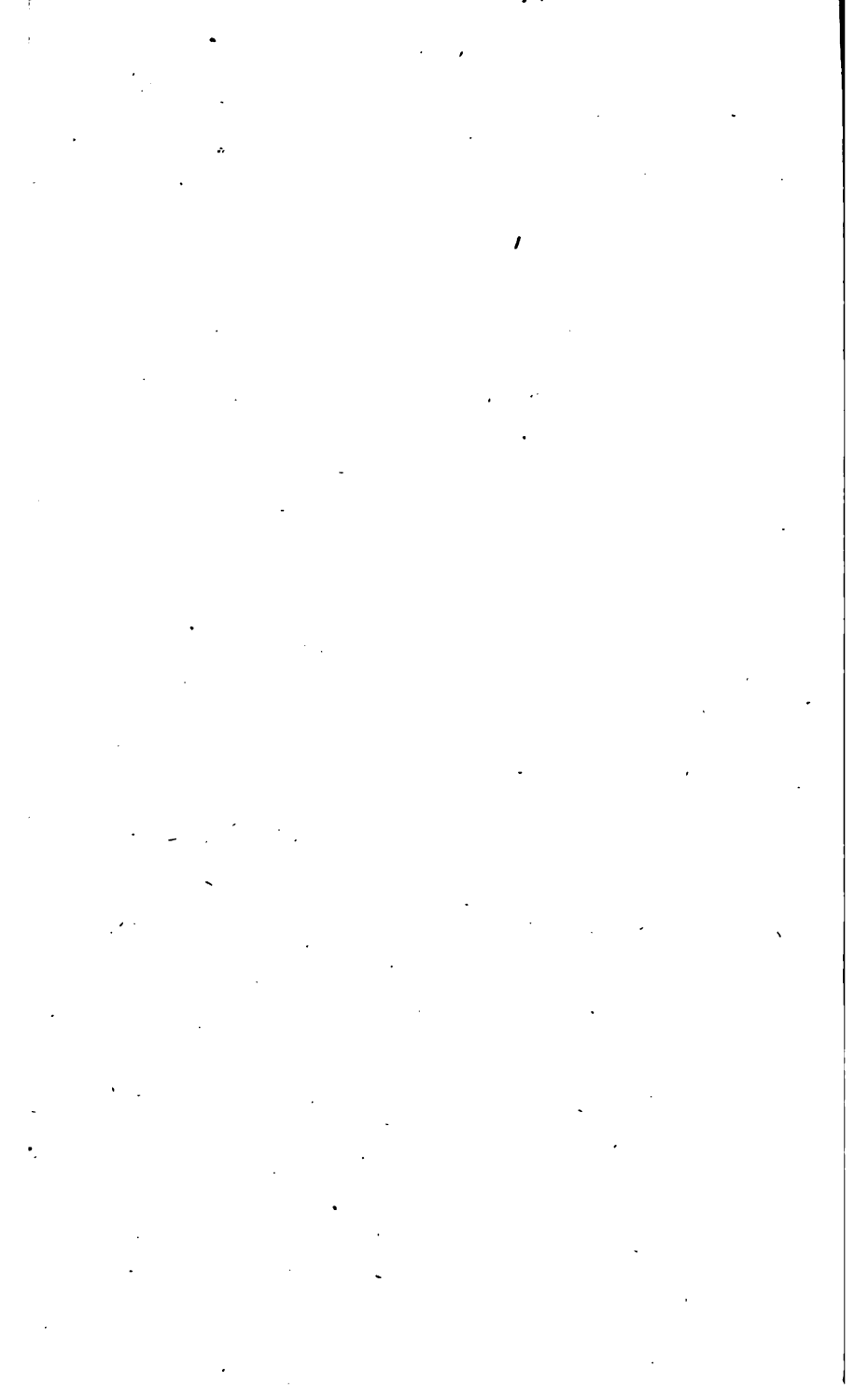
sent, histrio alias fabulas ad meditandum proposuisset. Archiam in Sophoclis Antigona Creontem egisse non obscure significatur cap. 28. coll. 29. eum dico, qui Demostheni causa mortis fuit. Aeschines iuvenis Sophoclis Oenomaum (cf. Brunck. Fragmm.) egit, quod ei exprobrat adversarius, non quod illicitum fecerit, sed quod vilissimorum histrionum consortio usus sit. V. Demosth. de cor. c. 88. ubi et Cresphontis, Euripidei puta, et Creontis fit mentio. Hecubam quoque Euripidis egit Aeschines: v. ibid. c. 80. Desinam in memorabili Demosthenis loco *περὶ παραπρεσβείας* p. 418. T. I. ed. Reisk. quem adscribam integrum. Dicit de aequaevis sibi histrionibus et de Aeschine: Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους πολλάκις μὲν Θεόδωρος, πολλάκις δὲ Ἀριστόδημος ὑποκρίται, ἐν ᾗ' πεποιημένα ἱαμβεῖα καλῶς καὶ συμφερόντως ὑμῖν πολλάκις οὗτος εἰρηκῶς, καὶ ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος παρέλιπεν. ἴστε γὰρ δήπου τοῦδ' ὅτι ἐν ᾗ' πασι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥςπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. ταῦτα τοίνυν ἐν τῷ δράματι τούτῳ σκέψασθε ὁ Κρέων Αἰσχίνης οἷα λέγων πεποίηται τῷ ποιητῇ. His tamen recentioribus temporibus ab histrionibus aut nihil aut paucissima mutata esse puto.

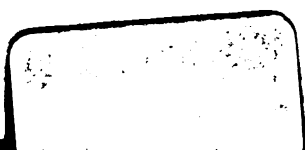
Iam ex iis, quae proposui, colligo non ita in-

tegra Euripidis esse opera, quam vulgo putantur, sed tamen cautissime versandum esse in pervestigando. Ita qui opera primi Euripidis tragici, cuius apud Suidam duodecim dramata memorantur, Nostri fabulis immixta putet esse, mihi videretur ridiculus. Non tam antiquum Euripidea colorem habent, illi ut vel una scena ex his possit tribui. A claris nominibus, a Sophocle celebri, a celebri Euripide, tragicum hoc utrumque genus coepit nobile haberi: vetustioris Euripidis, qui ante Nostrium vixit, non tanta fama est, ut eius fabulae Alexandrina tempora attigisse videantur. Ne tertii quidem, nisi Rhesum aut Orestam ei tribuas, praeter has correctiones patrum tragoediarum tulit quidquam aetatem.

... ..
... ..
... ..

2

